

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

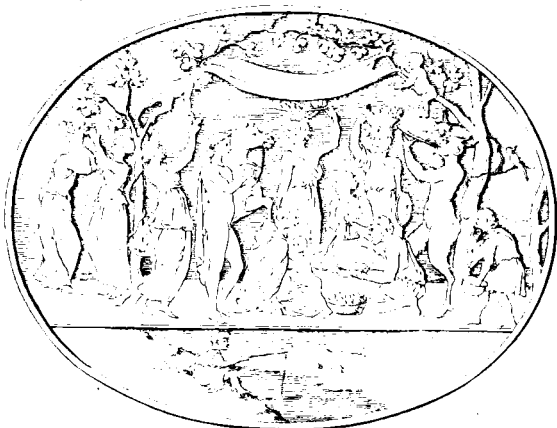
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIDCCCLXXXIX

291809

LIBRARY OF THE U.S. DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D.C. 20250

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis, observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subiungam, aetatemque eius ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios trans-eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

Lucianus Samosatensis, cognomento blasphemus, siue maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis & sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Traiani Caesaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio caufidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque infectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare & rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volaterranus, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea eiusdem religionis desertorem factum esse, diclitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*. Luciani vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur assentiri, qui aggressi haecenus falsa veris miscuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis βιογράφους solus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut vi-
sam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igi-
tur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de
se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legen-
tis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe
Samosata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita
est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum
Epicetetus, illud virtutis exemplar, velle esse de-
fineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut
appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui
in extrema paupertate morientes non multum
heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset
de futura Luciani filii conditione, videretque pa-
trem suum & uxoris fratrem eximios audiri sta-
tuarios, ne deliberavit quidem ut videretur con-
tatus, sed statim fortunae statuariae filium addi-
xit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato ³

¹ Urbe Samosata) *Lucian.*
Q. Hist. § 24 τὰ Σαμοσάτα
dicit plur. num. ut etiam
Strabo: itaque *Samosatis* na-
tus dicendum fuisset. *I. Alb.*
Fabricius in *Bibl. Graec. L.*
IV, p. 485, eandem hanc vi-
tam ex *Bourdelotio* exhibet,
additis notulis; ad haec au-
tem verba ait: *Lucianum* pa-
triam indicantem vid. in *Q.*
Hist. l. d. Item in *Scytha* ad
fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμᾶς.
In *Revivisc.* § 19: πατρὶς δὲ

τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων.
Porro *Luciani* nomen iam
Λυκίος efferri, iam *Λυκιστὴς*.

² Traiani) *Fabric.* hic *Sui-*
dam indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καί-
σαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα.
Sed conferendum *Vossium*
II, 25 de *Hist. Gr.* Immo c.
15. ubi eum serius collo-
cat, quod pluribus referemus
deinde, in hac *Dissert.*

³ An fato) Quid dubi-
temus? ipse causam refert,
in *Somn.* § 3 seq. quod scu-

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samofata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet causidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

¹ Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus causidicis utendum, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

² In Galliam) Vid. *Apollog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius Cod.* 128.

³ Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ioniam* & *Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

⁴ Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. § 34: *ὡς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος*

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi² praepositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse; arbitrantur,

ἢν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆναι ἀπάγῃ τῶν ὁρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensa assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Demonastem, Philosophiae non

unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinentia certabat) *Revivisc.* § 20: *μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισοφειδῆς, καὶ μισότυφος* — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοῖκος, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & fastus sum osor* — *amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium.* *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potissimum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus) *Scholiastes Graecus ad Mort. Peregr.* § 13: *Ὅσα ληρεῖς, ὅ κατάρτε, κατὰ τοῦ Σωτῆ-*

supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹ asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra² nonagenarius obiit: superstiti unico filio³,

πος Χριστοῦ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgine Aaronis, in Mosen & Iosephum scommatata iacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Additque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. Io. Phil. Treunerus in Diff. de Theologia Luciani. Ien. 1697, 4.

1 A canibus lacer.) *Suidas* in Λουκ. nimirum sole mne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata improbasent. Confer, quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. I. A. Fabr.

2 Podagra) Podagra laborasse Lucianum, colligitur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrippinum Pafonium refert Stobaeus solitum, rerum, quae ipsi adversae accidissent, encomia componere, si quidem febrisset, febris, si notaretur infamia, infamiae, si

exfularet, exfilii. I. A. Fabr.

3 Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488 ea referens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Iuliani epistolis tricesima secunda inscribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ —. Sed utrum iste Luciani Samofatenensis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius, quam parentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam filium quidem non fuisse, certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I, c. 9: Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit; sed hī potissimum, qui Deorum laudes canebant. Latinae se linguae utcumque peritum fuisse testatur Lib. de errore in salutatione § 13. Haec ille, opti-

qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere I. A. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *σκαπτικὰ* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, *ib.* commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum spectantia excerptare; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error dium Iulianum, pro altero
forfan inde natus, quod longe posteriore acceperit fe-
Chronologos consulens, Di- finans.

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dextrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμαρδόν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis infectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesse: quod de Philopatre dictum existimari potest. [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*, *Pario Hellepontii* oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopat. notasque eiusdem & *Solani Fabri*que ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratum homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Atheniensium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspice nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiiacet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus; maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subfannator Deorum & hominum, ab *Erasmo* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse. Amandi virtutem. & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Thefeum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitus & dolens vidisset. [sed errat *Vives.* ut *Vossius.* post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asserenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum,

XIV *DE AETATE, VITA*

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deseruerit, in *HERCULE GALLICO*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIS*.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeum convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in *DEMONACTE* persequitur. Lucii transmutationem in *ASINO*: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalirii filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in *NERONE*. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione de *MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIU*M: de Soloecismo, in *PSEUDOSOPHISTA*: de dictionis apophradis proprietate, in *PSEUDOLOGISTA*: de oratione affectata, in *LEXIPHANE*.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur *DISSERTATIO CUM HESIO*DO. In *TRAGOPODAGRA* & *OCYPO* dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem *BACCHUS*,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, differit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academici: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae imprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis praeae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam sui provocabant: ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectæ sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I. b

XVIII *DE AETATE, VITA*

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incommitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de fideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate censerī, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO s. *Asino*.

Omnium vitam eorundem iudicum sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus infidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est. cuius progenies & furculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniiis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura, philosophiam summo desiderio fuit prosecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaeo, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno seculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerisque alios Syros: qui si cum coaetaneis, qui Iuliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius pungit (pergit idem) quod sequitur. Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcatur: poenam in se reponere, quam Tacitus, Suetonius & alii Christiano-

rum hostes acriores passi sunt. Nam eum nunquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaserimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, Amores non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani, --- sed alicutis, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuftero, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, coniicere licet, scriptum esse, ut Philosophis παιδεραστία exprobretur, ut vid. § 35 eius Dial. ubi manifesto pungit eodem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi fatiscit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucratae, qui sub M. Aurelio vixit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐν τῷ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsam fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac doleat. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεδς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συν-επλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcom. & Quadis*; sed *Marcum θεδν Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum tum Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini philosophi filio*. --- Meretur locum inter *Historiae scriptores*, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria*, ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae scriptores* propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad *Vitruv. Apollonii* vitam *Luciano* huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed *Lucianum* minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam *Epicurei* rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam *Epicureae sectae* addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius *Alexandrum* oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & quod etiam Epicletum probavit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voss.* quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑραστής γόης, --- huic se eum prostituisset, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe calaverit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρᾳς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo Σείδν vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate sit exortum. --- ea vero de re Lucianus tanquam*

sibi comperta & explorata. quaeque se contigerit vivente & vidente, scribit. quod recte Marci. cum alibi. tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech. Spanh. de Uf. & Praest. numism. p. 176. Demonax. cuius buccinatorem egit Lucianus. iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae. quem Marci Philosophi. praeceptorem fuisse Capitolinus tradit: cetera de Softrato, quae ibi sequuntur, etiam allegavit Solan. ad Demonaētis § 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*. quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonaētis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticum Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri confularis, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonaētis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσαίων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόννακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samosatensis. vir ad concitandum risum fa-*

etus, Démonaëtis sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, seriam operam consumpsit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum autionem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat Vossius Hist. Gr. II, 15. Diverfus a nostro est Lucianus ille, cuius meminit Laërtius L. VI, Diog. [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιῇ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκεῖνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συγγράφαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex Laërt. patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praefidio *I. Phil. Treuneri*. idem *Ionsius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in *Bibl. Gr.* eamque indicat Ienae prodixisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuissem, nonnihil inde delibassem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *I. A. FABRIC.* amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Differt. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Milesium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invektivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur --- res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum § 52 seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum eius § 23, verbis *ὥς ἐν ἄλλοις δείξομεν* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promissit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forfan quia difficile diiudicatu, Stoicisne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro differuit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, § 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex- Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero*.] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit Lucianus § 16, quod de idolothytis comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse; διαθήκας five praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc ab iudicatur a Petro Iurleo in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iurleum *Seldenus syntagm. 2 de Diis Syris cap. 2.* Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem T. X Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim, in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste Strab. L. 17,*

Baylius ita iudicat: *Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.*

At iustius, ingeniose Bayli, forsan obiiceret, quod eundem subito in ignem infiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond.* § 4, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiudem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in *Hist. Imperatorum T. II*, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. *Alex. f. Pseudomant.* § 1 & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae subliannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii & Athei

traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni additus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema senectute munus Graphiarum praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos & alia plura sigularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optarem id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171, § 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Softrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonaët.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*)

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonaëtis, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion.* & ut id demonstret, allegat *Demon. p. 547* ed. Par. i. e. § 5 editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

SCRIPTISQUE LUCIANI. XXXV

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent. aram. quam misericordiae consecrassent. destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui. audire multa. & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergite idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & inprimis historias, quae ipsius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομίδῃ, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desit morte impostoris. --- Periiit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellepontii, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui fa-

erificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metiente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauerint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum afferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, Lucianum ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsitan ex altero hausisse, insertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano singulare afferunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter Luciani tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in Lexico universali Historico-Geographico. haec referens, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, causticus evadere studuit; sed

cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scura Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, & propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauserit, *Iselinus* allegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128, *Suidam.* *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hist. Graec. L. 2, c. 15, *Ablancourt.* & *Ions.* de Script. histor. philos. L. 3, c. 10, ac *Fabr. Bibl. Gr.* p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, iudicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed & omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius scriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita

deridicula proposuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; & si Dialogus de Peregrino revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac sine religione nobis describere, recte iudicaverunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isidoro Characeno*. quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2, p. 62 & seqq. accuratius, quam quisquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*. qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecunque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goese Omanorum*, aliisque *Characis Spasini* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*. quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorus* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum iura in Parthorum ditionem quasi e postliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Perfiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Perfiae*, non *Parthiae*. Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores *iuniores*, iure imperii ad *Perfas* translato. Immo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχί τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis πορθμείον* intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib.* c. 4 f. ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν αὐδόν. Iterum *γῆρας* causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. *Ibid.* suos de *Sileni* *senectute* iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert *τηλικῶδε ὄντι* cap. 7. Vereturque, ne ad leviora *filium* convertens videretur κομιδῇ μετριακῶδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Tum χαλεπὸν *γῆρας* c. eod. a *iunioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed maiorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

*principis persona illum abesse non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξ᾽ πάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ρυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἀρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὶ χρόνον ἀποκεισομένης. ibid. cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ibid. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ibid. cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]*

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*: teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* κωμωδίας memorat testis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solum*, ad saltem cum aliis minoris notae *Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim lasciviae infamia urbs utraque inclauit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Iulianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam fero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopat.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*.

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*. pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem nominibus appellarit, quibus tum vulgo appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrénos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infelicer. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala illa Christianorum mundi finem* in dies expectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελειᾳ habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de Script. Eccl. in *Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque studiosissimo*. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σαρφῇ ἔχων. c. 78 f. Verba fere ipsa sunt, quibus suam ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capeffendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassium* animum *philosophum* appellaverat, & *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet, quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, & *quaerit de clementia*, & *de animis*, & *de honesto & iusto*, nec sentit pro *Repubblica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Glazomenii*, cuius *animam* pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *maioremque* natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* frequentanti plusquam quinquagenario. Egit tum annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate discessit, ne illum videretur dedi-

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*. (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὡς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *philosophiae* perstringat, non veram *philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare censeo *Dialogum*, de *fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post mortem *Vetri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christiana*, cum *Tribunitiam potestatem IX* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in sequentem annum *Cos.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Coss.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcesseretur *Commodus* ad virilem togam in limite recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a Senatu. Hinc enim certe numerantur Tribunitiae Commodi potestates. Sic natus fuerit Lucianus anno aer. Chr. 135. Desiit ludum literarium frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσθετος, Somn. p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, Bis Accusf. p. 231. Est autem Luciano μειράκιον, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. Philopseud. p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαδέκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσθετος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat adolescentia. Notae hae in annum conveniunt aetatis $14\frac{1}{15}$, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit Lucianus. & peregrinationes versus occidentem suscepit, rhetorices studiis deinceps initiandus. Tum barbare loquebatur, lingua Assyriaca, Candyn indutus, nescius quo se verteret, Bis Accusf. p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac Luciani aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat Olympiis. Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant Olympia eorum, quae quater tum viderat Lucianus, cum scriberet de morte Peregrini. Et quarta proinde Olympia ante illa, quibus se combussit Peregrinus. de morte Peregrin. p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit Peregrinum. Tum venit e Syria Lucianus. p. 589. Postquam evagatus fuisset per Ioniam. Bis Accusf. p. 231. Egerit ergo tum Lucianus annum vitae $18\frac{1}{19}$. Sic tria, quibus postea aderat, Olympia in annos vitae convenient $22\frac{2}{23}$ $26\frac{2}{27}$ $30\frac{2}{31}$, Christi autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδόν ἔτων, ad philosophiam illum

hortatus fuerat *πρεσβύτερης* quidem, quem ille *ἰπ' ἀνοίας καὶ νεότητος* contempsit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno $25\frac{1}{2}$, Christi 160. Anno autem aetatis suae $28\frac{1}{2}$, Christi 163, in *Ionía* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. scrib. sit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* εἰς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. Anno aetatis $31\frac{1}{2}$, Christi 166, scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post *συνεχεῖς νίκας* p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*. *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II, III, IV, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni notae sunt. Iam erat in *Ionía*. p. 611. Πρώην in *Achaia*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ *Ῥωμαίων αἰρουμένοις*. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque secuta est*. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. *Osroëm*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admove- ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Immo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili *historici* exemplo scripserit, in eo *lusit* tantum-

modo, & pro more suo *cavillatus* est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶν* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem infiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post caedem *Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem *eousque* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe aetate esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam* aetatem non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* & cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclaruisset multa docent, antea proinde natum. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, necdum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*. tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*. *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Berolin. Societatis Regiae*, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissimo *Ioanne Hudson Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

SCRIPTISQUE LUCIANI. XLIX

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis¹ a vero aberrasse cenferi possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta anim-

¹ Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ροβήσεσθαι* *ve-*
Lucian. Vol. I.

teribus Criticis merito annotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὀνειροκριτικὰ* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλιᾷ, quae est de lapsu inter salutandum ¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modestè excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰετὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie nocteque bene valere semper necesse est: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eo-que ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Asclepium, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisse animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iactat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τα εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto satis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio*) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonteï cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom.* 2, *p.* 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag.*

15.) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est & mansuetus, huius etiam boni possessione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut nasceretur eius aetate mulier huiusce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorant, Avidii Cassii, cuius nulla huiusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienif-

fimi iudicantur? At alia sunt, quae impedian, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (p. 7 & 24.) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum iure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indicam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt iam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, Luciano narrante, Marcò Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo coniunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus inve-

stigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.*)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore *DIVUS MARCUS* (Σεῶς Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbribus aucti.
Iniiciant binos Cybeles edico ministros.
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër.
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum absuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histor-

ria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare; quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui caudicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiciunt, ingenioque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduët.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat: ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*. *Apollonius Thyanens.* (*Alex.* c. 5.) *Arrianus.* (*Alex.* c. 2.) *Celsus.* (*ibid.* c. 1, & not. *Sol.* item c. 17 & 21.) *Cronius.* (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax.* *Epictetus.* *Herodes Sophista.* (*Demon.* c. 24.) *Paetus Medicus.* (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus.* *Quintillius.* (ad quem *Macrobios* scripsit. ubi conf. not. *Sol.* annum Christi CLXXI indicantem) *Rutilianus.* (*Alex.* c. 30.) *Sabinus.* (*Merc. Cond.* 1, & *pro merc.* c. 15.) *Sostratus*; ut ceteros mittam ab *Ionfio* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* & *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrium ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum nostri tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt.* T. 2, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (vid. *Themist.* or. XII, ut in *Menag.* nott. allegatur, vel or. V, p. 63 edit.

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epiéteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epiéteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiſſe. & forte adhuc ſuperſeſſe. qui lucernam fictilem Epiéteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc ſuperſeſt, indicium praebent, iam aliquod tempus ab Epiéteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverf. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogum inſipientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus fit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſtiorē. Peregrini autem hanc mortem, contigiffe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epiétetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverf. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epiéteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epiétetum, etiam patet ex *Luciani Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epiéteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solan.* ac vid. eundem ad eiufdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtruéas contigiffe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoraret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionsius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionsius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γὰρ ὕστατῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν αὐδὸν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum Σεδὺν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713; T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vindice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut forsan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte deprædicatorunt. Stylus eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, præcipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homérica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticissimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua præfat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenfeo, an-
ne, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam il-
lam blanditiam praetermitti potuiffe ab Luciano
ait, ftudio frigidos adulatoris fales propofuerit Lu-
cianus, quo paraftorum mores eo abfurdiore
proponeret, & quia affentatores plerique re vera
tales effe folent; qui etfi acutiores iocos etiam pro-
ferunt, tamen prae dicacitate non poffunt quin
& frigidos, etiamfi vel ingeniofiffimi effent. Conf.
Dial. Parafti fin. ubi familia abfurdum tribuuntur
paraftis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profefsum fuiiffe, ex
Demon. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheifmum
eius deducunt. Sed ex ifto Luciani loco nihil aliud
conficias, quam eum philofophum fuiiffe ecclē-
fticum, ut hodie dicimus: quare Atheifmus eius
ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum
habitu deducendus foret, quem tamen ei non
impingendum idem *Tillem*. & *Hoogfttratanus* mo-
nent, quia atheifmum nufquam diferte profitea-
tur. Mihi tamen diu fufpectus fuit Atheifmi, tum
ex charactere lasciviae, quem his miferis fere pro-
prium effe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laïque*
obfervat, alique faepe monuerunt; tum ex ni-
mio omnia ridendi ftudio; tum quod & animae
immortalitatem rideat. Verum eft, non femper
fufficere, vitiorum tantum turpitudinem propo-
nere, nifi & virtutum laudem fubinde addas: nam
ut avaritiae fordes, ebrietatis deformitas, rixarum
de rebus nauci vel incertis ftultitia, familiaeque
fatis impugnantur, fola earum deformitate pro-
pofita; ita tamen impurorum amorum turpitudi-
no eodem modo fe erui ex iuvenum animis pa-
titur, nuda illorum imagine propofita, eaque re-
velando, quae natura ipfa tegi flagitat; quin ii

hic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* V abiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodat, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omissis obfoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulgit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem eius in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait *Pisc.* c. 15, ac virtutis amorem se profitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas eius patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod caufidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Iudaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἑρπεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam Solan. ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius finat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se sivilisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripserunt, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere. nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Aucl.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit; videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *προστασίας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse.* sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia *pro*

LXIV DE AETATE, VITA SCRIPT. LUC.

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum : neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiiue meminit *Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotto, licet id non absumile vero sit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Luciano ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) GRAECAE.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I*. Luciani Opera. Icones Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Iunio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II*. Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi & Andreae Asulani Soceri, 1522 mense Octobri. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Io. Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae. *Venetius*, 8. Iuntina, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basiliensis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francfurti*, II voll. in forma minore. Consulta Io. Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetius*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basiliensis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia augeat.

Lucian. Vol. I.

e

b) L A T I N A E.

- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmo* & Th. Moro translata, & ab Erasmo recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum iuvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Erasmi Operum Basileae olim, & hoc ipso tempore iterum Amstelodami recursorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, de *Luſu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, pro *Tyrannicida*, de *Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapithae*, de *Sacrificiis* & de *Astrologia*.
- 1517 *Venetis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de Asino, Philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpsion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Callumnia, laus Muscae. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorum sessam & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basileae*, 4. *Ascensiana* 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani Samosatensis Dialogi duo Charon & Tyrannus, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, Petro Mosellano Protegenſi interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis salibus, & impendio festivis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. Erasmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luscinio. Vitarum dein, seu philosophorum auctio, Luciani dialogus, Nycho-lao Beraldo interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugiis risus, scommata mixta iocis.
 Lusimus in teneris, seris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

- Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.
 1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.
 1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum Micillum, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, passim adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

*Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.
 Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.
 Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,
 Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.*

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- 1543 *Edem ibid.* fol.
 1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. Parisiis, ex officina Michaelis Vascosani, 1546 mense Ianuario.
 1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINAE.

- 1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. Micilli, denique notae Gilberti Cognati, quibus accedunt ad libros plerosque annotatiunculae Io. Sambuci.
 1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti Cognati & Ioannis Sambuci annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco Tractatum elenchis, & rerum ac verborum Indicibus.

Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omiffa bibliographis, nec vifa Reitzio.

- 1615 *Parifius*, fol. Luciani Samofatenfis Philofophi Opera omnia quae exftant. Cum Latina doctiff. viro- rum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regis Codd. aliifque MSS. contulit, emendavit, fupplevit. Adiectae funt eiusdem Bourdelotii, Theodori Marci- lii, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletif- fimo. Lutetiae Parif. apud Iulianum Bertault. — Elegans eft haec editio, quam Bourdelotius ait fe emendaffe collatis non modo editionibus, fed 2 MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Co- dicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber ad Luciani Timonem c. 1 negat fe mirari fatis pof- fe illius impudentiam, qui aufus fit pofteris impo- nere, profeflusque fit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expreffam effe. Neque tamen affert rationes finiftri huius iudicii. Idem Bourde- lotius testatur, fe novam Luciani verfionem affe- ctam habuiffe.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samofatenfis Opera omnia in duos Tomos divifa. Iohannes *Benedictus* Medicinae Doctor, & in Salmuriensi Academia regia linguae Graecae Profeffor, ex antiquis libris, locorumque fenfu emendavit: & Latinam verfionem ita recogno- vit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio puriffima, cum Indice locupletiffimo. Salmurii, ex typis Petri Piededii.

- *Basilienfis V*, quatuor voluminibus, apud Sebaf. Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quartam* putavit.
- 1687 *Amftelodami*, 8. II voll. Luciani Samofatenfis Ope- ra, ex verfione Ioannis Benedicti. Cum notis inte- gris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemesnil, Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Guieti, Io. Georg. Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii, & felectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lu- cianum ex Bibliotheca Ifaaci Voffii. Amftel. ex ty- pogr. P. & I. Blaeu, proft. ap. Wolfgang, Ianssonio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitiofif-

fima. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. If. Voffii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samofatenfis Opera. Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae Gefneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodaeii, Io. Iensii, Lud. Kufteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Gefneri. Cuius priorem partem summo studio curavit & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Cereras inde partes ordinavit, notasque suas adiecit Ioannes Fredericus Reitzius. Amstelod. sumtibus Iacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae & optimae accessit
- 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianaeum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.
- 1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis & excerptis) cura I. P. Schmidii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam & satis incognitam dicit Sam. Engeliu Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioannem Schottum.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetiiis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo & Th. Moro interpretibus. Venetiis, in aedibus

- Aldi & Andreae Afulani.* — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.
- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hirund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lyfid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f.l. & a. 4. Luciani Icaro- Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobbii, id est, Longaevi, *Opsopaeo* interprete.
1548. *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογίᾳ Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxitae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Surgandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argentorati Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

- Mich. *Neandrum*. ex officina Iac. Parei sumtibus Ioh. Oporini.
- 1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.
- 1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. *Pernam* T. II.
- 1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, s. Gallus dialogus Gr. & Lat. exstat in *Neandri* Opere scholastico.
- *Parisiis*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculæ & Poëmata, Gr. & Lat.
- 1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petrei* vita aulica & privata.
- *Lipsiae*, 8. Luciani Samof. Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1592 *Wittenbergæ*, 8. Luciani Samofateni Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a *Derhard Horstio*.
- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Casellium*.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisiis*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. *Morrello* annexa *Clenardi* Inst. L. Gr. cum Ren. *Guilioni* Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum *Eustathio* de amoribus *Ilmeniae* & *Ilmenes* & *Parthenio* *Nicaeno* de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem*. *Tragopodagra* Gr. & Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In *Casp. Dornavii* Amphitheatro Sapien-tiae Socraticae Ioco-seriae exstant Luciani *Encomium Muscae* Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae Σ adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, s. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. Tragopodagra a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictorum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. & Lat.
- 1622 *Augustae Munatiana*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. & Lat.
- 1629 *Parisus*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum nova versione Latina & notis ab uno e Patribus S. I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon five de Divitiis & Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae iuventutis, & Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Io. Meyer.
- 1653 *Parisus*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece & Latine. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- *Parisus*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloe-cista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus Io. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisus*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. & Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. Schudt.
- 1708 *Amstelae-dami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta & Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Wetstenios,

- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo *Leedes* &c. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Ienius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. *Clavel*.
- 1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemissit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. *Gesnerus*. *Ienae*, apud I. F. *Bieleke*.
- 1724 *Giesae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevi tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. *Maii*, Prof. biennio ante per modum Diff. Acad. sub *Maii* praesidio propositus resp. Io. Herm. *Benner*.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *Leedes*. vid. ad an. 1710.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. *Lips.* apud Iacob. *Schusterum*. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. *Hemsterhuis*. *Amst.* ap. R. & I. *Wetstenios* & G. *Smith*.
- 1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. *Schlaeger*.
- 1745 *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. *Kent*. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. *Clarke* & Io. *Rivington*; *Etonae*, apud Ios. *Pote*.
- 1762 *Lipsiae* & *Guelph*. 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione *Hemsterhufii*, cum var. lectt. & notis Io. Adami *Schier*.
- 1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
- 1771 *Basileae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

- Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. Hemsterhusii. Rep. ed. 1708.
- 1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinenfis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublīni*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adpersit Io. Bened. Carpov.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. Seybold.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δὲ ἰστορίαν συγγράφειν βίβλ. cum Anglica versione notisque Franc. Riollay.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. Floderi.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobianae & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. Seybold. Edit. II.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Ioh. Christoph. *Gottscheden*. Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf*. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersetzt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem reperita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata faemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen versehen von C. M. *Wieland*. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Uebersetzer - Bibliothek, fortgesetzt von I. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784, 8.

G A L L I C A E.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De Bretino vid. Bibl. *Françoise de Du Verdier*, à Paris 1773, T: III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.*
- à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

LXXVI *EDITIONES LUCIANI.*

- Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin Courbé. — Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in Menagianis pag. 329.
- 1674 Eadem ibid. 8.
- 1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.
- 1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

A N G L I C A E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hicetio*.
- 1684 *London*, 8. IV voll. *Lucian's Works*, by *Spence*.
- 1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*.)
- 1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

I T A L I C A E.

- 1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.
- 1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.
- 1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. Venetia, per Giovanne Padouano. Con figure.
- 1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione) Londra (Venezia, Colombani.)

H I S P A N I C A E.

Hispanice nonnulla Luciani transfulerunt Franciscus de *Herrera Maldonado* & Ioannes de *Iarava*, teste Fabricio in Bibl. Gr. Lib. IV, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsitan nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrederetur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae Westlenii, ne insignes iam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est Hemsterhusius) exorsam detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatium, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite Hemsterh. pertraxerat omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in Πολυφιλ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatos scio, me erat

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excu-
 sationis causam serio praetexens, nec praeterea lubenti animo ad
 opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem,
 quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinaissem. Sed
 mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae con-
 temptio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis com-
 paratum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem reda-
 ctis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum
 accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet melio-
 rem, etsi ego verbum de meo addidissim nullum. Cumque novae
 versionis adornandae curam in se recepisset clar. IOAN. MATTH.
 GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere
 eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam
 annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte subleva-
 tum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MO-
 SES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis
 diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane
 descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie
 commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duo-
 rum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae
 mihi a Iacobo Wetstenio, eiusque socio ac fratre per affinita-
 tem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737,
 comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis
 ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadver-
 sione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor
 ille, quo me eo celerius desungi posse confidebam, quod in legen-
 dis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eius-
 dem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos
 videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea, quam tempus
 permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singu-
 la pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam
 bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum tem-
 poris ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut inter-
 dum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea li-
 teraria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas
 nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim
 sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparan-
 das spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud
 interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quan-
 tum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxit. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam descripta fuere mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiciendi, novam iniecere properantii moram, atque efficere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copiis instructus, & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes hasce. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis servandis tantum alias praececllit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excusa, an. 1503, quam utendam liberalissime concessit clar. Wesselingius in edendo Diod. Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega I. H. Reitzio praelegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Iuntina Graeca, Venetiis anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine Solanus omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iidem aequae ac editiones in notis & variantibus Lectionibus allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem,

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita caeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In Philops. c. 36, ἐπαντλοῦν bene Bas. 2, ubi ἐπανπλοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Tertiam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum not. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adiuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basiliensis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallet indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiiis certe typotheticis ita suam purgavit

editionem *Benedictus*, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex *Mss.* restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisiinam denique *Bourdelotii Graeco-Latinam*, anni 1615; forma, quam in folio dicimus, & in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. *Hemsterhusii*, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero *Marcilii*, *Cognati* & *Bourdelotii* textui *ibid.* non subiectas, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem *Amstelodamensem* omnium vitiosissimam cl. *Graevii* editionem eo potius consilio adhibui, ut eius & cl. *Gronovii* notas inde exciperem, quam ut ex *Graeco* eius contextus aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex *Codd.* qui *ibid.* indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis *Latina Graecaque* scateant, maxime in notis & *Scholias*. Id tamen boni habuit, quod cl. *Hemsterh.* in eius marg. quaedam adpinxerat, quae de consulendo *Dukero* ad *Thucyd.* *Davis.* ad *Cic.* & *L. Bos* in *Obs. Crit.* monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notassent.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex *Brodæi miscell.* quas in *Lampadem* criticam retulit *Gruterus*, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfuscata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πρόσβα* monet, id esse a *πράσχω*, vel *διαπαρὲς*, a *διαπερὶ*, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae *Fr. Guieti*, ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae *Guietus*, quo defuncto forsan nactus est exemplar *Luciani*, in cuius marginem *Guietus* breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim *Guieti* illae notulae aliquanto plures, quam quas *Menagius* dedit; & veterem fuisse po-

Lucian. Vol. I. f

pularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in Miscell. novis Lips. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, & paucae Maturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozii autem commentationes serius natus, a Tom. 2 demum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observavi ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maïi ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagram unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumentum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Iensii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispecuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tomi ult. ex mente Solani dispecuimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, iam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Iacobus Gobius, eodem honore brevi forsan mastrandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii *Lectionibus Lucianeis* inferui omnia, reſectis tantum paucis excuſſionibus ad Lucianum non plane ſpectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore ſerie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano iam ſubieſſae ſint illae obſervationes, ex quo nexus verborum peti poteſt. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea iuventute, qua illas *Leſt.* conſcripſit, admiror, ita ipſe non aegre feret, ubi bis ſerve tamen ab ipſo diſſenſero, ſed pari humanitate mihi & alibi per feſtinationem lapſo ignoſcet.

Variantium autem Lectionum ſat amplum catalogum ab Solano in ed. Iuntinam, ut ſupra monui, collatum, totum deſcribere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omiſſas addere, non ſum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio ſit inſtituta. Interdum tamen nimis manifeſto vitioſa, qui meri tantum errores tyſothetarum eſſe apparebant, quaeque nec Sol. notarat, omittere ſatius duxi; ut quando Iunt. in *Iov. Trag. c. 30* habet *πριποδα* pro *τριποδα*, vel cum in *Abdic. c. 23 f.* eadem ridicula exhibet *ιατρῖς* pro *ιατροῖς*. Alibi *ovos* pro *μβvos*, ubi manifeſtum eſt *μ* tantum inter imprimendum excidiſſe: vel ubi Hag. 2 in *Bis Acc. c. 2* *δεσπότης* pro *δεσπότης*, & ib. c. 31 *τολμόντων* pro *τολμώντων*, & ſimilibus. Eſt enim non ſum in eorum ſententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exſpectant, eoſque ad praefationem Luciani a ſummo literatore P. Burmanno, & ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Coſleianae praemiſit, ablegare, quam hic multa ſuper his diſputare malo, ſatis enim uterque earum neceſſitatem commendavi; modum tamen aliquem ſervari poſſe in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate ſcripto codice ad emendationem auctoris denovo edendi proſicci, quam ex decem aliis vitioſis ſive codd. ſive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adſcripſerit † Fl. vel † Edd. id eſt nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, ſed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum ſilentio ſatis patebit edd. conſentire. Qui autem etiam ſine codicum ope ſe omnia ſanare poſſe contendunt, ſua fruuntur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumannii, qui in Poecile nimis ſervilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus ſit, ubi rem ingenio perficere poſſis. Et ut facile largiar, ingenioreſtem eſſe illum, qui ſua ſponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem deſcribit; ita tamen mihi largietur viciffim, ingenui quidem acumine poſſe

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verè dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling, etiam in D. Siculo facere instituit; E. gr. L. XI, c. 46, vs. 8, ἐργῶ παῖραν εἰληφὸς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapfu c. 8 καρδιαὺς praeceunte Sol. dedi, contra Codd. & edd. quae Σαρδιαὺς. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut δέλω pro δέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εικοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἀφευκτον in ἀφουκτον mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum expectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria Iensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολὼν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἔτι πόλεων.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἀπαντὰ ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeceunte Sol. in Tyran. c. 1.

Αἰτιᾶ ἔτι pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omissum inserui iubente Solano, sine alia auctoritate, Salr. c. 75 f.

*Η τὴν τοῦ Βρισέως excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίως δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui ibid. c. 22, pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπουσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόνται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε eieci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὄν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιώτας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parafit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16; quae erat, κατὰ δόμενος, ἔωθεν εἰς ἐσπέρην μεθύων αἰεὶ, καὶ κραιπαλῶν, comma prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illa commata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe reiciens, interdum etiam traiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας. praecunte Gesnero, distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συγκλισθῆσαν dedi pro συνηλυ — Philop. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. Philop. c. 36 f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex βορᾶν escam; quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Ἵπὸ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευή restitui pro πράγματος διασκευή, in Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, διρεμί in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, ibid. c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male habe-

rent συνεξελλέξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συγκεκαττυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συγκεκοιμέναι.

Ἐπ' ἰσὺς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσους ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἐστὶ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημῶς etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλαυσε δακρυρρόων reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in Philopat. c. 6, suavis Solani, etsi inuiis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἄτην cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτὴν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solanus ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ rescripserat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, uti in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἐκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκείνοῦς iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ū mihi videntur rectius sentire,

quī duos accentus acutos in syllabis contiguīs non admittunt, nolentes scribi λόγος τις, sed λόγος τις, nec ἄλλω τινι, sed ἄλλῳ τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed iubentes παρὰ σου scribere, non παρὰ σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρὰ τινος; rursus § 10 ἄλλο τι & ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἄλλο τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutius lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, quī in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inelinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δὲ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt huiusmodi: quae in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim-) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permissio interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδ' ὁλως, μὴ δὲ μὴδὲ, μόνον οὐ μονονοῦ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαρ- οῦν, ἐφ' ὅσον ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὖν ὅντινον, τοῦτ' ἐστὶ τουτέστι, δι' δ' διό, γ' οὖν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὔμενον, quod Fl. in Luciano οὔμενοῦν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μὴδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μὴ δὲ, ubi I. & H. μὴ δὲ, licet & Fl. id persaepe seiungat. Adde-
dere possem ἐπιμήκιστον, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item διατοῦτο, quod I. amat, ac τανῦν & ἐπιπλέον. Sed quo maior in his diligen-
tia, eo minus forsitan utilitatis. Sic τ' ἄλλα Iunt. fere semper, Fl. vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύνει τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & Rhodomanni editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τὲ etiam in κωλύει τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illo-
rum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plu-
rima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plu-
rima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adiiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem & ipse oculis subiicere volui; sed bis frustra ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctæ, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant. vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel minus typographicarum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reiicienti, quae subinde in notis promissi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat Solanus; nec dubitabam, quin eam iam consecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae Hemsterhusius, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster Gesnerus eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corraderet per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deferere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus Carolus Conradus Reitzius, Gorinchemiani gymnasi. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasum, tam locupletem, ut annecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index iam plane confectus sit, promisit bibliopola, se eum quoque statim praelo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expecti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi Weistenus noster hanc aeam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Lucianei vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscet, & utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni MD CC XLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendiis, quibus editiones & Codices in Variantt. Lest. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, W. edit. Wecheliam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetisset, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium facessit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I

S Y L L A B U S N O T A R U M.

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. initio *paginae*.
 f. *finem*, *sub finem*.
 — Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce
 mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad marium.
 Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his
 consultus*.
 P. *Poli (Card.)* cuius collatio penes Perizonium.
 Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex ed. Flor. *cum Codice Poli
 collata*. i. e. edit. Fl.
 L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium;
 sunt autem hi collati cum edit. Ald.
 W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum Luciani.
 r. Recte.
 V. Ms. *Codex Vaticanus* in his locis a Io. Masson collatus.
 In Scholiis *Codex Vossianus*.
 O. Ms. *Oxonienfis* vel Ox.
 marg. A. 1 W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua
 in praef. plura I. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Ioannes Bourdelotius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.	PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guietus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Tollius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Ienius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (five Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac con-
tuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Iuntina Gr. scribitur *I.*
-
- Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis
in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Basil. tertia. *B.* 3.
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmuriensis Graeco Lat. *S.*
-
- Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani

libros: Διαβ. fol. 132.

Καταπλ. 136.

Συμπ. 142.

Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus) 152.

Προμ. ἐν Λόγ. 154.

Εὐχ. 155.

Ἐρωτες (de industria omissa hic plurima) 162.

Z. τρ. (deest folium unum) 164.

Z. ἑλ. (non integer) 171.

Δικ. (pars tantum) 173.

Ἀναβ. 174.

II. ——— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot

Mort. cum *Iud. Dearum* & uno *Marino*.

III. Bodleianus N^o. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque*.

I. I E N S I U S.

I. [Nobiliss. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi, eum esse satis antiquum. 1°. nunquam litera subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γέν, ὅταν, ἐπειδὴν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν ἐπεί δ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῶα. πρώην non πρώην. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mss. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιόδ.
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Ἰ. εἰκ.	Συρ.
Ἀ.μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.	
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.	
Ἐρμ.	Δεξ.		Διψ.	

De hoc ipso
Codicē vide
plura a me
initio vol. 2.
annotata.

Omnia quae ex illo Mf. Cod. in Iensiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transumpta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad *παρὰ*. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Io. de Wit; quo defuncto, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum nunc Ultralecti possidet. Codicem hunc M^s. nunc vir egregius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut $\text{Ζ}—\varsigma$, π . & $\alpha\nu—\varsigma$, pro Ζεὺς , $\piνεῦμα$, $\alphaνθρωπος$. Litera β in textu hac fere forma pingitur *u*. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	8. Μισθ.	Ξστ'.	15. Ἐρωτ.	ογ'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	Ξζ'.	16. Τ. εἰκ.
3. Ἀρμ.	Ξα'.	10. Συρ.	Ξη'.	17. Ἀποφρ.
4. Ἡσ.	Ξβ'.	11. Ὀρχ.	Ξθ'.	18. Ἐμμ.
5. Σκυ.	Ξγ'.	12. Δεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.
6. Συγγρ.	Ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.	
7. Διψ.	Ξε'.	14. Ἀστρ.	οβ'.	

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, reiectis spuriiis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editione p. 312 occurrunt. Definit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme $\frac{46}{17}$ qui periere,
habebis $\frac{17}{16}$ quaterniones superflites.
qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
efficiunt 102.

$\frac{17}{272}$ pag.
aufer $\frac{4}{268}$ pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\epsilon. \\ \mu\iota\sigma\delta. \\ \gamma\mu\mu. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiatum codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, prae loque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi. Incipit a ΦΑΛ

a. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.			
γ. Ἰππ.		φιλοφ.	Ἡροδ.
δ. Διον.		V. 2. νεκ. δ. 7.	Ζευξ.
ε. Ἡρ.		{ σ. δ. 19.	πτ.
στ. Ἥλ.		{ στ. δ. 7.	δ. μισθ.
ζ. μυια.		{ γυμν. &c.	Ἄρμ.
η. Νίγρ.		Deinde in quibusdam	Ἡσ.
θ. Δημων.		aliis ab hoc discrepat	Σκυθ.
ι. οἶκ.		θ. χρ.	Τραγ.
V. 2. πατρ.		μισθ.	Ἑρμ.
κ. Μακροβ.		γυμν.	πρ. λ.
ιστ. α. β. paucis Schol.		νεκ.	ἀλκ.
διαβ.		όν.	εὐχ.
δ. φων.		Ἀλεξ.	ὠκ.
Συμπ.		εἰκ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
Ψευδος.		Συρ.	Κυν.
καταπλ.		Ὀρχ.	νεκρ. δ.
Z. ἰλ.		λεξ.	ἰν. δ.
Z. τρ.		εὐν.	θ. δ.
Ἀλεκτρ.		δοτρ.	Desune igitur.
Προμ.		ἔρ.	ἰν. δ.
Ἰκαρ.		ἀποφρ.	δραμ.
Τιμ.		θ. ἐκκ.	ὦ. εἰκ.
ἐπισκ.		τυρ.	Νερ.
β. πρ.		ἀποκ.	πατρ.
αἰαβ.		Περ.	πενθ.
δ. κατ.		Τοξ.	ῥητ.
θυσ.		Δημ.	φιλοσ.
ἀπαιδ.		συγγρ.	& χαριδ.
ἐνυπν.		διψ.	
παρασ.		Κρον.	

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς κατὰ Βιδυνίαν μετα Ἰακώβου τοῦ φιλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρισσῆς. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomē, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεοδώρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς ἐν Βιδυνία μετα Ἰακώβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριεργῆς του πρώτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαριῶν, ἰδῶσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστήσαντ' κ' ὅς μεν αὐτῇ κ' τοῖς κτημασι δύντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — Ν — τῆς πρὸς τῇ Ἀσκανίᾳ μετα Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κη-

δεστού. Alibi f. ut supra, μετα του ου μεμνηλε... συνερεως και συνεπισ'κ' αδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φιλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv seculo nitide fatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari solet in notis Solani.

Αἰρ. v. Ἑρμ.

Ἀλεκτρ. Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυόν.

Ἀλεξ. Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

Ἀλκ. Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.

Ἀναβ. Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιούντες.

Ἀπαιδ. Πρὸς ἀπαιδευτὸν καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον.

Ἀποκ. Ἀποκρυπτόμενος.

Ἀποφρ. Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.

Ἀρμ. Ἀρμονίδης.

Ἀστρολ. Περὶ ἀστρολογίας.

B. πρ. Βίων πράσις.

Γυμν. v. Ἀναχ.

Δημ. Δημοσθένους ἐγκώμιον.

Δημων. Δημόνακτος βίος.

Διαβ. Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεῦειν διαβολῇ.

Θ. διαλ. Θεῶν Διάλογοι.

Ἑν. δ. Ἑτάριοι Διάλογοι.

Νεκ. δ. Νεκρικοὶ Διάλογοι.

Ἑτ. δ. Ἑταιρικοὶ Διάλογοι.

Δικ. Δις κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Δ. φων. Δίκη φωνέντων.

Διον. Προσκαλιὰ, ἢ Διόνυσος.

Lucian. Vol. I.

Διφ.	Περὶ τῶν διφάδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
ὑ. εἰκ.	Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἐκκλ.	Θεῶν ἐκκλησία.
Ἐρυπν.	Περὶ τοῦ ἐρυπνίου, ἥτοι, βίος Λουκιανῷ.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἐρμ.	Ἐρμώτιμος, ἢ περὶ αἵρέσεων.
Ἐρωτ.	Ἐρωτες.
Ἐτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνοῦχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγῶδός.
Ζευξ.	Ζευξίς, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλεκτροῦ, ἢ Κύκνων.
Ἡρακλ.	Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡροδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀστίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέτελος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βαλανεῖον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	Δεύτερος.
Καταπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἰερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσόλων.
Κυν.	Κυνικός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μνία.	Μνίας ἐγκώμιον.
Νεκ.	Μένιππος, ἢ Νεκρομαντία.
Νερ.	Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἡθους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀν.	Λούκιος, ἢ Ὀνος.
Ὀρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατρίδος ἐγκώμιον.
Πενθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμηθεὺς, ἢ Καύκασος.
Πται.	Ἵπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ.	Σκύθης, ἢ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἢ Λαπῖθαι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας θεοῦ.
Τιμ.	Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.
Τόξ.	Τόξαρις, ἢ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδᾶγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.
Φιλοψ.	Φιλοψευδής, ἢ ἄπιστῶν.
Χαρίδ.	Χαρίδημος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
ᾠκυπ.	ᾠκύπους.

IO. FREDERICUM REITZIUM
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatissimo viro *Westenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut fit, coniecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abiici illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhaustisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet ἐργασίας noster *Westenius*. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commendare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatride* etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem *Dis* illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

10. MATTH. GESNERI EPISTOLA. CI

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitiosi, non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut παραδία ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Iovis affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venire. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae iam quarto decimo huius ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Iam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, eſſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta obicerentur, quo factum eſt, ut non nonum modo in annum ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad triceſimum penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demotheſis reſtitationem, non tantum anno ſaeculi XXI cum venerabili iam collega meo C. A. Heumanno, & cum laudatiſſimo viro Tib. Hemſterhuſio, communicavi; ſed etiam meſe Iulio anni XXXI in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum Tho. Fritſchio, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum cl. Hemſterhuſio, quae effectū cauſis hic non commemorandis cauere; donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam melius ipſo

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius iunior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. Hemsterhusius. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpret, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum iuvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationesliceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, iniecit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro iucunda salsaque oratione languidum & satium sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianæ orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuro videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii iam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnorianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineras; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Supereft, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. *xxxvii* exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & sine truncatum, editionis, ut coniicio, Francos. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad *Anacharsim* sive de *Gymnastis* libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in musco meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde *Herodoti*, s. *Aëtione*, ad principium libelli de *Gymnastis*; nisi quod *Amores* & *Lucium* libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscriptus vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzii, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitationis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine moriuncula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii MDCCXI editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Si-

cilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expostulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non de buisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fateretur,* mitigaret potius privatis literis, & ut potens est herbarum, catharticus quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo infitiri potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

loca ita laxæ, uti dixi, designata, ea præsertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quæ illæ referuntur, non recte dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices præmitteremus, verba ad quæ referuntur, quælia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, sæpius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecæ Italiae, Belgii, Galliae, Germaniæ adeundæ; vicissim aliquid nobis ignoscerent; homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώσεσι* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingenuisque commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inungere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederæ. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quæ nondum invenire potui: fateor aliquot locis omisum esse, cum ego Göttingæ iam essem, ultima operis excuderentur Lipsiæ, nomen Pontederæ: sed iis in locis, quæ vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spesles, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quæ nullam profecto iacturam sentiant, si aliquot minutæ annotationunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederæ thesauris detrita ditescere. Nam quod obicitur, Nostra (i. Pontederæ observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc disperfit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocre, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quæ libro tertio Columellæ præmissæ sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque præmisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam præmissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quæ ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illarum explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Præfatio nostra, si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quæ a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinenntia, reiecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa & auriga; ubi focus & foculus; ubi capiuntur prisca significatione & præcipio; ubi fectores & reliqua a fisco pro seco; ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum hæc legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtrahum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subiiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de Segete & Arvo ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origa & auriga Varr. 2, 7, 8; Focus & foculus Cat. 76, 4; Capiuntur & praecipio Cat. 142; Sictores & fico Cat. 144, 3; Serarius Cat. 150, 2; Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc varietates in Columellae lib. 2, 2, notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae Henrici Brenkmanni studio descripta Florentiae & ad Thomam Fritschium missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicumque aperire oculos voluerint. Graviores supersunt. Nemini persuadere poterit Gesnerus, de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a quo est ante Pontederam ostensum? Quis de Columellae volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca monemus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspiciamus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederæ, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. Rodolpho Engavio, discipulo tum

meo, iam antecessori apud Ienenses praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subduſus lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis peniorem velut familiaritatem. Haec tu, Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppediavit eius rei specimina. Si tamen subdolos hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere Pontederæ alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposui? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquit? Talis ego profecto, tam astutus Autolyti de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederæ curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

dita & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit; dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi obui-cere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbitalis & contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posterius utriusque ingenio & industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quaesivisse in summi, dum viveret; viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγχοντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio confester; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciano occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae XV a Kalend. Febr. CIO IO CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggrededer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοποῦντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem confectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passum interferere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorre: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse con-

TIB. HEMSTERHUSII PRAEFATIO. CXIII

sectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosi Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postulerent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

P *HOT. cod. 128*: Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est affectus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafrie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissimum, ac Platonici ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctum ac caesum, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam im-

probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae; tantum in inveniēdo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugae seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superest, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si iocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores fuscipiat: varioque stili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse auctorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tironibus est facilis, provecioribus

accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illicque aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Luciano, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas necet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. supr. in Dissert. de eius vita.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LIBRARY

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἢ ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὦν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπέετο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-

ΣΧΟΛΙΑ.

1 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ιστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Ὅρος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.) καὶ Ξευδομέντι· (c. 5.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίᾳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦξίς, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας Θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεύς ἢ Ἀναβιούντης. Collectedanea Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Φοιτῶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδασκαμαίνα, εἰς διδάσκων πῶς μαθήσομενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER admodum cum defuisssem in scholas ventitare; iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo;

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπραῖς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ τα-
χεῖαν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην
τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς
ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μη-
κέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὧν οὐκ εἰς μακρὰν δὲ
καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰὲ τὸ γιγνόμενον.

2. Δευτέρως οὖν σκέψεως ἀρχὴ προύτεθη, τίς ἀρίστη τῶν
τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
πουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρ-
κῇ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἔκα-
στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν Θεῖον
ἀπιδὼν, (παρὴν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς Θεῖος, ἀρίστος ἐρ-
μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα
εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,
σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δι-
δάσκει παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

& fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum
tenuēs esse, tum promptum quoddam subsidium postulare.
Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant,
edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habitu-
rum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum
[paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore,
quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi na-
tum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum fa-
cillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu
parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante,
ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avun-
culum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui
optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in
primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem pri-
mas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοστήν, καὶ ἔρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφειθέην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφύϊαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. Ἀμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης 3 ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ Φαινοίμην Θεοὺς τε γλύφω, καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρούμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκείνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me spe, fore ut brevi artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam parva concinnarem mihi met ipse, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

καὶ σύνηβες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ
 τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
 τοι ἡμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ'
 ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας,
 σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρῶως,
 οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
 4 τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν ἀφικνούμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγούμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγόρουν πολ-
 λὴν τινα ἁμιότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα
 ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
 Φῷ λαιδωρησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρβον ἐτι
 5 ἐνδάκρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δέ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.
 τούτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ᾧ Προ- 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφε-
 βλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐ- ται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iussit leniter perstringere tabu-
 lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
 peritia, contracta est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
 re me initiavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
 Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens,
 lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibi-
 cibusque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
 crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
 tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
 ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
 adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Haeste-

των γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἑναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6 χερσὶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας Φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτριῶν ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit infomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer fane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior paene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴν, καὶ ἀνδρικήν, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
 τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς
 λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα
 εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν
 ἐφ' ἱασι μοι δικάζειν, ὅποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐ-
 τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·
 7 Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθές
 ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἶκοθεν· ὅ,
 τε γὰρ πάππός σου (εἰπούσα τοῦνομα τοῦ μητροπά-
 τορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα
 εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ φλη-
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἐτέ-
 ραν, ἐπέσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρήνη
 γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἔξεις καρτεροὺς, φόβου δὲ
 παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλο-
 दाτὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπὼν· οὐδὲ

rarior, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succin-
 cta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum
 poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu de-
 cora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt
 arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & vi-
 rilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria,
 quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata
 genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem
 appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique
 magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nur-
 gis & quisquiliis, quas illa praeberet, abstinere, (monstrabat
 alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu qui-
 dem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab
 omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in
 peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσσαχθῆς δὲ 8
τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν·
ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσασα,
καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη·
προσκυνῶνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων
εἰς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα
πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα,
καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαί· τὰ
πλείστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὡδὲ πῶς· Ἐγὼ δὲ, ὦ 9
τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διέφυγεν) Ὁ τὰ φανὴν ἵναυλον, ἄρα τὴν ἔννοιαν τῶν
σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλ- εἰρημέτων οὕτω τοχίως ἐξήμβλα-
μοῖς ἐντετυπωμένα φέρον, καὶ τὴν κας; καινὸν τοῦτο. V.

fane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem;
fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum:
a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem
exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in lau-
de, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea
cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias, qui pot-
est fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere?
immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, pa-
triamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem
plura tirubans & usquequaque barbare locuta dixit Statua-
ria, perquam fane sedulo composita, ut quae mihi persua-
dere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima
iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desit,
infat altera hunc fere in modum: Ego, fili, Eruditio sum",
iam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκᾳ μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ πορῇ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι ποινῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφ᾽ ἧς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόοδον, αὐτὲ φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῷ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος) Ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῇ δικάσει συν-
γορᾶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς
δίκασις. V.

10 Λαγῷ βίον ζῶν) Ὁ λαγῶς,
ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται. Φιλοστρ.
δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροι-
μία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἄγαν ζῶν ὁ λαγῶς. Vorst.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπροσδοκτον
κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθε-
μένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι
κατεσδίωσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν
ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ
τῶν εὐρισκόντων τι οἶον, κοινὸν τὸ
εὖρημα. Vorst.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorē revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχει, εὖ ξαίτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέ-
σθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βάναντος, καὶ χειρώνας, καὶ
ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον 10
μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα,
καὶ πάντων, ὥς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω
πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη,
εὐσεβεία, πραότητι, ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ,
τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότετα ὁρμῇ·
ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τὰ δεόντα προόψει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens habebere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri denique praestantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quidquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quidquid est rerum divinarum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

- οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθορος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προύχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος, καὶ πού ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀφανῆς ἔσῃ· τοιαυτὰ σοι περιβήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
- 12 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπκυδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· καὶ πού τι λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατος γίγνεται ἑξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὔποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo peregre profiscaris, ne in externa quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνας υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἤλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τρα-
Φεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δρα-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἠυτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς
παρὰ πάντων ἀδεται; Ἀφείς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13
καὶ τοιούτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λό-
γους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίαν, καὶ δύναμιν, καὶ
ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσει, καὶ
σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυ-
φεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κλαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,
κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαί-
ζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discesseris, non tu defines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympanum pulfantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum fuscipies servilem, vesticulos, caela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus pronο, humilis & humilia confectans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
 14 τὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγενηῶς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρι συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιοβὴν ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
 15 σῇτε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδύσα, τοιγαροῦν ἀμείβομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil; nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obii-ciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθε
 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς
 ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὕφηνιόχρει
 ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπήνουν, καὶ μετ' εὐφροσύνης, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτή-
 σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκεῖνοις, ἐπανάγαγεν αὖθις, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐστώτα καὶ περιμένοντα,
 ἐδείκνυνε αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷος ἤκοιμι·

ergo, incende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similiū) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 ptolemus seminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβου-
 λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἐτι ὦν, ἐμοὶ
 17 δοκεῖ ἔκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
 δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
 πνιον, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς
 ἔναιρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα που τριέ-
 σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
 ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γε-
 γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία; μὴ ὀνείρων τινῶν
 ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; οὐκ ᾧ γαβέ. οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
 αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε
 γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
 κὼς αὐτὰ διεξήκει καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
 verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
 filiū rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
 tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
 ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
 nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
 interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
 aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
 quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
 puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
 iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
 num̄ nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? Mi-
 nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
 cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
 paternam cecidisse domum, & reliqua, (nostis enim) velut
 histrionicam, visionem istam, neque nugaturus de industria
 persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιστάτων πολεμίων· ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι
πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ
μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβелоκακεῖ, καὶ πρὸς
τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθεύρων. ἐπιρ-
ρωσθήσεται εὖ οἷδ' ὅτι καὶ κείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου,
ικανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν
οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας
ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλ-
λο, σὺ δὲνὸς γούν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed fane & utile quiddam habebat ista narra-
tio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis
eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in-
primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, se-
que deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrup-
pens. Hic, fat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fa-
bula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, con-
siderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contu-
li, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens
rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine
sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

1 ΟΥΚΟΤΗ Προμηθέα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κάμοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ἔρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμηχάνον τοῦμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γήϊνα ἔδοξε, μὴδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ

10 Τὸν Ἀττικόν) Οἷον φησὶ, εἰ
καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν
Σύρι καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτῆ-
ρισμὸν γὰρ ἂν ἠγχιόεν, οὐκ ἐπαινον
τοῦτο. V.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso; tametsi lutum mihi vilius fit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem. subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud fati fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaaso

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάzoισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅποσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμφυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλην εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ εἰ ἐς τὰ πλήθη 2 παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἶδωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστική κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάβοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεά λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησιν· οἷσθα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

ibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re vera atque animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad summum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse post negotia est*. Ipsi

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρεάς, καὶ ἱπνοποιούς,
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν,
ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν
σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ
Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς
τὴν Ἀττικὴν ὀριμύτητα τῶν σκαμμάτων, ἐπεὶ καὶ
εὐθρυπτα ἡμῶν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια·
καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

- 3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι
τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ
μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον ὥσπερ ἐκεῖ-
νος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλα-
σε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὥς εὐ-
κίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δὲ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖ
ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructores, & quicumque circa lutum versantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, & secundum Atticam illam mordendi acerbiteratem: quoniam & nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae; & modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua follertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημό-
 τατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν
 δοκοῖν· μηδὲ ἔχει τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμ-
 πατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ,
 παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι
 ἄμωρον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιός ἂν μοι
 δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνίεις, ὥς
 πολὺ ἄμωρότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους.

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius
 afferri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a fedecim vulturi-
 bus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Bactrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἅλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥτε ἐκπλήξεν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναβορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινός, ἡ Καμβύσου, ἡ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαν-
 5 τι παρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμὸν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum & femialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, & parum absuit quin exsilientes profugerent, quamquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίαις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιον συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τούτῳ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιιν ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρον ἥδιστον; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν. Οὐ πάνυ γοῦν 6 συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, sint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportionem temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurdum fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & feor-

δία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλὴν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχομένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, Φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην πρόλευσιν ἐπεποιήτο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φησὶ ἀεροβότους τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὁσπερ Ἀριστοφάνης Πλάτων. M.

sum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus uesta, Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξύτατου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυ-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις 7
 ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶ πεποικηκώς φαίνωμαι, τὸ
 θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο φανεῖην, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσῃ παραθεῖς αὐτοῖς
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνό-
 τητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ-
 ελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς; πλὴν ἄλλα τί ἂν πά-
 θοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἄπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε
 μεταβαλεῦεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστὶ.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fu-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἦ ΜΕΝ παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως ἐλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμεν) Ἀπὸ τοῦ ἵσυχος ἦν. V.

N I G R I N U S

five de moribus Philosophorum.

E P I S T O L A A D N I G R I N U M .

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium : quasi ridiculum fit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugerō sane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque confiderata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπαν-
ελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὐθ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum,
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

A M I C U S, L U C I A N U S.

Am. QUAM oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
fisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentia
perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὕτω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινὰ· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠΰξάμην σὲ τινὲ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον ἀντὶ τοῦ ἐντοχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & infano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescebat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἑξαναστάς ὡς
αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
εἰσαγγεῖλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, κατα-
λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο
δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
τὸ τοῦ παντὸς μῆμα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. Σφό- 3
δρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ
πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ καὶ δῆτα
ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἡξίου εἶδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
εἰ αὐτὸς αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὃ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινα
μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
& pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiaffet, ar-
cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
librum tenentem, circum autem undique multas veterum
sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδό-
 νας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω
 4 Θεσπέσια ἐφθέγγετο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσο-
 φίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ
 τῶν δημοσία νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλού-
 του, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυ-
 σοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς
 πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ
 καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐ-
 δὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγι-
 γνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν
 φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ
 μόνον οὐκ ἔδακρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐ-
 τὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
 δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-

2 Ἀρχαῖον) Ἀνόπτον. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & Iulcinias;
 & Loton illam Homeri obscurasse & obliterasse videretur.
 Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo
 provectus est, ut Philosophiam laudaret, &, quae ab ea
 manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur,
 irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores:
 praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae
 admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi vi-
 debantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens,
 continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,
 atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam,
 quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fue-
 rant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum
 non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem
 mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebam-
 que rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότερον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυτερὸς κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώπτουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιή- 5
χθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὅμοιον τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄν-
τες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξ-
εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν 6
τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

• vitae ad serenitatem & magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, novo sane exemplo, neglecto oculo eiusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus caecutientem insciens circumtulera. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime erectus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἵγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐβέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδὺ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἥδη μελέτην ἐποίησά μιν· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω δῖς ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρη-
7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταί, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσιν τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) *Ορα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συν-
ψιν. V.

ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevortisses, iam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione infanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis tertio de die dicta illa mecum ipse revolvo. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint; quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὴ καὶ
αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πρατ-
τομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς Φωτῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημειοῦ τὸ πᾶν, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυ-
ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κταίραι. V.
κείμενον. V. 13 Τὸν Κωμικόν) Σημαίνει τὸ
7 Πυρσὸν τινα) Πυρσοί, λαμ- τοῦ Εὐπολίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi sese praesentibus otium
non habent: sic sane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audiivi, recolligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa;
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, virum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quandam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsisce, o admirande, paulumque retrocede, &
Lucian. Vol. I. C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἐταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς Φαύλους εἰράκας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξω γελοῖως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνεῖρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθεῖρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πᾶν ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eliciuntur, tamen ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονούσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι καθηταί, οὐδὲν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυ-
τοῦ σοι πείραν παρέχω, ὅποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξῆει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροσιμιάσται σοι. ἔοικας γαῦν καλκεῖνα
προσθήσειν, ὡς δὲ ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν·

Ι Μίμνησο) Ὅρα σύνταξιν τοῦ μίμνησο. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memi-
neris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi
fedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene fane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἔρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ' νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

- II ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαι μοι κακεῖνα δέ, ὅτι γε οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκείνος ἔλεγε, ῥῆσιν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιβείς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φέγγονται, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ γυναικῶδες,

dam, & quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursus illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebri quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἢ οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἑμαυτοῦ κέφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν κατασχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσών τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με 12 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαι γέ· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, ὅτι Φιλοσοφία καὶ πενία σὺντροφοὶ εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρόν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaue propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

Am. Homo hic non definit hodie apud me crebra illa feena atque tragoedia uti.

Luc. Immo definam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transformet ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

13 μεβιστᾶσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήνας μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ὤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἀν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἀντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις αὖν ὑπεφθέγγετο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετὰ ξυλούμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἂ ἦν, μετὰ ξυ εἰ παιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφύριδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ

9 Ὀλίβων τοῖς οἰκέταις) Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιεῖν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumferunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum per-eat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνθρώπον ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἑαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητροῦς ἐστὶν αὐτοῦ καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσία πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωναθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μίᾳ Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem iridentes, Iam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iusto curatorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praefidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῶ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ ἡνεί, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστί. ἀπεφαίνεταιο τε Φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ Φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ.

15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλούτου ἔρα, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρα, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεΦθορότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μιστοὶ 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγνυαὶ, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραὶ παρέστι δὲ πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτῶν
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀΦροδι-
 σίων· ὅφ' ἧς δὲ ρεύσεως ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ρεύματι,
 πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιτορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γεγόμενος, διΐψης αἰὲ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γεγόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plāteas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venera: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & avaritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper fiticulosum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque magistrā bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quando primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆλθον τῆς δεῦρο ἀΦίξεως, ἐκεῖνὰ δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο, τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἡλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καβεστώσι
 18 δυνάμενος; Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, φασὶν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκθ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινα τοῦτον γυναικῶδῃ, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προσιθέμενος) Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος συνέταξε. V.

confitri, a meque ipso rationem popofci mei huc adven-
 tus, Homericam illam videlicet mecum ipse dictitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi,
 (Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veni-*
sti? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutatio-
nes superbas, epulas, adultores, caedes, testamentorum
expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem
facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque insti-
tutis hisce uti possis? Cum ita mecum consultassem, &
quemadmodum Iuppiter Hectorem, ita me ipsum e telis,
ut ait ille, subducens, eque hominum caede, atque tumultibus,
eque, cruore, de cetero domi me continere statui: & vitam
hanc, muliebre & timidam plerisque visam, anteponebam,
cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor.
Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex

μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνώ-
 μενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρή καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ- 19
 πῆν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύ-
 ταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεά μιμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεδεμένον τῷ χεῖρι, δειλὸν γὰρ, μηδὲ
 τὰ ὦτα κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυ-
 μένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστι δὲ καὶ φιλοσο- 20
 φῖαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἀνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα, ὥσ-

13 Ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίας ἐνταῦθα καίται. C. G. .

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhi-
 bere possint; partim talia, in quibus vir vere constans
 periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque en-
 comium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam
 virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum ex-
 perimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivi-
 tur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cu-
 piditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique
 attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis
 exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus,
 ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auri-
 bus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere ani-
 mum supra haec elatum habentem. Licet autem & philo-
 sophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum
 amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περ' ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένη-
 ταὶ τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἡ βασιλέα' τὸν δὲ
 Φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ Φυγάδα. τοῦτο γάρ
 τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης
 τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
 ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ'
 ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυνα-
 στείας· καὶ μεστοὶ περιϊᾶσι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλ-
 21 πίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνομένοις
 ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω.
 πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς
 πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεί-
 νοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
 καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσ-
 αγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula;
 alium quidem ex fervo dominum prodire, alium autem ex
 divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut
 regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium
 etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est,
 quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus lu-
 dere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, ni-
 hilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias
 expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes ea-
 rum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi,
 licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare,
 illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint
 divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent,
 & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias?
 quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios
 aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

έβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν
 ψυχὴν ταπεινῶσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν· ὅδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς
 ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιβέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 ειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον
 συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebens decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cuitationis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comestis epotisque

γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἔχρην, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίαςιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔτιοι μὲν γὰρ, τὸ καινό-
 23 τaton, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπέιληθα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἑώθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσεῖπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστίν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐβελοδοουλείας, οὐκ ἂν οἶε τούναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolocuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes discedunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam aut fordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam enim, novo sane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego vero adulatorem longe iis, quibus adulantur, nequiores existimo, & propemodum auctores illis existere superbiae ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & adeuntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeso illos cogitare consentaneum est? Quod si vero communi decreto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitute, an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupere-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀβέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῶ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζῃ. ἐχρῆν οὖν ταύτην τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζεῖν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφαν- 24
δόν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετρίωτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖν. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῶ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἷε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita fane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γέ ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δρά-
 25 ματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνε τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι; πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσόφουντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένοι. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quaeso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem

στήρια γούν' ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατρί-
 βάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα,
 πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέ- 26
 λει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει οὐ μόνον προῖκα τοῖς
 ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρ-
 κῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων
 ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
 τοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
 πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
 πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
 διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων μὲν Φύ-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀργῆς τοῦτο
 καὶ ραθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰ-
 δυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι·
 ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφούντα μηδὲ
 πῃν ἀρχὴν κεκτησθαι, ἢ τῆς πα-
 πρόθει ὑπεύσης τῆς κτήσεως ἀπε-
 σκυνάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον,
 ἀλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτώσιον ἄλλο
 ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ οὐ φθο-
 ρουντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς καλ-
 λιέργειας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
 χρῆζουσιν ἀφελείας· ὥσπερ οἶμαι
 καὶ ὁ Θαυαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μολόβοτον τὴν κατὰ ἀγροῦς
 κτήσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νι-
 γρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
 ἱππατον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμένῳ
 ἀνδρί. V.

10 Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
 εἶναι διωμολόγει) Λουκιανοῦ καὶ
 τοῦπίγραμμα,
 Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν ποτε,
 νῦν δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἐτέρου βήσομαι
 εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχων με ποτε - V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponas-
 que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
 vitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
 quaeestu superiorem gerere debere. Quod & praestabat
 ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
 lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
 omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
 aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
 quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
 non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
 sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
 fus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, καὶ πειδᾶν ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τῆνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς
 27 διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. Παρήνει δὲ τοῖς συνούσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσῃν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς Φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι τοῦτο

istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem*, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες·
 οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν
 καταξύνοντες. Ἠγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
 ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι,
 καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦ-
 το μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε
 καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
 δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχῃται. πολλοὺς γοῦν καὶ τε-
 λευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ
 αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κα-
 κῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
 ταστρεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον
 διακείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖ- 29
 θις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς
 διεξήει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ
 τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus sustinendis exercent; vincere plerique iu-
 bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
 ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
 animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
 turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
 instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
 etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
 re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
 incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat,
 dum praeter rationem ita supra vires intenderentur.
 Unum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos
 mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo
 refectum cernere erat. Iam vero ab istis ad alios digres-
 sus, urbis tumultus, & turbae conflictus, persecutus est,
 & theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum

τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

- 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεῖς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προείναι, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελαῖν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορῦτειν ἑαυτοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίον· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς πάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἀνθεσιν, εὐήθειαι
- 31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν ἡζίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequentissimum enim revera equorum insanum studium, quod iam & multos summæ existimationis viros invasit. Post hæc quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quæ circa funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem veram emitte; ea intelligens, quæ in testamentis scribuntur, [quia verentur, dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [hæc nimirum sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quæ per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii & servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos fertis coronari præcipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι
 τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνούμενους, καὶ τὸν αἶνον ἐν τοῖς
 συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας,
 τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ
 σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ
 ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανούν-
 τας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μά-
 λιστα δίσυρεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς
 ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς
 ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν
 τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις
 τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰς-
 βιαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδαι-
 νῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχ- 32
 νῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὥς γὰρ ἐκεῖ-
 νος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προ-

vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mor-
 tem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos ef-
 fe, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum
 croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis
 opplentur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant;
 tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam
 viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt,
 &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti qui-
 dem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, fines-
 que earum confunderent, animum voluptatibus undique
 conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque
 Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per pa-
 tentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale
 voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia di-
 cebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille repre-
 hendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς
 ἡτιάτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου
 τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥό-
 δων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥίνι μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέ-
 Φεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς
 33 πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν καίκείνους διε-
 γέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα
 ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περι-
 εργίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου
 τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας
 ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς
 εἴνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκι-
 στος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν,
 ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

10 Τῆς ἡδονῆς) Περὶ ἡδονῆς, καὶ μυγγος, καὶ τούτου μὴδ' ἐπὶ τσο-
 ἔφ' ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν σάρων δακτύλων μῆκος ἐκτείνου-
 δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φά- μένου. V.

non possuisset: ita & ipse infcitiae arguebat eos, qui co-
 rollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, vio-
 larum rosarumque delectantur, sub naribus potissimum
 eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri
 potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam di-
 ligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimen-
 torum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam
 compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momen-
 taneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. In-
 dicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc
 suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant,
 ullam ex emtis tanto pretio cibus voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris viliori-

οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων
 ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολ- 34
 λὰ μὲν διεξῆκει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δὲν ἐκφερο-
 μένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῶκει, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόν-
 τας γὰρ τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῦν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ καίλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν αὖν ἐποιεῖτα, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μη-
 δὲ τῶν ὠτῶν ἀκαύοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλο-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcurso percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 mercantur. In haec autem absurda delabi eos minime mirum,
 utpote qui imperiri veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
 iis suppeditat, qui laborare volunt. De iis autem, quae in balneis
 aguntur, multa commemorabat: multitudinem prosequantium,
 contumelias, eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur.
 Unum autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Prae-euntes enim
 quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante pedes
 prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum praetergrediendum
 sit, atque commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo
 scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
 ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus; neque cum
 audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes
 ac fani,

τρίων δέονται προσφορέων, καὶ ἀνέχονται Φωνᾶς ἀκού-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρω-
 μένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τὰ τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιω-
 πῇσιν πεφρονημένους. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ
 τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἰλίγγῳ κατειλημένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέο-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξεπιπτὼν τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐ-
 στόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaecatis convenirent :
 audiunt enim easdem in foro, & medio die, [viri amplif-
 fimi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fe-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conficesceret. Ubi vero loqui desit, il-
 lud nimirum, quod Phaeacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus con-
 fliti : deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhihebar ; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat : postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perfrinxerat, aut leviter me eius
 oratio tetigerat, sed altius & letale vulnus erat : scite
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est,

ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γὰρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη φιλοσόφων προσ-
 αἴσασθαι λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέληφα. Δοκεῖ 36
 μοι ἀνδρὸς εὐφροῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀσφαλῶ
 προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς Φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἀπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλ-
 λιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς ὁδοῦ· ἣν δὲ ποτε καὶ ἀφίκεται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην) Ἄχρι τοῦ ἐπιξίσαι μόνον. V.

animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium inten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perstringunt,

ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ'
 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς το-
 ξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος
 τοῦ βέλους· γίγνεται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί.
 ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε
 ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ
 τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρ-
 μάκῳ τούτῳ χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει
 τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὲ σκιδνάμενον
 ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τούτῳ τοι καὶ
 ἡδονταὶ καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐ-
 τὸς ἐπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν
 περιθέοντος. ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
 λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim va-
 lido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est,
 atque huic nostro similis, principio quidem diligenter sco-
 pum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis soli-
 dus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invul-
 nerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet, tum de-
 mum tineta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum
 sagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sen-
 sim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo
 iam iaculatur. Telum autem, valide quantum satis est im-
 pulsus, eoque penetrans ut inhaereat, intus manet, &
 multum medicamenti emittit, quod videlicet dispersum,
 totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oble-
 stantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod &
 mihi accidit, sensim medicamento illo animum mihi perva-
 gante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηται.

Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνον-
ται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πά-
θους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔν-
θεοι καὶ τραυματαῖαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ
φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεϊὰ γε, 38
ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀλη-
θῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε
καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ
παυσάμενου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἶπω,
τέτρωμαί· καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι
λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μα-
νίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαβῶσι, καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίγνον-

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique audito carmine, prioris affectus remiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me infcio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc definente, moerore afficior, & ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripì, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συµµεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγ-
ματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται
τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκ οὐν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρᾶν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σῃ
κοινήν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρα-
καλεῖν.

verti solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quid-
dam in alium transfertur, & propagatur, fitque infaniae
istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam
medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, &
ab illo medicinam petendam.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

ΕΠΙ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιδῶνος 1
 ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ
 Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
 ἀρπαγῆς, ἀφηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
 ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦ- 2
 μιν ὑπὸ τούτου τοῦ ταῦ, καταχρωμένῳ τοῖς ἐμοῖς, καὶ
 καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
 καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
 ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
 συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
 ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίρωντος) Κατάπλιόντος,
 κατερχομένου. V.

13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρκού-
 μενος. V.

IUDICIUM VOCALIUM.

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris,
 actionem instituit Σῆγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
 Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
 bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
 bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
 tebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
 divisse me diffimulabam, propter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
 quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
 do non sit contentum iis, quae ego saepe diffimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνα
 νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρα εἰδόσιν ὑμῖν. θεός δὲ οὐ μικρόν
 μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς
 γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστιθέν, ἄρδην με
 τῆς οικείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν
 ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
 3 δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικά-
 ζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας
 ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις
 ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι,
 καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι
 γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμι-
 μα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε
 ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσούτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φό-
 βου) Ἀντὶ τοῦ δικινεῖν κεκτῆσθαι
 τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτοῦσης τῆς
 ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευσ-

μίνης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὁρθότερον,
 ἐν ἴσῳ τῆς φόβου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 ἂν εἴη τὸ Σ ἢ φόβος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit,
 ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusio-
 nem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maio-
 res semper addat, prorsus me e domestica fede expeller,
 eoque propemodum rediget, ut filendum mihi sit, & ne
 inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum
 inferviam. Est itaque aequum, non modo vos iudices, sed
 omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere.
 Nam, si, ut libet unicuique, licebit e suo ordine in alium
 violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino
 scribitur, permiseritis, non video, quomodo sua quique
 ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incu-
 riam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

σεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφῆσεται τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4 αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῷ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσῆρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ, λύντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6 Κισσῆρεως) Κίσσηλις γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαργίας. V.

8 Ἐν τῷ γναφεῖῳ) Κναφεῖον μὲν γὰρ φασί· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

9 Μόγισ) Μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι.

μόγισ ἡ κοινή. V. Μόγισ, φασὶν Ἀττικιστῆς, ἀναλογώτερον διὰ τὸ Γ·γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰώλεις διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῷ, disceptans de voce κισσῆρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγισ illi extorquens, immo suffurans. Adeoque reliquae item literae quievisSENT, nec confusionem legibus vetitam inferrent. Est enim pulchrum, unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius

- 5 Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας,
 εἴτε Κάδμος ὁ ἠσιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλίου,
 (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἐνιοὶ προσάπτουσι τὴν προμήθειαν
 ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βε-
 βαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλ-
 λὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνά-
 μεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧς δικασταί, τὴν μείζω δε-
 δάκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε Φθέγγεσθαι.
 ἡμιθέοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκου-
 σθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 ἓνα τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ Φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά.
 τὰ μὲν οὖν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τού-
 6 τους. Τὸ δὲ Γ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομά-
 σαι ῥήματι, ἢ ὧς καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ
 ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι,
 τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον, τοῦτο

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit,
 sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii
 filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non or-
 dinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabi-
 lita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda;
 sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae no-
 strum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem
 tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine
 ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia,
 ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium
 autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox
 quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales
 conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum
 ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari so-
 let) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis,
 & auditu decemi, ἄλφα scilicet, & ὑψιλόν, [eius misertae]

οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πάποτε βιασά-
μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῶων,
ἐκδιῶξαι δὲ ἐμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὥς
μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν· ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό-
τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ* (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὥς ἐπέ-
χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
ῥῶ, γειτόνων τὰ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν,
ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι
λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ ταύτῃ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντεθραμ-

* 9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταγί-
τος ἤρξατο τῆς τοῦ σίγμα εἰς τὸ μήσας εἰπεῖν καὶ τίμερον. V.

convenissent, nē audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
maiores vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
nienesium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vici-
nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quē-
dam poetam, Lyfimachum nomine, genere, quantum ap-
parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere
τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

μένων γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπὶ
 σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον ἦν μοι τὸ
 8 ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἔδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅπό-
 τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
 πῆν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἴτα ἀπερυθρίασαν,
 καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
 ακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδῖος μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
 σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι,
 καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
 καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
 ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
 σχολακότην μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
 νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπῆν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν
 κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δὲ μου φάσσαν ἅμα νῆσ-
 σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορευόντος Ἀριστάρχου.

II Ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὁμῆρος· ἐπεὶ μ' ἔφειλε
 Ἄντ' τοῦ ἀποστερούμενον· ἢ ὅτι σδέ γε αὐτήν. V.
 καὶ τὸ ἀφελῆσθαι αἰτιατικῇ συν-

Praeterea cum τήμερον & similes quasdam voces ad sese
 pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
 nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum
 postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset
 etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret,
 deinde, abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nomi-
 naret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens,
 ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro
 autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio
 destituti; iustam indignationem feratis. Neque enim parvum
 hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis & familia-
 ribus me rebus spoliatis; nam κίσσαν [id est, picam] avem
 meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abre-
 ptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palum-
 bum] una cum νήσσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν
 δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Τμη- 9
 τὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ
 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετ-
 ταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν
 θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων
 ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀπο-
 σπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε
 τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγρα-
 φέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν
 γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ'
 αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦ-

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertra-
 xit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam
 vero veniens, ex media illa regione Τμητὸν praeter ius
 rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Ve-
 rum quid ego ista commemorō? tota me Thessalia expul-
 lit, vultque eam Thettaliam dici? Toto insuper [θάλασ-
 σῇ] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hor-
 tensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτ-
 τελος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero lite-
 ra sim iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: ne-
 que enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμά-
 ραγδον abstulit, & totam Σμύρναν furrripuit; nec ipsi etiam
 ξυ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam
 ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit,
 & aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρρης] in faciem

10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς Οὔσει βίαιον καὶ
 πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμ-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆ-
 τα, μικροῦ δὲν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι
 κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα
 δικασταί, τοῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδε-
 λέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιούν λέγεσθαι παρὰ πάντας
 τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς
 τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστέρησθαι τοῦ
 ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὥς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖ-
 ναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
 11 κέσειε δίκῃ πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτ' αὐτῷ; Τὸ δὲ ἄρα
 οὐ τὸ ὀμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ'
 ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τούτων τὸν
 τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam
 fit natura violentum adversus reliquas etiam literas, &
 quam a nullis omnino abstinuerit, consideremus; sed &
 δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elemen-
 ta iniuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis,
 Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐντελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane
 contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, &
 capiti capillos evellets, eo quod privatum est [κολοκύνθη]
 cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν qui-
 dem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeso fe-
 rat? aut quae poena satis magna erit tam scelesto Tau?
 Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum ge-
 nus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc
 modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μάλλον δὲ, ὧ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παραιοσπασὸν τὰλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρία ἐχέειν ἀξιούν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμων γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἴξει Φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκοτῆναι, τὸ δὲ καὶ τού-

3 Τὸ μέρος) Ἀντὶ ταῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens τὰλὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursus alius quippiam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmite:] hoc vero, est enim re vera τλήμων, [id est, miserum] τλήμα facit, quod erat κλήμα. Nec plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, in-

τῶ ἐπιβουλευεῖ καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 φηεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοι-
 οὔτῳ ξύλα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοιοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἐνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργή-
 θη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Κύρος fit, τῦρον [caseum] quen-
 dam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eisdem laedat, au-
 dite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent:
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

TIMΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.
ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. Ω ΖΕΥ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοὶ ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀντὶ τοῦ οὐδέν, εἰ μὴ μόνον φόφος ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Epheftie, & Afteropeta, & Horcie, & Nephelegereta, & Erigdupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines versum labantem, & rhythmum hiantem reples) ubi nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuius sane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum plane poëticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀρομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκ-
 βόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπ-
 ἔσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μὴδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
 2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θάπτον γοῦν τῶν
 ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη
 ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· αὐτὰ
 ἡλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν
 ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι
 ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθῆσονται τῆς
 ἀσβόλου, ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς
 ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὗ-
 τω ψυχρόν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ με-
 γαλαυχούμενος. πῶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραγόρα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν ἐπιорκαούντων ἀκούεις,
 οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργός) Θερμουργός ὁ ὑπὸ τῶν ἀτειμένων καὶ ῥαθύμων
 παρακινημένος καὶ παντολῆμος. V. παύσαν εἰ τὸν μανδράγορα φα-
 13 Ὑπὸ μανδράγορα) Παροιμία γόντες ἀνήγερτοι ὑπνῶσκουσιν. V.

num strepitum si demas. Tekum autem illud ita decanta-
 tum, & longe feriens, & expeditum; nescio quo pacto
 plane restinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ
 scintillam adversus sceleratos retinens. Inde est, quod per-
 iuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam
 fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titio-
 nem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant;
 hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment,
 quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo
 est, quod Salomoneus ille, te contempto, contra tonare au-
 sus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum
 facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum
 Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub
 mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos
 aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quæ

βλυσώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηγηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
ὀξύθυμος ἂν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖέτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηθόν, καὶ ἡ χιὼν, σωρη-
θόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηθόν. καὶ ἵνα σοι Φαρτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοὶ τε βρυχάδαι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγών. ὥστε τηλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυμαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσ-
οικέιλαν τῷ Λυκαρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρώπινου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἰ
ποτ' ἄλλοτε μάλιστα τῶν τούτων
χρεία τῶν ἀποδυσπετημάτων. Κατ-
αλλήλως ὄντων καὶ προσφύως ἐκά-
στη πληγῇ τὴν ἵκβαση ἐπιφέρειν
V.
13 Ἐν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε, V.

fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui æ-
tatis sunt iam provectioris. Nam cum adhuc juvenis eras,
ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adver-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni in-
duciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otio-
sum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, toni-
tru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque
& usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter
fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acerva-
tim ruebat, grandinem autem saxa diceres; & ut violenti-
us dicam & elatius paulo, imbres βρυχάδαι & vehementes
deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves
perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfue-
rit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μέζονος. Τοι-
 γάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πείχεια κομίζῃ παρ'
 αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ
 μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὗτος, οὐ πάντ'
 ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συν-
 τελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότα-
 τε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν
 ὅποσάκις ἦδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶ
 σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὃ
 ὑψιβρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς
 γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυγὴν.
 ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰ πείχεια) Μισθοὺς, τὰ διὰ
 τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπείχεια, τὰ
 ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι) Ὁμοία
 ἡ σύνταξις αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ,
 τῇ οἱ δὲ εἰδίστασαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ
 τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀπὸ
 τοῦ μετὰ βοῆς ὑραμόντες. V.

generis humani fomitem fervans, quo maiora deinde sce-
 lera subolescerent. Ergo pretium ob focordiam ab iis tu-
 listi, cui nemo hodie rem sacram facit, pec coronam qui-
 dem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum
 corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud fane
 perneceffariam facere existimat, sed veteri nescio cui in-
 stituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime,
 paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore
 spolient. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expila-
 rint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt ad-
 moliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant, ne au-
 sus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui
 e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilegos, res
 suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
 νυν, ὦ Φαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
 παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἔασας, 5
 τὰ μὰ εἴπω, τασούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
 πλουσίους ἐκ πενестάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεο-
 μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀδρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
 φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
 ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
 βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,
 καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
 ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στηλὴν

5 Πόσοι Φαέθοντες) Τὴν ἐκπύ-
 ρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ,
 ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
 κατακλυσμὸν· δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὴν

θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον
 τῆς ἐκπυρώσεως διατελεῖν, ἀλλὰ
 διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν. V.

τωρ praedicaris, sedebas; manu decemcubitale fulmen fu-
 stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attonde-
 bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
 tandem diffimulare defines? Ecquando erit, ut tanta faci-
 nora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia
 fatis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
 compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
 pertinent, omisissis, postquam tot Athenienses evexi, divi-
 tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
 egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
 quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
 fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim,
 illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
 tea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
 tu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii

παλαιῷ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμ-
μένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρω-
θεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀπο-
τρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ
πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.
6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τραπό-
μενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπό-
μισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ
προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδα-
νεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν Ἀσίαν εὐπράτ-
τοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε, ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρό-
νου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισά-
μενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὴν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ
κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενί-
δην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρῦς ἦν
χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρῦτις
εἰς ψεύσται, λόγιον· λόγοισι δὲ ἔξ

ἔτι ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα
ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κε-
κινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς
χρησμολογίαν τὰ ἐντεύθει λοιπὸν
ἀπιδεῖν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, &
temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes
quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam de-
flectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod
occurfu infaustum, atque averfandum, me, inquam, qui
non ita pridem σωτῆς ἰσφίς & εὐεργέτης fui. Tot itaque
malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum
concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo,
quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone &
hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor
praemium vel maximum consequi, quod plerisque prae-
ter aequum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim
mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Satur-
ni ac Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vicisti) flatu

μησαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν Φλόγα, ἐπιδεί-
ξαιό τινα χολὴν ἀνθρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταΦῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἄττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἴμαι ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἤπου Φιλόσοφός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί Φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστίασας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

1 Ἀναρρίπισας) Ἀνακινήσας. V.
1 Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὕψιστον, οὐ μέντοι καὶ πεφυκὸς Φλόγας ἀνίσταται· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἔρι-

κί μοι, διότι ἐκεῖ Ἑρακλῆς τὸ τελευταῖον καθ' ἰδίαν ἀξίασιν ὑπὸ Φιλοκράτου ὠλοκαυτώθη. V.

7 Πιναρὸς) Ῥυπαρὸν. V.

denuo fuscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac manu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

Iup. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philosophus est: neque enim sermones de nobis adeo impios deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσούτοι Φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς εἴκεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

- 8 EPM. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρεψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

1 Τὰ Διάσια) Ἑορτὴ Ἀθηνῶν οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μετὰ συγγενέτους ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῇ Μαιλικίᾳ· εἴκει δὲ καὶ τοῦνομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τετελείσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέψαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεί. C. G.

qui totas hecatombas macerabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iur. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone coniicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

πραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνὴν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διΦθερίας, ὡς ὀράς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τούνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιστάτα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ρίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis offibus, & circumfrosis, ac medulla, si qua supere-
rat, probe & diligenter exsucta; aridum illum & ab radi-
cibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes
quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?)
aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque
ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pudore
relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad
insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos
praetereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Ti-
mon necne dicatur.

Iup. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus
negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem
faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negli-
gentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora
in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in na-
ribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus
fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

θαρύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούν-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐΦιάσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἐπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ Φιλο-
 σοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραχότων, οὐδὲ ἐπακού-
 ειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ αὐτὰ
 καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φαινῇ ζυνειρόν-
 των. διὰ ταῦτά τει καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, αὐ Φαῦλον· ἄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὃ Ἐρ-
 μῇ, παραλαβὼν, ἅπτεθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ραδίως, κοῦν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse;
 Virtutem nescio quam, & Incorporea, & ineras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ocissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eima

τος αὖθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολά-
κων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς
αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν,
ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ
αὐτοῦ καὶ ἀπεστομασμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
σται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς Θεούς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον
(ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυ-
νὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε,
καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν
ικανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ
ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέαι, καὶ ὀχληρὰν ἱ ἱ
εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν λεῖτο· Ἀνακίς γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἐλ-
Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἔκα- λῶν ἔκαλοντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est;
denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo im-
memores beneficiorum praebent, post video: eos plecte-
re certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
duo omnium maximi diffracti sunt & retusi, cum illud ve-
hementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer,
qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura
non exsistere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta
namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam
exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum com-
minutum est. Quamquam interea fatis poenarum luent as-
sentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem
agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

- 12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες. αὐτοῖς οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπῆνται, ἐξίφερι. C. G.

12 Δικράνοισ) Δικράνα πτύατινὰ οὐ συνεχῇ, ἀλλὰ ὑπερημένα,

οἷς ἐφάπτονται τοῦ σαροῦ, ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τοῦτοις δὲ καὶ λιχμῶσιν ἐν ταῖς ἄλυσιν. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi pater-nus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutunt. Quid igitur? redeamne ad eum; parasitis, as-sentatoribus, & meretriculis obliiciendus? Ad illos, Iuppiter,

παριδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἔγω, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν ἄβλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελεῖν προΐεμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ 13
 σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψιμοίρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡφίει περιουστῆν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τούναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί,

3 Οἱ λάροι) Ἀντὶ τοῦ, οἱ ἡδέεις. V. ἢ οἱ ἀδδὴφάγοι. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀντὶ τοῦ ἀρχειῶσθαι. V. 7 Προΐεμενοι) Ἀμειλῆται. V.

me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiolem ducunt, acceptoque ab ea rhonone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant, qui decem talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accusas, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μὴδὲ παρακύψαι σαὶ ἐς τὸ
 Φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀπο-
 πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
 μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
 σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
 νάην, παρθενεῦεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λε-
 14 γισμῷ. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
 οὐδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ Φυλάττειν ἐγρηγορούσας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
 οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-

6 Καὶ ἀποδράσεσθαι) Ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
 lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
 tabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id
 propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
 quin & minitabaris, te quandoque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
 simum tibi videbatur, in ferréo aut aereo thalamo virgi-
 nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
 scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos ita-
 que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
 possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
 secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
 custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudqua-
 quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
Φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυλαττόντων, καὶ
τὸ καινότετον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων ἄγνοούντων δὲ ὡς
κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπεισιῶν
λαβραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα-
στον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
διον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς
τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
τιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τάλῃθ' ἐξετάζοις, ἄμω σοι 15
εὐλόγα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
τως ἂν δοκοίη· τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδοτρίψ) Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

tes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi faculta-
tem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio
facitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
equum esurientem finat attingere. Insuper, si fatis memini,
eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
(quod prodigii instar fit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
rarent autem, scelestissimum aliquem fervulum, aut paedotri-
bam, clanculum fubeuntem, hero inamabili & Diis iratis
nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
guum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo,
ufuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
dum non fit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritif-
simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκοτώ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ τιμελῆς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασῆποντας· οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν
 16 ἄλλω τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχεῖρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεζομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα αὖν ἐβέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ) Παίζει χρημένους· ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς καὶ ἀπλοῦχόν. V.

spectat, haberi debet: illos autem, qui me claufum tot offiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiozem redderent & pinguiorem, atque corpulentiozem aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorfus desipere, & in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post paulo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiquam relictuos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant & infumunt, sed potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, moderationem adhibeant; qui neque prorfus abstineant, neque omnino proiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Iovem vide, quae so, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam uxorem in ipsa aetatis flore duxerit, deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu moveatur, noctu & interdium, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθισομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιού-
 τος ἔρᾳν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθεῖς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γνησίῳν, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 ποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεοῖ,
 καὶ ταῦτα ἔρᾳν φάσκων, καὶ δηλὸς ὢν ἀπὸ τῆς χροῆς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 Ἐπ' ἀρότῳ) Ἐπὶ σκορᾷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 stare; aut potius aliquo corrupendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venereo lactus liberos ferat*, floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dicatans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & intror-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro cerrito
 circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens,* tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum con-

περ' ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ πάντος τοῦ βίου;
ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως
λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος·
ὑπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι γὰρ
ἄμϜω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος,
ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνό-
τες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δέ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς
Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.
ἀλλ' ἄπιθι ἥδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι
ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ
κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρῆναί με, κατὰ
σπουδὴν ἐξαντλῶν, Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρρῶν,
μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεσμοφόρῳ) Τῇ ἐστία· ἐπαρ-
θενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παν-
ταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀπὸ τοῦ

λαφύσσεισθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι πα-
ραχωρούμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς
ἀκουστίον, ἀπὸ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc
plane modum quidam me calcibus ignominiosè quatiant,
luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis
autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iup. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves
poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco
ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes;
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis
faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Ti-
monem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, vel-
uti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus
influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum in-
fluxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσ-
ρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθισομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐ-
ρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώ-
λυτος ἢ ἕξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ
σου, ραδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελ-
λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἅπιτε ἤδη, καὶ πλου-
τίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν
κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγ-
μένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάξεις; 20
ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ
χωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπιρρέοντος) Τῆς ἐπιρροῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀπὸ τοῦ διόλου. V.

visor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturus, &
frustra infufurus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum
fuerit, iam iamque fit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis
exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatum nisi semel & dili-
genter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligo-
ne reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam ali-
quando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercu-
ri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi
fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto no-
bis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas?
Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed clau-
dum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἐπὶ παραίτινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδὺς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προηγήσας ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηθήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἀν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ

6 Ἐπισσιν ἡ ὑσπληγξ) Τὸν συνέ- 10 Πρίασθαι βρόχον) Βρόχον εἰς
χοντα τὰς κίγκλιδας μεχλὸν, ἢ τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάφαντας εἶναι
ἀρτίως λάμναι φασί, ὑσπληγα κα- τοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.
λί. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriores. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernecitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites exsistunt, sumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι
ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ᾧ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ 21.
τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ
ὀνόματι. ἐπειδ' αὖν τοῖνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέ-
ρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καταση-
μηνάμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀθόνη σκεπόμενος, περιμά-
χτος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦτοι
τοῖς δακτυλίοις περιανυγάζομενοι
τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερ-
βάλλουσαν χειροπληθῆος τὸν χρυσὸν
διασπείροντες. V.

4 Ἄλλ' ὁ Πλούτων) Αἰνίττεται
εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτάντων πλου-

σίαν διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύ-
τη τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν
αὐτοῖς τὰν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐπὶ τὰ
κρείττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτην καλεῖ καὶ τὸν
ἐν εἰλήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum fatis sibi persuadere possunt, suas illas opes
somnia non esse.

Plut. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est;
nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter,
sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse
fit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod
& suo ipsius nomine fatis indicat. Itaque cum mihi ab alio
ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias con-
iiciunt, ac diligenter obsignantes domo me baiulorum ope-
ra efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium lo-
co iacet, detricto linteo obtectis genibus, dum circa ipsum
decertant feles, eius cadaver attingere gestientes; me au-
tem ü, qui tamdiu speraverant, ad forum iridem ut hi-

- 22 τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδ' ἂν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρύχθῃ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμένος ἔτι τὴν γνάβον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυγεν,
- 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀβρόως

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἑξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥητορσι λεγόμενον, ἢ καὶ πᾶρισον. V.

9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου) Οἰκετικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. V.

rundinem advolantem pulli exspectant. Ubi autem sublatum est sigillum, & lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut affentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exoletus, ei perdespendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, & inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo fagenae recessu elapsum amiserint, post optimam escam consumptam. In me igitur

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὀρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνέκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι Φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄβλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιιορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτά που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπό- 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημεῖον τὸ ἀπειρόκαλος πᾶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπειρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui pedicas etiamnum exhorrescit, & si quis temere praeteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pistrinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum studio insaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, deierantibus formosiores ipsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulysse prudentiorem, sedecim simul una Croesis ditiozem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis periuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsis

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ἂν εὗ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ εὗρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττεις καταπεμφοθεὶς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστώων,
ἄχρις ἂν λάβω τινὲ ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν αἰῆται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γὰρ δέ, ὅσγῃ τυ-

pedibus uteris, qui, quaeso, tanta in te cum fit caecitas,
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miserit Iuppiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi sint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
stide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove missus quid facis?

Plut. Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad sese abductum observat, te, Mercu-
ri, ob lucrum adeo insperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo est Iuppiter, eos a te ditari existi-
mans, quos ipse opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὄντα εἰδώς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὐ-
τω χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου·
ἔπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὕτω
καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπ-
εχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιιῶν, καὶ
σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ῥαδίως
φεύγεις, οὐκ εἰδώς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυτερῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι
πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26
ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ
τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας
ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶε-

cum esse sciens, eos quaesiturum mittebat, rem, ut vi-
des, quam non sine summo labore quis reperiat, quaeque
iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus qui-
dem facile reperiat, cum adeo sit evanida & exilis. Ita-
que cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines
& scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam
in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retribus
impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile
aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes
vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut,
cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera libet re-
ticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas,
ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique po-
tiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκῆτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερῶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνὴς σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμνηότας.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ τοιοῦτον οἶός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτός, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινὰς) Τὸ Θεόγνιδος διαπαίξει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditio amdre prosequantur.

Plut. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeſo, nisi & ipsi caeci sunt?

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obiiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὄραν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνάσας, ἐπέδειξε με, ὃν ὡς κατεγίνωσκον ἀν' αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι, ἐτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοῦς, θάττον ἀν' τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον προοῖντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦς, ὥς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὀρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρομα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἥτοι μὴ δυνάμειν βλέπειν τσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συν-

υπακουστίαν τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢ ἢ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἰοεὶ, σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολαλιχότες. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res prorsus inamabiles & inveniustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant.

Mer. Quanam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαραεἰσέρχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληθθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρεγέται τῶν Φευκτῶν καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προσέσθαι ὑπομείνειν ἂν.

29 EPM. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλούτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος) Τύφος διὰ τὸ εἰσὶν ἐκκεκαυμένοι χωρίον ἐξηρημαῖσθαι τὸν ἰαλωκότα τῇ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴ ἔσθαι ἐν αὐτῷ συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἰρηται τὸ πάθος· τύφω γὰρ τὸ φλίγω καὶ καίω φασί· σὺνδρομος γὰρ τούτου καὶ ἡ ἀνοία· ἀνοηταῖνοισι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σσαυγνημένοι τῷ μὴ εἰδέναι ἔχειν ὃ, τι χρῆσθαι αὐτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρὸς εἰσέρχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δὴν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακίας συνίστιν αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθίνας ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατύνειν ἀπαπειθ:ύσης, καὶ ὡς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακείμεναι. V.

Plut. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Mollietates, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta: quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum fatellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἤδη Φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὔπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί

6 Ἄλλὰ μεταξύ) Ἀττικῆς ὁ λόγος, αὐτῶ τῶ τοῦ δράματος ἴθει· πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκῆψας) Ἐντειλάμενος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem animum praebens, & infinitos uncas ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accefferint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῇ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίτης με, Ὑπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέωνι ἔμπε-

4 Ὑπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπέρβολος οὗτος, ὃς Ἀνδροτίαν φησὶν Ἀντιφάνους ἦν, ὃν ὀστρακισθεῖς διὰ φανότα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνιοπὸς ἦν, καὶ ἐλυχνιόπαλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξῖνον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρίῳ Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτει φησί. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὠραῖς ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξί, καὶ Εὐπολις Πόλισι· Πλάτων δὲ ὁ Κομικός ἐν Ὑπερβόλῃ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . ἄλλως ἴσθι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρίμτος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῇ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθῆντα ὑπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἐχθρῶν ἀαιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ριφῆναι εἰς τὸ πτόλος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστὰς αὐτῶν ἵπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδόρησατο, θρασὺς δὲ οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνελλυθέντων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στίφανον ἔχοντα, καὶ κελεύσαι αὐτοὺς ἀναβαλίσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν δύοντα, καὶ ξένους ἴσθι μίλλοντα, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Δημοδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο Δημοδοῦ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολῇ· ὕστερον δὲ Μιτυληνῆς ἀλούσης ὑπὸ Πάχηντος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἐμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίαν ἀπάντων πλὴν Μηθυναίων τοὺς μὴ ἡβῶντας ἀποκτείνειν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα αὐτοῦ ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπισύσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθηναῖς Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντους αὐτὸν ἀργυρίου μεταλθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλη ἀποστεῖλαι ἀναρροῦσαν τὸ ψήφισμα· οὗτος Θεουκυδίδης· Ἐπίσθι δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσδεῖς ἄρχοντα Εὐθύνο· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενος αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀπεσκάπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἢ ἀργαλῆος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέψην δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτιγνύμα μεταχειρισμένου· ἐκμωφείτο δὲ καὶ ἐπὶ ματίας· Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἐνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

Plut. Recte fane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praecis: sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem,

σοῦμαι περινοστών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι; καθά-
περ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὄρεόν, 31
καὶ ὑπόλινον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ
ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ
Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτο-
μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ,
τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χεῖρα- 32
γῶγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τούτῳ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic sonus, quasi
fi ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agel-
lum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum
etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & to-
tum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fa-
mes: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime
fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memora-
bile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam
abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ καὶ αὖτις ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα,
 ταυτίσθ' παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γεν-
 καὶ ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐ-
 καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ'
 ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθ' ἐμὲ, ἀκριβῶς πρὸς
 ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὖτις ὁ Πλούτος παραλαβὼν
 αὐτὸν Ὑβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι,
 μαλθακόν, καὶ ἀγενῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον;

ERM. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σο-
 φία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴ-
 σεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὴν σύνοργον) Σημειοῦ τὸ Πλούτου οὔσαν γένους ἀποδοθὲν αὐ-
 τῇ ἀγαθὴν σύνοργον πρὸς τὴν πενίαν τὸ ἀρετικὸν ὄν. V.

ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
 vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum for-
 tem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupe-
 ras visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi ha-
 bebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae
 & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum effi-
 ciat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique
 illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno
 haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vos-
 que ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste po-
 sterior sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe ope-
 ris consortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudie-
 rim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνῶμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙΜ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι θεῶ- 34
ρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδ' αὖτως, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δεῖχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς
τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talìa sunt.

Mer. Abeunt, o Plute: nostrum nunc est, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & faxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
sum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
iussis.

Tim. Vos quoque, estis, ut praedicatis, Dii estis, vapu-

ὡς Φατέ' πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους
μισῶ, τουτοῖ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρί-
ψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, με-
λαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι
κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦ-
το ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρε,
λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ
ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων
ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι' μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι' ἱκανὸς
ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δίκηλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός
εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Cae-
cum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminue-
re certum est.

Plut. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum
iumento meo arcessam: plane enim homo insanire videtur.

Mer. Ne quid infcite facias, Timon: quin potius agreste
isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus
fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athe-
nienfium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium faceffite. Vobis haudquaquam
egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix,
si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?
Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a qui-

ἵπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεν δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη 36
χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ERM. Τί δῆ;

TIM. Ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ μῖσος ἐπεγεύρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Istiunc vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit; assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exsuscitans, deliciis corrumpens, & livori obiiiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deferens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebeuit, & tot illas res despiciere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quaenam divitiae

πλούτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέ-
 37 σθαι δύναται ἄν. Ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτοῦν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὀρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντα ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μεिरακιώδη, καὶ τὸν Πλούτον παραάλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere posset assentator palpsans; neque sycophanta autem me terrens, non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens. Auscto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines eiulare coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconfulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me?

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἡδίκηκα ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτίας σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε·

2 Ἀνέξομαι γὰρ σε) Σχέπει, πῶς ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀπειδόους γνῶναι πτώσειν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπινίγνας, οἷον ὀλίγα

λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσαδέσθαι ἢ παραχωρεῖν προσιλήφθῃ. V.

Tim. Dic, fino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat proluxa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτοσι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

39 EPM. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θάρρων ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

TIM. Πειστέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότεαν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τσοαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sim, & capite protrusus foras; quanto te verius proditiōnis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, & de integro ditescendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλε- 40
πὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἶστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι
διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ Φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ
παῖε· σέ φημι Θεσαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τουτῶν, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελεῖσθαι. σκάπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θεσαυρὸν ἐς
τοῦ μ' Φανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;

10 Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσο- ἰμβοῦται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
μαι. G. καὶ μανιάδει δῆθεν τῷ συγκυρή-

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην ματι. V.
σοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumvantur assentatores. Ego
autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione coniicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucris praefes, unde mihi tantum auri? hocce

ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσωψιν ὑπερήδιστον.

³Ω χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαι γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρβένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα; ³Ω Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλούτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκელλα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναβεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ Θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κοχραγκμένον. G.

13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ)
Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς

ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν

Ἕλληνας τὸν Πᾶνα ἰδρύεσθαι. V.

somnium sit, an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbonēs, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micas, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc fane mihi credibile fit, Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrassse. At ego universum hunc agrum coëmam, turremque asservando

μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιδαιτᾶσθαι τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ Ἑλέου βαμὸς, ὕβλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ καταλύσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43) ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίσμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιβίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν

5 *Ἡ Ἑλέου βαμὸς) Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἑλέου βαμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) *Ἐστὶ τοῦ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος. Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγουμέναι παντὸς καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταῦταις οὐδὲ προσεῖπεν ἂν τις τινα, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα

ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φευρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μῆν ἀνείτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ στυγνότητος πάντων προϊόντων ἑτέρου τρόπου, ὃν καὶ τὰ Διάσια στυγνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινα τὸν ἀπαίστιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷον· ὃν μηδὲ φράσαι τίς, μηδὲ προσεῖπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec sancita sunt, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despicere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria iridem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, & infidiorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut

διαΦερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα· ἡ ἐρημία δέ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δέ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωΦελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν Φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων ὁ μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω ὁ μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακειᾶς καὶ ἐπαίμων Φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοὺς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω ὁ μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον· τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαΦθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἣν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δέ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos funto deferta atque solitudines: tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur: molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice laudare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus, sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei ignem exstinguere decretum esto. Tum porro si quem hie-

βρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 φαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνήθειν· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεὶ ψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθαι, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιοῖ- 45
 σάμην ἅπασι γινώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τούτου; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκοιμημένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσ-
 φραϊνόμενοι τοῦ χρυσοῦ. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ-
 τον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξιῶν
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰς-
 ἀπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεόν ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοι· τούτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ἢ ὅτι αὐ-

13 Ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν) Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μῆρον παρα-
 νομήσωμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσωμεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echekratidae filius Colyttenfis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeſo, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere respersi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemti, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

τούς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βροχόν, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλακίς ἡμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμῶζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἤδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

TIM. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδύραμβων ἤκω κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ἐπὶ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene fane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? afferō enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνου τάχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμῳ ἐστὶ τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἔτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιῶς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφаланτίας; 47
Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχυαίμῳ) Ἐπέχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiaides est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere;

ἐδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶν εἶδέν με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δέόμενος, πληγὰς δὲ γενναῖος προσενέτεινε.

- 48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάσαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὥς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὅδον ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὥς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλουτόν. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουετήσω· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nuncine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res postularet, posses, in itinere, cum iam huc viciniae pervenissem, accepi, in re ampla & bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec, quae iam audies, praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

οὕτω σοφὸς ἂν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων,
ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ἂν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
θι, ὥς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἀνθρώποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

TIM. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λεγών. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μιάς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γὰρ,
καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-

3 Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ
τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ
μῆρους εἰῶθασιν λέγειν, ἔφαγον τοῦ
ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διανέμειν τὸ θεωρητικόν)
Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἢ τῶν Ἀθη-
ναίων πόλις περὶ τὰ θεαρεῖα, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θείας τῶν Διονυ-
σίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεί-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἀριταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις·

μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβα-
νόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. εὐχεν οὖν τοὺς
τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων
τὸν οἰκεῖον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυ-
λάτταν καὶ προκαταλαμβάνων, μή-
τε μὲν ὑστερᾷ ἀποστερῆτο τῆς
θείας. Ἐπειδὴ δὲ ἤλαττοντο οἱ πέ-
νητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἰοί-
μου μισθοῦμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λωμα ἡ πόλις παρέϊχεν ἐκ τῶν κοι-
νῶν ἕκαστον. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόν-

sis praeditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas,
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiade: sed adestum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea,
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescere-
ret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum

μειν τὸ θεωρικὸν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ᾧ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς ἀγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πάποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μενον, καὶ οὔτε πλεον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεχτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες διὰ πένιαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως τοίνυν παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνας παροραβήντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienfium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Colyttensis Etheocratidae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus.

Tim. Qui pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἥριστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνεάς, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προε- 51
γράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴμεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφω καὶ συμβουλευόντων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς)
Δικαστήριον Ἀθῆναις ἢ Ἡλιαία
εἰς ὑπαίθριον προκαθημένων τῶν δι-
καστῶν παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ
ἀθροισμένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυ-
νὸν μὲν, ὥς ἴσον ᾔθρει τῷ Διὶ·
ἀκτῖνας δὲ, ὥς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia prae-
terea huius generis multa addi satius est: *Quin* & *anno*
praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro
republica gessit, & duas ipsorum μοίρας [mille viros] cecidit.

Tim. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde con-
scribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem pla-
ne ingrati haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scrip-*
tis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis
profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliæae
per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communi-
ter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen
dextra tenentem, radiato capite; eum praeterea septem aureis co-

ἐπὶ τὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀρχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεύς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐβέλοι. Τοῦτ' ἐμὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

ΤΙΜ. Πᾶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεύς) Ἀγχιστεύς καὶ ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἀγχιστεία ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχι-
 στεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰ-
 κείοις οἰκείοις λέγονται. V.

ronis redimire, eumque honorem hodie in Dionysius tragœdis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi icū accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' αὐτὸς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύζας.

ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὕτως· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετὰφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθόδομον ἐρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν· τὸ ὀπισθεν
ἐκρούλον διαβάλλον ταῦτα φησί· ὁ δὲ τοῦ αὐτοῦ οὕτως ἐλέγετο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te fycophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossus non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μονίαν μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μιᾶν ἀνθρώ-
 πιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
 54 Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
 συκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκ-
 πετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας,
 καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
 βλέπων, ἀνασσεσσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
 Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗ-
 τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
 καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ
 ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
 τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαίνων, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
 τῷ (τῷ ζωρτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λή-

6 Βρενδυέσθαι) Διὰ θυμὸν μετ-
 ωριζέσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀρ-
 γιζέσθαι· καὶ βρενδυέσθαι, ἐπαίρει-
 ται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ὃ χριό-

μεται αἱ γυναῖκες μέγα φρονέσι. V.
 10 Καὶ Σωφρονίσκος) Οἶον τοῦ-
 το πίπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου
 παρὰ δόσας. V.

cum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-
 cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
 & pugilatu, & luſta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
 fycles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
 ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
 murans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis antero-
 ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut
 Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
 habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam
 ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disse-
 rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
 galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
 nam venit, & ei capaciore calicem servulus porrexit,
 (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιθεῖκνυται τοῖς ἐωθινοῖς
ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνά-
πλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφώς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὥς μηδὲ ὀλίγον
τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλα- 55
κύντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυτος, καὶ
πάροιτος, οὐκ ἄχρις ὠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ
καὶ λαιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
κοσμιότητος· καὶ ταῦτα Φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἕμετος
ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βρῶμα Λύδιον ἐξ
αἵματος ἢ καρύκη. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττωτὸς τρίμ-
μα ἐξ ἄρτυμάτων πολλῶν συντεθει-
μένον· ἐκάλεον δὲ καὶ τι ὑπότριμ-

μα διὰ σφοδρῶν, ὥς Ἀριστοφάνης ἐν
Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ γυν. μυττωτὸν τὸν
ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοῖον
καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειοιπότες
τῷ τρυβλίῳ περιχάθηνται. V.

hausérit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
fermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis
implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato
quidquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper que-
rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
tum porro, (qui gulae & infatiables voracitatis fructus
est) ebruius ac temulentus, non ad cantum usque & sal-
tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi,
sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
fere depositus, & ridicule balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρας ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυήτορος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμῶζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

- 56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῆγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλούτον σου τρέβηότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δειπνῶν πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμηκάσι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

ς Καὶ ἡ γοητεία προηγείται) Οὐδὲ Ζεῦξίς, ἢ καὶ Παύραστος οὐτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοητείας καὶ τεράτειαν γράφας διτυπώσατο, ὡς οὗτος ἀπαρλλάκτως

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλείους θρασυτητά τε καὶ μιαιφάν ἄθῶν ψευδοσόφον ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῶ λόγῳ ἀπικριβάσατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, velavarinae concefferit; sed assentatorum longe princeps est, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thrasf. Alia me causa ad te ut venire compulit, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumtuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἷσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον
 δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶν, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὥς μὴ διαφθεῖρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλακίς αἰτίας ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾷν δυναμένῳ. μὴ
 μέντοι ἐς βάβος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μεθ'

3 'Εννεάκρουνος) Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 dissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacrurno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque infi-
 diosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenuis aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eiicito, ne-

ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδίδους ἅπασι τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις Φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμεῖ δὲ, καίτοι οὐκ ἑμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχῃς, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν Φιλοσοφούντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquo, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Istiuc recte, o Thrasycles: sed ante tibi caput implebo pugnibus, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te

παρακέρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χροίικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκηλλαν ὀλίγον
ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπὶ μεν γάρ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἀναιματίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυ-
μάτων.

1 Παρακέρουσμαί σε) Ἡπάτων σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui austarii etiam loco
adiiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concu-
runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, &
aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantope-
re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
ta, eos grandinis in morem feriam?

Blep̄s. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
tis, faxo.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

1 ΧΑΙΡ. ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ᾧ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτῶμενα.

1 Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροῖαν δὲ ποικίλην· ἐστὶ γὰρ ἀναμιγρὰ χλωρὰ, κυανὰ, ὑποπόφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρὸν. Διαιτᾷται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πίντε μόνον κυτσοῦσα ὥα. ἐκ βλήνης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκόμενων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰστού πηγνύσα τὴν καλλιὰν παρὰ μόνον ἀνθρώπων φθίρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τις τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ σχῆμα ὁμοία ἱατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνη ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτπὸν καὶ γινώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἴκῳ ἄρρενε μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ γεοττεύουσα μίσθῳ, ὡς ἑπτὰ ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλλιὰν, ἑπτὰ δὲ τί-

κειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττοὺς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν· σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρὸν· ἐπικαθ' ἐξομένη τε τῶν πετρῶν αὐτὴ τι μίλος λεγυρίν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαιος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νῆμενον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἀφανος, ἡ δὲ ἐλάττω ὠδική. πάντα δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασι, ὡς τῶν ἄρρενων γηρασκόντων ὑποπαῖσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκείνοις βούλειντο· ἐπαποθνήσκουσιν τε τούτοις τὰς οἰκίας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβράτους τε καὶ ἀπίτους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρενων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ὧν μόνον εἴτις ἀκούσει τὴν Φωνὴν, σημεῖον ἔχειν πανάληδες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. Γ.

Η Α Λ Κ Υ Ω Ν

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chacr. QUA E ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ᾧ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύβηρος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθεται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε οὔσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κηῦκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκείνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἶά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἐστίν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ πάποτε 2 πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ᾧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ Θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττεία

So. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, lactu lacrimisque abundans, de qua fane vetus hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio confuerudinis, Ceycem Trachinium Lucifero progeneratum, pulchri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chær. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit. Flebilem ergo plane sonum emittit animal istud. Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρονσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἔστι καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρή πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκίς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

3 ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκάμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐπι-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

Chaer. Recte dicis: viderur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dif-

πτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ
 καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν
 εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρων, ἐπεῖτοι μικρὸς
 πᾶν καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα
 αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γαθε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν Θεῶν
 καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνα-
 τὸν ἢ ἀδύνατον τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, ΧαιρεΦῶν,
 τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι
 θεὸς ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκου-
 μένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4
 θαυμαστὴ τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμει-
 νεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶε μείζον τι καὶ
 ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀν-
 υποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταβεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα κατα-
 ληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλὸς) Ἀπὸ τοῦ νεο-
 γνός, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

ficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec
 quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pau-
 ca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse
 omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum
 plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque
 ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri ali-
 quid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius
 quanta fuerit hiems: quin & animo repentem metus in-
 vadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes
 furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse
 collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit
 compositi coeli serenitas. Iam tu utrum maius quiddam &
 operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat,
 ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσω τινὲ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπέειν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumpta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indicare tu possis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃ ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃ ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνῆρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαι' ἂν ῥαδίως ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκ' οὗτ' ἀνθρώπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τασούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις Φαῖναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τειχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enim vero peritus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δο-
 ξεῖ πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπερ-
 οχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλι-
 κούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Φρόνησιν, καὶ
 διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.
 7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὐ-
 σι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ραδίῳ. ἐπεὶ
 καὶ αὐλῆσαι τοῖς αἰαύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράφαι
 τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν
 ἐστὶ τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυ-
 ναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν
 κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἅπουν, καὶ ἅπτε-
 ρον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλία τε
 Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμά-
 των, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε Θείου μέλιτος ἐργάτιν
 ἐκ τε ὠῶν ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lēt? probable scilicet videbitur multis, quantum magni-
 tudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem,
 tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-
 lectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.
 Proinde tibi mihiq̄ ac multis aliis nostri similibus multa
 quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia:
 nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scri-
 bere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum
 sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves
 ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine
 pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, &
 varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colo-
 rum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem:
 tum porro ex ovibus mutis & inanimatis plura genera fin-
 git alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέ-
 χναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. Τὰς 8
 οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ
 σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
 μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
 ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
 δόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο
 καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὧ ὄρνι θρήνων μελωδῇ, παραδώσω
 τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
 ἔρωτα πολλάκις ὕμνήσω, γυναιξὶ τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ
 τε καὶ Μυρτῷ λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
 οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. Ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
 οῦτον, ὦ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυναξίν τ' ἐμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
 πην καὶ Μυρτά. V.

tibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
 ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cum ergo
 vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
 plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne par-
 va quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
 haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
 tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusiniis: famam au-
 tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
 meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
 tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris
 a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin fa-
 cias, non refugies.

Chaer. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ῥηθέντα διπλάσιαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν
τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστὺ καὶρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Λιαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad astry tem-
pus est e Phalerico.

Chær. Nulla quidem in me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. **Ο** ΜΕΝ Καύκασος, ὧ' Ἡφαίστε, οὗτος, ὧ' ἱ
τὸν ἄβλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· περι-
σκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς
χιόνος γυμνός ἐστιν, ὥς βεβαίότερον καταπαγεῖν τὰ
δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμᾶμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὧ' Ἑρμῇ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
καὶ πρόσγειον ἑσταυρωῖσθαι χρή, ὥς μὴ ἐπαμύνειεν
αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ
τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δο-
κεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

11 Τὰ πλάττα αὐτοῦ οἱ ἄνθρω- Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργ-
ποι) Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν γῆσαι. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. **C**AUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui mi-
ferum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc
circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae
sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic
omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili
& terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias
ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis
verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed,
si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipi-

σταυρώσῃω, ἐκπεταβείς τῷ χεῖρε ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδιτί που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2. ΠΡΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἄξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε,

3 Ἀπότομοί τε γὰρ) Ἀποτετμημένοι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessible, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, misere mini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρρώμένως
κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα
καὶ αὐτή· εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἥδη καὶ ὁ αἰετὸς
ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

PROM. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆς μήτηρ, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ERM. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπέξελεσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅστ᾽ αὐτὸν κα-
λύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὐ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας·
ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ) Ὁ μὲν τῶν διαχθόντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὸς ἀδελφὸς Προμηθεύς· ἦσαν δὲ 9' Εὔχαιριςθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & sollertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admifisti, Prometheu, qui primum
distributione carniū tibi concedita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtestis offibus adi-
pe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vaferrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini-

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

4 ΠΡΟΜ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, στωρῦλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔβeto, ἀνεσταυρῶσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμησάμην ἂν) Ἀξίον ἂν ἑμαυτόν εἰλεγεν. Πρυτανεῖον δὲ ἴσθι, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγαντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπὸ τούτων οἱ τίς τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτην διαρῶ οἱ πάσαι ἐτίμων. V.

13 Ἐωλον) Ψυχρὴν καὶ ἀσφαλὲς. V.

13 Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ) Ἐφεσίς ἐστι καὶ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἐκκλησίαν. Φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελὲς σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

his. Tot mala cum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheus, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδέν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἴ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅπως μου ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων' ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἥδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώ-

τοῦ Διὸς οὐδὲν πειῆσαι ἄλλο δύνα- σιν, ἥνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικα-
μεθα. Ἐφείτιν δὲ οἱ δίκαιοι φα- στήριον ἐξαίτῳται. V.

bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto iam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τε-
χνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰσέκατε εἶναι.

ἩΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ
πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμι-
νον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ
παρέργως μεμελέτῃται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὦμην καὶ περὶ τῆς
κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι
τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνω ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον,
ὦ Μαΐας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν
κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων,
καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα·
οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημά-
των· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαντῷ μὲν
τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem incufabit: ambo enim artifices & di-
cendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium
orationum studio longe absum, quippe circa caminum ple-
rumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non le-
viter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius
vellet dicere, mihique exprobraret tale quidquam in arte
simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiae fili,
aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheus, longa opus sit ora-
tione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu
perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere
tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis car-
nibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ Φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, 7
ὁψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὥς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν οὐρανὸν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carnum, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, fatis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμφίμοιρός ἐστι, ὥς διότι μικρὸν ὁστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὖρεν, ἀνασκολοπισθόμενον πέμπειν παλαιὸν οὐτὼ θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὥς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
 8 μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ᾧ Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχομένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὐρίον ταμιεύεσθαι τὸ μῦθος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἅπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομφείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam sordidi fit contradique animi, ac suspicioso querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vestitum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse maiorem accipiat. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regum est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & iocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπή, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ
 πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε
 ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὤμην τὸν Δία,
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
 πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
 βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτε- 9
 ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διῷ, τὴν
 δ' ὅλην ὑφηρεῖσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
 γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
 σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰετοὺς κα-
 ταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
 λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
 ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-
 τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ
 σχάπτειν. Διηλοῦ δὲ καὶ χλευαστι-
 κὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασεῖν τοὺς
 ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι
 τῶν ὀφθαλμῶν· ἄλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
 κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαί-
 νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σχάπτειν
 καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῦθος
 καὶ ὁ μῦθος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ
 χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων
 σπυρογραφεῖ. V.

14 Ἀγίτιαν) Γρ. εὐτέλειαν.
 G.

reliquum, nisi ebrietas, fatietasque & silentium, res te-
 tricae & iniucundae, quaeque minime compotationi con-
 veniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
 esse Iovem posttridie; nedum ut tantopere propterea indi-
 gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret esse passum,
 si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tenta-
 do, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone
 vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me par-
 tem attribuisse Iovi, sed totam subripuisse: quid igitur?
 ideo oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,
 & aquilas demittere, & iecur extundere? Ista vide ne ma-
 gnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem,
 & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet,

Lucian. Vol. I.

K

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσω
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διακείνται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ
 σταυροῦ ἂν τιμήσαιο, εἰ τὰ κρέα εἴψων, καθεὶς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπταμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην
 ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδυ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοὶ
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνων.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 *Ἡ κονδυλῆς) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἷον αἱ
 κονδυλοὶ ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

*Ἡ κονδυλῆς τις ἂν, εἰς τὰ κενὰ
 δόμενος τῶν ραπιζομένων· κενὰ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pau-
 corum causa tantopere stomachetur? Contra homines
 quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: fin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 ttenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt satis: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅποτερον αἰτιάσθαι με
 πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
 ἔργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίζθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
 ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοῖνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἡδί-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπαντα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λᾶσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς·
 πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα

infimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: tellus
 vero inculta quaedam res & informis, silvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (qui poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

πολλά νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμε-
 λείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ
 κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν,
 ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόν-
 τα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορ-
 φὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι
 ὥμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ
 ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαί-
 νειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
 ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανό-
 13 μενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδαε
 φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους,
 καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι
 τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ
 θεοῦ ὀληνότητι. V. 15 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτητος ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique
 apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero,
 semper enim aliquid consulo in commune, mecumque agi-
 to, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia
 incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum
 induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti par-
 te accepta, animalia componerem atque effingerem specie
 nobismet ipsis assimilia: etenim ira statuebam, deficere
 quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contra-
 rium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatio-
 rem dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, ar-
 tificiosissimum alioquin & prudentissimum, quodque me-
 lioris haberet sensum. Itaque, secundum poetæ dictum,
 aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Miner-
 vamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum ac-
 commodaret. Isthæc sunt scilicet, quæ gravia in Deos ad-

κηκά. καὶ τὸ ζῆμίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα
 πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον
 καὶ, ὡς εἴκει, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ,
 διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ
 καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν
 ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε,
 μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσώσι, καὶ πό-
 λεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες.
 ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρό-
 τατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπον-
 θὼς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14
 θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι
 αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωρ-
 γαίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀκαμῆ, ἀπὸ
 τοῦ ἀκατέρχαστον, ἀπεριποίητον. G.

ἀκαλλῇ, ἀπὸ τοῦ ἀκατασκήυαστον,
 ἀπεριποίητον, ἀκατέρχαστον. V.

14 Ἀκαμῆ οὔσαν) Γράφεται καὶ

ἀκίσμητον. G.

nisi: tum detrimentum viden^r quantum sit, qui e luto ani-
 malia confecerim, quodque haecenus erat immobile, in
 motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Diū
 sunt Diī, quia in terra quoque animantia quaedam mor-
 talia exstiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur,
 quasi deteriore Diū essent conditōne ab hominum ortu;
 nisi forte hoc veretur, ne & illi defectiōnis consilia ad-
 versum se ineant, bellumque inferant Diū, perinde ac Gi-
 gantes. At nihil vobis accidisse malū a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali-
 quod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perpes-
 sum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo-
 rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius
 horridam & pulchritudine spoliaram, sed urbibus, cultis
 agris, plantisque mitibus ornare distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγυρεῖς μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτήμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτου ἀντὶ τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν Φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστι, Προμηθεῶς δὲ, οὐδαμῶς. ὅρας ὅπως τὰμαυτοῦ μόνῃ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτήμα, ἢ ποιήμα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἢ οὐ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλουτοῦν

3 Μεστὰι δὲ Διὸς) Ἀράτου. καὶ τοῦτο βαρύτης εἰρωνεία. V.
G. θεοὺς ἡδύκηκα, βαρύτατος ὁ λό-
8 Ὅρας ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν. γος. G.

rum, infulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet foli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis folius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθῆσόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραβῶμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυράκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευματος. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσιν, καὶ πολεμοῦσιν, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσιν, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσιν· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὰ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασθαι ἂν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραβῶμεν αὐτὸ) Ἀντὶ τοῦ θεωρῶμεν. V.
ἐξετάζομεν, συγκρίνομεν, παρα- 5 Δειχθεῖν ἂν μέγα) Γρ. δόξη
βάλλομεν. γράφεται δὲ καὶ παρα- ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparatur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices reddidistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς οὐκ ἀτερ-
 πῇ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ
 ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
 νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦν-
 17 τες. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστὶν οἱ μεμφό-
 μενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας,
 ὅμως ἐράτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι
 μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ
 θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως
 Φῆσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα
 τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παρά-
 δεῖγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν
 ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβήν) Ἡ διατριβὴ ἐν-
 ταῦθα τὴν ἀνσιν σημαίνει καὶ τὴν
 κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πάν-

τα ὁ Ζεὺς γίγοντο, δι' Εὐρώπην ταῦ-
 ρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ
 Λήδαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπί-
 γραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura fit gerenda. Fue-
 rit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sol-
 licitudo non ingratiā praeberet occupationem. Nos autem
 quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? ces-
 saremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia
 non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit,
 hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissi-
 mum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis
 in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros &
 cycnos versi, Deosque ex illis procreare non dedignami-
 ni. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effin-
 gerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis fimi-
 les. At quod aliud exemplar isto melius mihi proposuif-
 sem, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοὺς ἔθυσαν, ἢ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσ-
 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὀκεανὸν ἐλθεῖν δέοι,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 θυσίων αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτειμι, καὶ τὴν ἐπὶ νοεῖδιστον ταύτην κλοπήν. καὶ πρὸς
 θεῶν τοῦτό μοι ἀποκρίναι, βῆδεν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπαλωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύ-
 σις τούτου τοῦ κτήματος οὐδέν τι ἔλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυ-
 ται ἐναυσαμένου τινός· Φθόνος δὲ ἀντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων καλύειν μεταδίδοναι
 τοῖς θεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι,

14 Ἐναυσαμένου τινός·) Ἀψαρτος. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopus: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amissimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiat indigentibus: atqui
 Dii cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

καὶ δοτῆρας ἑάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε εἴποντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
 19 δέεμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὥς πως ἔχοιεν κνίσσαν ἀγνίας, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμῶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην οἰομένους, ὅποτεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμφις ἀνέγνοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρῶδестερον. ἢ καὶ κείνον αἰτιάσθε, ὡς σπαλῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἑάων) Ταῖν ἀγαθῶν. V. 8 Κνίσσαν) Θυμῶν. V. ἀπὸ τοῦ θύειν. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocce vos aegre feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulissem in terram, nihilque omnino ex eo reliquissem, haud magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigearis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis usus est & ad alia perneceffarius, & plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subvectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem verueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diviniore & flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἴρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖθις ἀπολογήσομαι.

ERM. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον 20 σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνσο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαίρησοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγορήκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὦν οὐ προεγίνωσκας οὕτω κολασθισόμενος.

PROM. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν ἀετόν.

ERM. Εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 Ὡς οὖν) Εὐφράνθητι, ὁμοίᾳ- αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν σο. V. συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἀπλῶν. V.

6 Οἶδα ὡς ἔξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ δέκα· τὸ ἔξ Ἀπτικῶς ἐφυλάχθη.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheus, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praeciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; &, me solvi debere in posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheus, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδομί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον,
οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21 PROM. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν.

PROM. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ
λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μι-
σθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον.
ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλη-
σίον ὁ αἰετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἶη δὲ γε ἡδὴ σοὶ τὸν
Θηβαῖον, ὃν Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὥς παύσειέ σε
ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν)
Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτι-
δος εἰδὼκε φθεῖραι βουλόμενος· ὥς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεά, ὁ
Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι ἴαν
συγγῆν τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε-

νόμητος ἀναιρεῖ σε, ὥς ἀνείλες συ-
τὸν πατέρα σοῦ Κρόνον· καὶ αἰσθά-
μενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆς εἶπεν, τὴν
μὲν Θέτιν ἔδωκε τῷ Πηλεΐ, τὸν
Προμηθεά δὲ δὲ Ἡρακλείους τῶν
δεσμῶν ἔλυσεν. V.

solutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut car-
nes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor,
& Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dice-
re: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pre-
tium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum ferva, o Titan, siquidem hoc me-
lius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: at-
aque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, sagit-
tarius exoriat, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius *τινα* deest in *F.* in cuius margine notatur ex *P. l. 13.* *καὶ*) Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque edd. *l. 14.* *Εὐδόκιμος*) Edd. priores *εὐδοκίμοις.* *Pag. 5. l. 3.* ὑπὸ) ἀπὸ *P. L. V. l. 13.* *Τοὺς*) Deest in *B. 2. P. l. 15.* *Τινα*) Deest in *F.* *Pag. 7. l. 1.* *Τὰ μ. τ. δὲ*) *τὰ δὲ μ. τ. F. l. 11.* *Γοῦν*) γ' οὖν *F.* quae pari modo saepius. *Pag. 8. l. 17.* *Οὐδὲ*) οἶδε *P. οἱ δὲ* margo. *A. i W.* *Pag. 9. l. 1.* *Μυσαχθῆς*) *μυσαχθεῖς F. l. 11.* *Πάντοθεν*) *Pr. edd. pleraeque πάμπολλα.* *Pag. 10. l. 5.* *Ἀγεννῇ*) *ἀγεννῇ l. 6.* *Πρόσδον*) *πρόσδον Fr. S. A. Pag. 11. l. 5.* *Ἀπαγγέλλουσα*) *ἀπαγγεῶ & ἀποφανῶ P. margo A. i W.* *Pag. 13. l. 3.* *Ὅς τυμπανιστρίας*) ὡς *τυμπανιστρίας F. V. margo A. i W. P. δὲ l. V. 2. l. 4.* *Ὅμως*) ὅπως *P. l. 17.* *Ἀνακύπτων*) *ἀνανήφων A. P. F. l. V. 2. margo A. i W.* *Pag. 14. l. 1.* *Ἐλευθέριον*) *ἐλεύθερον C. F. & hinc margo A. i W. l. 11.* *Ἀπολειφθεῖσα*) *ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. l. 12.* *Ἐνέπριε*) *συνέπριε margo A. i W.* *Pag. 15. l. 3.* *Ὑποπτέρων*) *ὑπόπτερον F. l. 4.* *Ἰδῆς*) *εἰδῆς A. B. P. l. 5.* *Ὑφηνιόχει*) *ἠνιόχει l. V. 2. l. 6.* *Ἐπεσκόπουν*) *ἐσκόπουν l. margo A. i W. l. 7.* *Ἐσπέρην*) *τὰς ἑσπέρην A. P. τὰς ἑσπερίας B. l. Pag. 16. l. 1.* *Ἐβουλεύσατο*) *Pr. edd. ἐβουλεύσαντο. Pag. 17. l. 5.* *Ἐβελokaκεῖ*) *ἐβελokaλακεῖ F. adscriptum ἐβελokaκεῖ ex P. l. 8.* *Ἐαυτῷ*) *Priores edd. ἑαυτοῦ.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. *Βόρβορος*) Ita recte *l. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae edd. prior lectio adscripta margini A. W. l. 8.* *Εὐμηχάνους*) *ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. l. 9.* *Ἐπιφημίσεις*) *ἐπιφημίζεις P. l. 12. δ") δαῖ W. Pag. 19. l. 5.* *Εἰ*

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοι-
 τε M. l. 13. Μοί) με edd. μοι O. M. Pag. 20. l. 1. Ἰπνοπ.)
 Edd. ἰπν. in O. ἰπν. l. 3. Καί) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ I. εἶ-
 ναι O. M. edd. ceterae. l. 7. Ἡμῖν) ὑμῖν F. l. 15. Τοι) τι
 O. W. Pag. 21. l. 4. Λέγειν) λέγων O. M. l. 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. I. S. A. χάριέν τι C. L. καὶ χαρίεντα F. A.
 H. P. καὶ abest in O. M. l. 11. Πεποιθότα) πεπονθότα C.
 l. 16. Συναγαγὼν) ἀγαγὼν O. P. Pag. 22. l. 7. Κεμήλιον)
 καμήλου O. l. 9. Ἐμυσάττοντο) M. & Ox. Excepta S. &
 A. priores edd. omnes ἔμυσσάττ. ead. Ὡστε) ὁ μὲν τοι I.
 Margo A. 2 W. Pag. 24. l. 3. Διονύσῳ) Ita O. C. W.
 Edd. Διονυσίῳ. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur quo-
 que in margine A. 2 W. l. 6. Ἐποχομένη) ἐπηχομένη
 B. 2. P. l. 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. I. margo A.
 1 W. προαίρ. A. Pag. 25. l. 7. Φανείην) φανοῖην edd. prio-
 res. Quod restituimus, est in O. M. l. 10. Φιλοσόφῳ) φιλο-
 σόφῳ I. φιλοσόφου P. B. 2. ead. Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικῆς. l. 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτιοκ. Q.
 F. A. 1. 2. & pleraeque edd. ἱπποκάμπτας L.

I N N I G R I N U M.

Pag. 26. l. 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς I. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. Pag. 28. l. 2. Μέγα) Edd.
 priores μετά. l. 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβές P. I. Pag. 29. l. 8.
 Καλάμου) καλάνου P. Pag. 30. l. 15. Δ' αὖ) δ' ἂν margo
 A. 2 W. Pag. 31. l. 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, &
 ποχ αὐτῶν in P. ut restituimus, est in C. P. L. Pag. 32. l. 3.
 Γὰρ) δὴ I. Pag. 33. l. 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in I. l. 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ L. I. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera sit le-
 ctio. l. 17. col. 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλίττω K. Pag. 34 l. 12.
 Προαχθεῖς) προαχθεῖς L. F. P. Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. l. 4. Μέλον) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. ead. Πραττομένων) πραγ-
 μάτων I. margo A. 1 W. Pag. 36. l. 13. Πρόσωπον) προσω-
 πείον I. margo A. 1 W. Pag. 37. l. 14. Βιάζηται) βιάζεται
 F. Pag. 38. l. 12. Παραπόληται) παραπλύται F. pleraeque
 παραπόλλυται, exceptis I. V. 2. S. A. Emendatum παραπό-
 ληται in margine A. 1 W. Pag. 40. l. 4. Ἔστι) Deest in F.
 l. 5. Φιλοσοφία) φιλοσοφίαν C. Pag. 41. l. 7. Δέ) δὴ P. I.

margo *A. 1 W.* *l. 12.* Διψης) ἰλύος *A. P. l. margo. A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαυτὸν) ἑμαυτοῦ *margo A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δεῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὁσημέραι) ὅσαι ἡμέραι *l. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2 W.* Priores edd. excepta *l.* omittunt οἱ. *Pag. 46. l. 10.* Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *l.* *Pag. 47. l. 3.* Ἀνόητον) ἀνόητον *C. l. l. 5.* Τὸ) Edd. priores τοῦ. *l. 10.* Ἀπόνοιαν) ἀνοίαν *C.* *Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) Edd. priores μεταλαμβάνουσι. *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag. 50. l. 10.* Μήτ' ἀναβάλλεσθαι) μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεται *l.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V. 2.* μὴγ' ἀναβ. *margo A. 1 W.* *l. 13.* Ποιῆσειν) ποιῆσαι *margo A. 2 W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψευσεσθαι. *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) Edd. priores ἥξιουν. *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P.* Edd. priores κρότων. *ead.* Ἀραμάτων) ἀχροαμάτων *L. l. 5.* Τὸ δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . ὥς εὐτελῶν ὑπερφρονούντας *l.* *Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινος *margo A. 1 W.* *l. 10.* Πραγματείας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C. l. 11.* Ὑπέβαινε) ἀπέβαινε *margo A. 1 W.* *Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυράς) ὑπ' ἰσχ. *P. L. margo A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 5. Λέγων) λέγων *F. B. 2. P. l. 11.* Ὑμῶν) ὑμῶν *C. l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C.* *Pag. 62. l. 3.* Μοι) με edd. priores. *ead.* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. *C. l. 4.* Προστιθὲν) προστεθὲν *F.* *Pag. 63. l. 6.* Κισσῆρεως) κισσῆρεως *F. l. 9.* Δ' ἀν) ἀν omisso δὲ solum habent *C.* Quaedam edd. δὲ ἀν. *l. 12.* Ἡς) οἷς *F. l. 15. col. 1.* Κεφαλίδος) Exc. *G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαργίας. *Pag. 64. l. 13.* Τὸ) τὸ δὲ abest a *F.* τό δὲ γὰρ *C.* *Pag. 65. l. 1.* Οὖν) τοίνυν *margo A. 1 W.* *l. 14.* Ὡμην) Post ὥμην *margo A. 1 W.* interlerit τὸ πρᾶγμα. *Pag. 66. l. 5.* Ἀπερυθρίασαν) ἀπεριθρίασε *F. l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *l. 12.* Γραμμάτων) ῥημάτων *C. l. 13.* Ἀρπάσαν) Abest a *F.* *Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλεικέ μοι) μου *C.* Edd. priores praeter *l.* ἀποκεκλείσμενον τὴν *Ἄ.* *l. 6.* Σεύτλων) σευτλίων *F. l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. *C. Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς *C. l. 10.* Τὸ συρίζειν) τοῦ *l. A. 1 W.* *ead.* Ἐξεῖναι) εἶναι *C. l. 13.* Οὐ) οὐδὲ *C. l. 15.* Αὐτοῦς) αὐτοῖς *C. margo A. 1 W.* *Pag. 69.*

l. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

*Pag. 71. l. 15. Ποιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ. Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττον) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) ΑΙ. καὶνά· vel solum καὶ dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18. col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύχοιμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνειν. V. ὑποφαί. Pag. 76. l. 16. col. 2. Εἰς χρησμολογόν) V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2. Ἐναυσάμενος) ἐγκανσάμενος C. ead. Ἐπιδείξαι) Sic verutae edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σῆς ταφῆς) τῆς ἐκεί σ. τ. I. notatur quoque ad marginem A. i W. l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέντοι). *ibid.* col. 2. Φιλοκλήτου) C. Φιλοκλήμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς φίλους) τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνῆν) ἢ I. l. 13. Μηρία) Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιλελησμένοι margo A. i W. ἐπιλελησμένους. male. Pag. 80. l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. L. marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν I. l. 11. Περὶ) Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐτὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τειχῶν L. l. 14. Ἐταίραις) ἑταίροις margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβολαῖς F. I. A. i. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπείσων) ἐπεισιδὼν I. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταυ. . . . πάλαί μὲν ἐκεῖν' αἰτιά. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα π. μ. ἐκείνα. I. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα σοι, πάλαί μὲν ἐκείνων αἰτιασθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδότες) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1. Αὐτὸς) αὐτοῦ F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἐλθεῖν R. P. L. I. marg. A. i W. l. 6. Ὀρνέων) ὀνείρων R. P. I. marg. A. i W. l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐτοῖς) αὐτοῦς V. Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῆ) ἀφαιρεθῆ & μοχ ἀνωχθῆ A. l. 13. Αὐτοῦς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πάρισον) ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίζεις) βαδίζεις marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. I. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.*

l. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῶ δοκοῦν πλ. I. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν
 marg. A. 1 W. l. 14. Οἶηται) οἶεται S. A. Priores omnes
 οἶηται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπευ) ἔπαμψεν I. l. 14. Ἐχοῖς)
 ἔχεις V. 2. B. 2. recte: notatur etiam in marg. A. 1 W.
 Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτεα) βαθυκύττα R. I. l. 15. Αὐτοῦς) αὐ-
 τοῖς marg. A. 1 W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι)
 Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. 1 W. τί οὖν
 ἔτι ἐν αὐτῷ I. l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο I. ead. Δὴ) Ita C. P.
 L. Priores edd. δέη. l. 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. an-
 tiquae: ἐπίχρυσος S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,
 secutus videtur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) C. ἐν ἡ. V.
 Ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος R. l. 14.
 col. 1. Ἐξηράσδαι) C. ἐξηρημῶσδαι. V. ἐξηρηθμῶσδαι. Pag. 99.
 l. 1. Ἐγγέλεις) οἱ ἐγγχ. R. l. 3. Ἰξώδης) Ita A. P. L. (in qui-
 bus Exc. additur ἐξώλη τε) I. B. 1. V. 2. S. A. marg. A. 1 W.
 ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεσυνότμ) ἐμπεφ. R.
 l. 12. Ἀνέρχουμαι) ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet. Pag. 100.
 l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπερβολον V. prave. ibid. l. 7. Ὑπ'
 αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. V. l. 33. col. 1. Δημήγορος) δημηγορ^α
 V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἄρα) ἀνδρα. F. nulla di-
 stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
 ἄρα. Pag. 103. l. 4. Προσίωμεν) δὲ καὶ προσίωμεν R. l. 12.
 Ἐπακούσας) ὑπακούσας marg. A. 1 W. Pag. 105. l. 9.
 Καταφθεύρας) διαφθεύρας I. marg. A. 1 W. Pag. 107. l. 1.
 Μακρά) Ita sola F. ceterae μακράν. Notatum quoque in marg.
 A. 1 W. l. 3. Ἐρμῆν) Excepta P. omnes Ἐρμῆ. Pag. 108.
 l. 2. Ἐξωσθεῖς) ἐξωθεῖς F. l. 5. Μηκέθ') Sic R. L. I. Marg.
 A. 1 W. reliquae μῆθ'. Pag. 109. l. 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ.
 I. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
 ἐθῶν) τῶν ἡθῶν R. ἐθνῶν I. marg. A. 1 W. Pag. 112. l. 8.
 Εὐωχέισθω) Priores edd. εὐωχεῖτω. Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-
 φότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit I. Iensius.
 Pag. 115. l. 4. Προκεκλήση με) F. προκεκλήσομαι. notatum
 etiam in marg. A. 1 W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd.
 Pag. 116. l. 1. Πρώην) πρότερον I. marg. A. 1 W. l. 6. Οὐ-
 τος) οὕτως marg. A. 1 W. idque Fabrum probasse, versio de-
 clarat. l. 11. Πιστευτέα) P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-
 φρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι B. 2. Pag. 119. l. 5. Προσγράψην
 προυγράψην marg. A. 1 W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ
 deest in F. Pag. 121. l. 7. Διωρύξας) ὀρύξας Schol. Διωρύξας
 priores edd. διαρρήξας I. marg. A. 1 W. l. 10. Διωρυχθή-
 σεται) διωρυχ. edd. priores. Pag. 122. l. 1. Μιαρὸν) μικρὸν

I. marg. A. 1 W. l. 8. Τις) Deest in *I. l. 10. Σωφρονικός*) Schol. *V. & F. Σωφρονίσκος. Pag. 123. l. 7. 'Ως*) καὶ marg. *A. 1 W. l. 14. Γελοῖως*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque πρωτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. ὄντα*) ὄντι *I. In marg. A. 1 W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. Ἐπεμβας*) ἐπιβας *I. marg. A. 1 W. Pag. 126. l. 1. Ἀνῆς*) ἀνείς *I. marg. A. 1 W. Locus suspectus. l. 2. Ἡμιτάλαντον*) Priores edd. τάλαντον praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam margo A. 1 W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. 1 W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 129. l. 16. Παρὰ) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντός*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. 1 W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλλος*) νεογιλλός Schol. νεογνός *C. l. 8. Τοι*) τὸ margo *A. 1 W. male. l. 11. Δὴ*) ἦδη *P. L. margo A. 1 W. Pag. 133. l. 10. ἔχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἶχειν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικουτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *I. margo A. 1 W. Pag. 135. l. 1. Ἀνύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. 1 W. rectum puto. l. 9. Ὀρνι θρήνων*) ὀρνιθθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γούν*) In sola *P. πρ. γούν, ᾧ Σόκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 137. l. 10. Ἐπαμύνειν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* idem in marg. *A. 1 W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. Ἀκροποδίτου*) ἀκρῶ ποδίου *I. l. 14. Ἰκανός*) Pleraeque edd. ἰκανῶς exceptis *V. 2. S. A. Ἰκανός* emendatum in marg. *A. 1 W. Pag. 140. l. 6. Ἐμαντὸν*) ἐμαντῷ *P. marg. A. 1 W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. ἔχον*) Ita recte *I. A. 1. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον.*

τα C. Pag. 142. l. 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλεται) καὶ τῶν τοιούτων Exc. ex L. μεμελέτῃται αὐτῷ) μεμεληκ τῶν τοιούτων I. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέλῃται αὐτῷ. Pag. 144. l. 5. Αὐτὸ τῆς ὀρ.) αὐτὸ τ. δ. κ. ἡλικὸν ἐστίν. P. L. posterius ἡλικὸν ἐστίν alios legere notatur in marg. A. i W. l. 15. Κομφείας) F. κομφας mendose. l. 16. Σιλλαίνειν) Διασιλλαίνειν P. I. ead. Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. Pag. 145. l. 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. A. i W. l. 9. Τφρησθαι) In cunctis edd. ὑφρησθαι, quod Grammaticae leges respuunt. l. 14. Ἀγέλειαν) In Exc. P. sic legitur : καὶ ἀγένοιαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo : debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum I. praeberet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένοιαν. Pag. 146. l. 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in marg. A. i W. l. 7. Περιελιχμήσατο) Ita recte A. C. L. I. & H. Stephan. Th. T. II, p. 673. est autem a περιλιχμᾶσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. ead. ὀπτωμένων) Sic I. V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. l. 18. col. 1. Κόνδυλοι) Exc. G. κάνδυλοι. ibid. col. 2. Δόμενος) Exc. G. δυόμενος, & antea κένδυλος. Pag. 147. l. 1. Ὀπότερον) Omnes excepta I. καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. i W. πότερον. Pag. 148. l. 13. Φύρας) φυράσας marg. A. i W. sed postea deletum. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Priores edd. excepta B. i. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo A. i W. Pag. 149. l. 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. Pag. 151. l. 13. Ἐπεὶ) ἔτι marg. A. i W. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. A. i W. Pag. 152. l. 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπῆς. l. 5. Ων) ὧ I. Pag. 153. l. 14. Ἐναυσαμένου τινός) ἐκκαυσαμένου C. male. Pag. 154. l. 1. Δοτῆρας ἑάων) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δωτῆρας ἑάων formam vocum poëticam saepe noster mutat, saepe retinet. ἑάων scribendum fit, an ἑάων, lis est sub iudicibus Grammaticis. l. 13. Ὑμετέρᾳ) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. Pag. 156. l. 2. Καὶ) Ita F. A. 1. I. V. 2. S. A. Reliquae fere γάρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritis fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basiliensi duae postremae voces aberant. BOURDELOTIUS. Mixta cum sint opera Luciani, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. SOLANUS.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἑνυπνίου) Non dubium est, quin προσλαλίαν istam voluerit Lucianus operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his Dialogis servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. BOURD. Est λαλία, vel προσλαλία, ut patet in fine, ubi ait, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. MARCILIUS. Scriptum est hoc Somnium a Luciano post primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo existimaret. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

tor, apud quos *εις τοὺς διδασκάλους φοιτῶν*. Sic in Her-
motimo, sive de Sectis: *παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα*.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde *φοιτηταί, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν*. *Hefych. Suid. Poll.* Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem par-
oemias, & citationes usurpare: quī enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. BOURD. *Εἰς διδασκάλου* solent illi scriptores usur-
pare, non *εις διδασκάλους* & sic Nosl. 'Ερμ. § 82, & 'Ερ. §
44. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν ἡλ. πρόσθητος) Idem est prope finem huius
scripti *ἀντίπαις*, ut Iungerm. annotavit ad Polluc. II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrit, nudam nullaque au-
ctoritate sultam destituunt Lexicographi: habet Xenoph. K.
Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. *γυ-
μνὴ παιδίσκη πρόσθητος*. Dionys. Hal. A. R. II, p. 125, v.
41, *πρόσθητος καὺρος*, & *παῖδες πρόσθητοί τε καὶ τοῦ πομ-
πέειν ἔχοντες ἡλικίαν*, VII, pag. 457, v. 47. quos *impu-
beres* in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III,
32, *παῖς ὃν οὐπω πρόσθητος*. Liban. T. II, p. 156 D. 263
C. de Iuliano: *ἥδη δὲ πρόσθητος ἦν* Glossae: *Πρόσθητος, pro-
ximus pubertati*: formula loquendi ex Romano iure sumpta,
quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Instit.
de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophi-
lus: hinc integrandae, quod & eruditiss. Schultingium fe-
cisse video, Glossae verb. Iur. *Πρώξιμος πουςβεράτι*, ὁ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto *τὴν
τοῦ ἐφηβου ἡλικίαν*, vel *τὴν ἐφηβείαν* vocant: *vicinum puber-
tati*, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex
antiquo Iuriconsulō videntur descripta. *Πρὸς τὴν ἡβὴν προσ-
άγειν* apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST.

ibid. *Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο*) Egregie congruunt illa Li-
banii T. I, pag. 804 A. *Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἥδη ἦν, ἐν ᾧ
τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευό-
μην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον*: qualia sunt
in eo permulta, si quis ad Lucianum diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster *ἥδη
πρόσθητος ὢν*, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos
secuti Proculiani tradiderunt, observante Merillio Obs. I,

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum veriti poterat initium huius libelli, quod me movit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Matth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deseram ludum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάξασθαι velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere cum sumtibus suis debeat. Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manuissus est. HEMST.*

ead. l. 9. Τύχης δεῖσθαι λ.) Iac. Micyllus, interpretis huius λαλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & egerit quoddam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD. Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχερᾶς: neque ineleganter Artemid. IV, 69, ἐφ' ὅδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38, p. 182, opes splendor & lautas. Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶδα, παντελῶς ἐστὶν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, annotare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Λούκιος) In *Asino* frustra Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, εἰ φαινοίμην γλύφων. HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδασκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδασκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, Julian. Misop. p. 351 A. Diogen. L. VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους: (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa, per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. pag. 20, 21. Hoefschel. ad Chrysost. περὶ ἱερ. pag. 500. nec tamen H.

Valeſum culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur *εις χαμαιιδασκάλους φοιτῶντα*, reſtituit e Mſ. *εις χαμαιιδασκάλου*. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) Facultates autem noſtras. BROD. ibid. Ταχείαν τινὰ τὴν ἐπ.) Secundam voculam omiſit ed. Fl. ſola: ceterae cum Codd. Mſſ. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in *τις* pleonaſmi H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Noſt. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυſία, πᾶσα τέχνη, ut vult Heſych. Suid. vox eſt Peloponneſiaca. In Peloponneſo βαῦνος καμίνον ἢ ἐſτίαν δηλοῖ. Interpr. Ariſtoph. Poll. BOURD. Βάναυſος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαῦνους αὖειν, τουτέſτι τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo ſumta in v. Βάναυſος. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκόςτιος) In Mſſ. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior ſemper eliditur, quod ſemel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum poſt tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ γιγν.) Τὸν γιγνόμενον μιſθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit *iuſtam mercedem*. BOURD. i. ε. μιſθόν. Vorſt. Vid. Miſθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata naſcitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illuſtrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, *iuſtam mercedem*. Illa viſ aliis in locis apta, hic neutiliquam: res eſt manifeſta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in infula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promtas praeberet ſuppettias. Ea repetit paſſim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. δxc. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεύς, qui ſtatuas five hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praefat. Th. Magiſter in Diſt. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεύς, οὐ λιθοξόος δxc. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magister, posset quis improbare ἐρρογλύφος & ἐρ-
μογλυφούς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος.
Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Tho-
ma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc ma-
gis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθο-
ξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, 8, τε
γὰρ πάππός σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος
γενόμενος. IENSUS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις) Non dubito, quin le-
gendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: vo-
ces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum-*
primis, maxime, ponunt inter duos similes casus, quorum
alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H.
I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος' *lex*, quae *ma-*
xime servatur. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραν-
νος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὀμώτατος εἶναι, *Alexander Phe-*
raeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit. Lucian. noster
in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θανμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in
Coriolano p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων
ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232:
Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iside & Osir.
p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάρυγειον οὖ-
σαν. Dionysf. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἐλ-
ληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ.
lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ
ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα,
ut alibi ostendimus. *L. Bos. Obs. Crit. c. V, p. 18.* Contra
Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem
probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librario-
rum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu po-
situm pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum
hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci so-
lent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφό-
δρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος ubi perspicuum est intel-
ligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος,
ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182.
Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου
ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus
miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis,
ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις hoc
enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir in-*
ter vehementissimos, & a longo iam tempore infestus plebi: quem-

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Ἀριστοδemos Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεξομένοις μοχ: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὼς τυγχάνω similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Mufon. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitatoreν veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur. Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarch. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διέτελει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τῦνομα διέτέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag. 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι a quorum mente Hadr. Iunius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι quem nuntium equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκούσι. Thucydid. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obs. Misc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8, σέβονται δὲ Ἀρῆσιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖς μάλιστα. c. 57, θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὁμοία τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: atqui in talibus ὁμοία ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅταντες ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199, Arriphon Λυκίαν τοῖς μάλιστα ὁμοίως δοκίμος X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὗρισκον atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξῶνον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὁμοία pro ὁμοία, quemadmodum IV, pag. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὁμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φορικωτάτον ἔστι at Scholiastes cum vetustis Codd. ὁμοία, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδοκίμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticanī Codicis lectionem secutus est iure merito Hudfonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulgata: πατρίς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucas: apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομήδης Κρής, λυρικὸς, γεγονὸς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. ID. M in Addendis.

ead. l. 15. Διδάσκει) Διδάσκον Thom. Mag. in Διδάσκοναι atque ita margo ed. Ald. 1 Wesselingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. IDEM.

pag. 5. l. 1. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χόρον ὃ 'πόλλων &c. Τιμήσει δύναιται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— versam proles tua pandet Idumen,

(Namque potest) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. HEMST.

ead. l. 2. Δεξιῶς) Anglic. & Mss. δεξιᾶς, minus Attice. BOURD. In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς at Vat. 1 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τοξ. c. 44. Ἐτ. Δ. VII, οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες. adde & Εἰκ. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὐ ἡκούσας. ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Julian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique Codd. vitii suspensionem movent. Quid si a Luciano fuerit? φύσεως τυχῶν δεξιᾶς. quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχω τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν. nescio quis apud Suidam in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς. vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut Democritus, teste Dione Chrysost. p. 553 B. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θαλάσσης. & de hoc ipso Dione Synesius, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας. neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ. Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος. Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος. & δεξιὸς τὴν φύσιν in v. Γενέσλιος. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOURD.

ead. l. 5. Ἀνέπλαττον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξει εὐφύα, καὶ γλύφειν ἀστειῶς δυνάμενον. Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα.* Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνῳ addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτηδεῖος — ἡμ.) *Dies apta, quae opponitur dici parum auspicatae, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. CLER.*

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hefych. in Πλάξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὲς λιβναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysof. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) *Quod vulgo dicitur.* BROD.

ibid. Ἀρχ. δέ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium faēli, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodium illud repetit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἐρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiaſtes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodie no legitur, neque omnino Hesiodium esse, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῖν παντὸς, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodium esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiaſtes Aristotelem videtur adducere testem, nihili est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Polit. autem V de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντὸς. Adde & Ἡθ. Νικ. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλέον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι ἢ

ἀρχή. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium facti, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Πολ. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖν τοῦ πάντος φησὶν εἶναι τὴν ἀρχήν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖν πάντος ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἡμῖν πάντος ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ πάντος εἶναι φάσκοντες: ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferrunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμῖν πάντος, ὥς εἰκνύαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum constitui, utrum malim, ἐποίησαμεν an ἐποικειώσαμεν ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ πάντος ἡμῖν ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον ἡμῖν γὰρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, sponte disertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Aufon. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST. *ead. l. 6. Σκυτάλην*) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. *κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισε μέλει. κατάρχομαι*, inquit Scholiastes, *οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἦγον κριθῶν ἄλλοι μεμιγμένων, οἰονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς ἐπιχέει τοῖς βωμοῖς*. Eo sensu usurpat Noster *Τοξ.* cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. *Μισθ. c. 14. SOLAN.*

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi *μοὶ εἶναι τὰ πρ.* vel *μοὶ εἶναι πρ.* sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praefertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προίμια, inquit, ὁρῶ. & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad Nostrum accedit, ὁ ἐν προίμιοις τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miserae cognosce prooemia rixae*. Declamatores illum vix fero, qui Palaephati caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προίμιον. Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, Ἰκόνιον πόλιν τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προίμῳ κειμένη. Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum *κατήρξατο*· nam προίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. τὸν ἐκ τοιούτων προίμιων καὶ προνομίῳ ἀρξάμενον. quae utraque iunxit etiam Synes. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀναλύζων) Emendo ἀνολοῦζων. BROD.

Mss. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ἑτ. Διαλ. XI, ὀλολύζων ὥσπερ βρέφος. & Θ. Δ. XII. V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminebant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicitis domi veneno contactam in solum incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυξεν, quippe — δόξασά που Ἡ Πανὸς ὄργας, ἢ τινος θεῶν μολεῖν sed animadversa faevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν κῶκυτον, pro sacro ululatu in flebiles eiulatus protulit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Aristoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in Λυγμὸς, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγκαίνουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) εἰς διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὀλολύζει) εἰς δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιὰν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe separandae sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiaetae diversam in Aristophane lectionem consignantis, εἴτα λύζει & εἴτ' ἀλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legitur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, & meo quidem iudicio, deteriore scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Thef. in Λύζω, & Foessio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum

cum immigrare. Neque tamen diffiteor, praefendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχής, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris quaiens singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019 B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὁμοίως κεκοιμμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν: antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορὰς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰωσήπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Mss.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: *Dicentis madduere genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit iter.* nec minus eleganter Peto Albin. ad Liv. v. 120:

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοῖως, & μοχ, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ. Hefych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀνανυγμὸς restituendum erit ἀναλυγμὸς: at non vereor affirmare, verbum illud Hefychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζει neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, singultio: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singulare animas, sanguinem, facile video; in Hefychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀναφέρειν ὅσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιμμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foësius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hefychium eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie Propertius illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expressit: *Surget & in viis spiritus in lacrimis*, I Eleg. XVI, 32. Λυγδὴν κλαίειν est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως) τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mf. BOURD.

ead. l. 11. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

excidisse, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὄμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοια τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰ μεμψιν (asfentior Rhodomanno & Iungermanno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὄνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὄνειροπολήσας τὴν δωρεάν, ἀνυγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἀγανακτισαμένης) Restitue ἀνακτισαμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἑγανακτισάμην. Neminem fore credo, cui Brodaeī coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιλήκοος) Φιλήκοος non debet verti *ausculandi cupidus*, sed *literatus vel studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, & libenter eruditīs sermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοῖα, *discendi studium*. CLER.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφήμεως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: "Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὧν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: *Itaque cum haec auribus insonare desierint*. Quam Bourdelorius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicī Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Huius Prodicī σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilio carmen videndus est Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Hesiodum bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscriperunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσκαλιᾷ § 17. Male hoc illi. Prodictus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Dausqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnes. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi velit Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαίως καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philost. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BRON.

Pag. 8. l. 2. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & edit. sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνα, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poetas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, ὥσπερ τις μακρὰ τετυλόμενος ἐνδοθὶ χεῖρας. Dion Chrysos-

Stomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντά. HEMSTERH.

ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώ-
τερος τὴν ἀναβολὴν. BOUKD.

ead. l. 11. Τὸ δ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem
omnium *ead. καὶ τὸ δεινὸν ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.*
quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avun-
culum utrumque pertinet, non item ad avum maternum,
qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ
μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit li-
brarios. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὥς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίουν
ταῦτα. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose edu-
caberis*: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde vali-
dos humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae da-
pes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεν-
νικός & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari
sunt propemodum potestate: primum saepe videas degene-
rasse in γενικός, quae tamen distingui debere & ratio lin-
guae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thes. Hesych.
Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave Suidas Γενικῶς. Lucian.
Pseudom. § 55. Dionys. Halic. Vet. Scr. Cens. p. 124, v.
13, γενικά καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη le-
ge, γεννικά frustra est Sylburg. *fortasse γενναῖα malet ali-
quis pro γεννικά* reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννι-
κώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πρώκωπος,
ubi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc ta-
men in loco Suidae si quis *μανικὸν* potius habuerit, haud
equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz.
Stel. II, p. 98, ὀφθαλμοὺς *μανικὸν* βλέπων. Non aliter apud
Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. *Γεννικὸν λέ-
γεις τὸν ἄνδρα* Phrynichum Ecl. p. 42, *γεννικώτατον μάρ-
τυρα*, ubi Nunneseus, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea
virtus esset in γενικός. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρα-
φήσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Liba-
nii: πότεν ὁ ἀριστέως θρέσσεται; HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ὄμους ἔξεις καρτερούς) Ut in Deor. &
Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum pere-
grinationibus vide Crescoll. A. G. X, 87. sed, quī ibi lau-
datur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN.
Attico more pro ἀπελεύσῃ quod ne quis usurpet, cui ca-
stigatoris filii sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M. in **Ἀπεισιν* & *Ἰών*. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὐθὺς ἀφῆ-
 σω αὐτὸν, οὐδὲ ἀπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kusterus ad
 Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec
 copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur
 ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes
 τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ'
 ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες ab-
 est a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, men-
 tem suam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & fa-
 lem Luciani, & bonum sensum non habet. Cui enim dice-
 re licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus
 vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam
 Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo lau-
 dabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium.
 Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii
 probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem,
 eam, quae in Mss. est, duriorē: nam contrarium verum
 est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λό-
 γοις ἐπαινέσονται σε, omīssa voce πάντες, quam non ha-
 bent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per con-
 temtum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nomina-
 re quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam
 Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contentum ma-
 iorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nu-
 gas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano ob-
 vium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non pos-
 se haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba lau-
 dabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, verba
 operibus. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiam-
 num tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existi-
 marim, omīssa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum li-
 brarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amo-
 visset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις,
 omīssis tribus vocolis, quasi eas iam descripsisset, transfiliit
 ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege er-
 go, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter
 verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur,
 sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquen-
 tia hīscē verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae
 exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ Σαυ-
 μαστὰ πολλὰ ἘΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ

ἙΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscurō sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἱ δὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infumulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quiddam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκμῶν. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adscripta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint. Summo opere contendunt eruditissimi, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις: vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Iunt. tuerentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes* (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φληναφοὶ) *cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque affuturum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαίνεσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinatur huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσσυχθῆς) In Flor. Cod. μυσσυχθῆς; male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πινυρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀνυβολή-

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, *χιτῶνιον πίναρὸν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές*: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra *σχῆμα εὐπρεπές* viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodat; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθιτί τε μαλακῇ ἐχρήτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. iumentique fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita: quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρᾶός τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. iunguntur saepe σχῆμα & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Aristoph. Vesp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. Τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in Pifcat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui daret, fecit Iovem, allato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνύναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. Pifcat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας: vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: Non vidit Phidias Iovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (I. ἐπλασεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ἡμεμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV, c. 28: Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velut praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petitus eboris lineamentis amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adiecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum aequavit*. Cuius laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7, v. 15: *Phidias signo se Iuppiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταφρισμένον. Porro notum est, quos Homeri versus, ut dignam Iove maiestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δειξας Strab. VIII, p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in Philostrato conrullisse de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, *Phidiam κατακλίσσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης*. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: *Iuno, οἶαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον* &c. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eisdem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionys. Halic. περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) Iovem Olympium. BROD. Iovis Olympici statuam, quae inter VII orbis miracula habitata est. de qua videndus Pausan. El. I, p. 156. Noster Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. *τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντὶ που σαφές. SOLAN.*

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. Argivam. patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, Cic. Tuscul. I, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem*. Basilus de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Mss. ἐθαυμαστώθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tusculan. I, FAYUS. Vid. Ἐρ. cap. 16. de

phrasi ipsa vid. Iamblich. n. 30, & Porphy. n. 20. SOLAN.
ead. l. 10. Πλείονα διαπταίονσα) Hunc locum imitatus est
 Julian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ διςσολογῶν, οὐκ ἐπιστάμενος
 ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque ad-
 scripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior,
 etsi aliud videatur Bourdelotio: muretur modo distinctio sic,
 καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque ser-
 monis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμ-
 πολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur.
 BOURD. Πάντοθεν praeter Mss. Bourdelotii & A. P. L. & ed.
 Iunt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Fer-
 ri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta,
 exemplis pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus ple-
 risque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum
 consentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὁ τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι.
 SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres εἰς
 τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille malus,
 dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcentur. BOURD. Ad
 plenum. Virgil. II Georg. 244. sic διὰ τέλους. Euripid. Ἡρ.
 μ. Οἱ τ' εὐτυχούντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχ εἰς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτῇ murato spiritu & accentu legerim
 αὐτῇ. id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus
 bona, statuarius factus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuit.
 Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐ-
 τῇ ἀνώμοτος ἐστὶν vulgo αὐτὴ legitur: quod cum ipsa notet,
 non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu
 clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. § 13:
 Τῶμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύ-
 ρου αὐτῇ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Revivisc.
 § 16: Τίνες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτῇ, σωφρο-
 σὴν δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum in
 Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὐ μάλα
 καὶ αὐτῇ: sed scribendum αὐτῇ: quod perspicuum est. Pro
 αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheus v. 61 legitur ἥδε
 nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset,
 αἶτ Κράτος, Καὶ τήνδε (ὠλένην) νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. IENS.
 Iensius αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte observat,
 faepissime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. Τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obs. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmastii Obs. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδον legit Micyllus, non πρόσδον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. τὴν πρόσδον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἐντημὶς τὴν πρόσδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδον. Reliquae πρόσδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννή λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδον intersit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογία corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*; utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὐτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, neque amicis expetibilis. Benedictus, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus*. GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi saepe.* BROD.

ead. l. 10. λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. *Leporis vita.* BROD. Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεὶ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδίαζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος. de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Phsyogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poëta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores*. Horum pro-

verbiorum origo est, quam profert Herod. in Thal. ὅτι δ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Auson.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forſitan & coeli, ſi canis aſtra tenet. BOURD.

Demoſth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼ βίον ἔζη, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσεſθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς ſαυτῷ ſυνῆδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demoſthenis locus de Cor. p. 516 D. Eraſmum non fugit in *Leporis vita*: manifeſto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneanť, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπιτῆſοντα λαγὼ βίον ζῆν, αἰεὶ τρέμοντα καὶ τι εἰſεſθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονούντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos ſpectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec ſuis ſe opibus & virtute ab alieno nutu pendentē tutari poſſunt; quorſum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. Ab animalium moribus iſtius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδρίου τίνα βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. ſic ſκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chryſoſt. p. 216. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρμαιον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔſτι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle ſtatim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic reſpiciatur, videtur poſtulari ἔſται, non ἔſτί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἔſτι de quolibet fere tempore uſurpant: ſicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noſter in Herodoto c. 2: ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεſαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔſτιν ὅς, τις ἀνῆκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonaſte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπας, καὶ οὐκ ἔſτιν ὅν, τίνα οὐκ οἰκεῖον ἐνὸμιζε. In aliis quoque caſibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείſθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός: ſenſius requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre ſuperſedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἶſον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρωſ' εὐναιόμενον πτολιέθρον' debuit ἔξω. IENS. Conſentit Plutarch. V. Pericl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφυνὲς νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

ση θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος: quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλίμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡσθεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὁ λαγὼς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat vetustis Scholiis inferere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τὸ ἀπροσδύητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorflius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾦς) Summus quantum volēs sta-
tuarius. BROD.

ibid. Βάνυστος) Sedentarius Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

ibid. Χειρῶναξ) Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπῶ-
ζον. Aliter Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ
& ἀποφανῶ. BROD. Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ᾧ ὅπερ σοι κύρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare partem praecipuam, neque etiam, animum esse par-
tem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, *Deinde (id quod
tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque prae-
claris ornamentis exornabo.* VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitranga,
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se animum, quae pars eius sit longe praestantissima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilis foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὑπὲρ σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Nolter in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία: ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκήρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Iulian. in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν defaecatum, ἀκήρασιον, ἀκέραιον, ἀφθορον, ἀφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσεως ἀν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν. Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πράξει Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: & quae fieri expediant, necum prospicies: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἐστὶ ἐν ἀφανείῳ δὲ δεινότητος. apud Liban. T. I, p. 804 B. πλείστον ἀφεστῶτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα. quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ πρόβ. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσσω, quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidentur πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἐσσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — per me quod eritque fuitque Estque patet: Ovid. Met. I. & Mufis ab Hesiod. Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab Homer. II. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

ditis: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπι-
 πλείστον τοῦ γενησομένου ἀριστος εἰκαστής· ποx: τό, τε ἄ-
 μεινον ἢ χειρὸν ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι προεώρα μάλιστα· quod Ar-
 rianus, eum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eo-
 dem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ
 μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προεῶν, καὶ μηδαμοῦ
 τῶν πραγμάτων ψευδῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ
 μέλλον προλέγειν; σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus
 verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocini-
 um petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ δέϊνος) *Hic huius filius hominis infimae ac
 tenuis fortis.* BROD.

ibid. Ὁ βουλευσ. τι) Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμε-
 νος ἐτι, quod sententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc delibe-
 ras, neque utram sectari velis decrevistī*: haec enim auditor
 tantum Lucianus. Ὁ τοῦ δέϊνος, filius hominis ignoti, nul-
 laque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀ-
 ρίστοις εὐδοκμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ
 Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem
 loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post,
 προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Τοῦ αἰσ. τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων
 in Scyth. § 4. HEMST.

Pag. 12. l. 5. Δαμπρὰν) Vid. O&T. Ferrar. P. II de R. V.
 lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. Τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re,
 dico ad Heliod. BOURD.*

ead. l. 9. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Vi-
 ri clariss. Theod. Marcil. Def. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι.
 BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, at-
 que eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam
 exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit au-
 tem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam. in
 honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. vi Epist. 6: *solebat tamen vixdum adolescen-
 tulo mihi pater eius cum magna laude monstrari.* Et lib. ix epist.
 13: *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam
 vero apud Ovidium. lib. iii Amor. Eleg. 6: *Quid moror? en
 digitis designor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Pers. Sat. I: *Pul-
 chrum est digito monstrari, & dicier, hic est.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκείνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator: Perſius: *At pulchrum digito monſtrari, & dicier, hic eſt.* BROD. Digito monſtrari, & dicier, hic eſt, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: & ὁ αὐτός ἐſτι Δημοσθένες* & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant ſua: & Perſius Sat. I: *At pulchrum eſt digito monſtrari, & dicier, Hic eſt:* aliquando contumelioſum eſt, ut illud, *Ecce ſomniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba inſignem eſſe, digitoque demonſtrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. Ἄν δέ τι &c.) Sophiſtae ea aetate legationibus ſaepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem uſurpant Graeci de periculis & caſibus, qui inopinati repentino impetu ſuperveniunt: in Thucydide ſatis frequens, apud quem ideo legendum eſt IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχῶρσις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum iſta verbi poteſtate conſiſtere nequit. Demoſth. in Ariſtog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν Piſiſtr. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ Dion Chryſ. p. 47 B. 530 D. ἂν μὴ τις μείζον ἀνάγκη καταλάβῃ Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυſτυχία κατείληφε τὸν νῦν βίον, oppreſſit aetatem noſtram & corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Iulian. Or. I, p. 34. Niſi fugiſſet haec poteſtas priores Interp. non monuiſſem. HEMST.

ead. l. 13. Κεχνηότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & paſſim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Miſſ. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impreſſa lectione alibi ſaepe utitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In tranſitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam ſibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. ſub initium libri primi ſcribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανатиſμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς iſτορίας ἀπαθανатиζούσης. iſtius loci paraphraſin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Τοῖς παιδευομένοις) Πεπαιδευμένοις, ἀμφι-
λογίας vitandae causa. MARCIL.

ead. l. 2. Τὸν Δημοσθ.) Aphthonius in Chria: Τὸν Δημο-
σθένους ὅρα μοὶ βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτο-
ρος· γεγυρότα δὲ παντὸς εὐκλεέστερον. COGN.

ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιροποιουῦ δηλονότι, quod tamen
falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem, si de patre
haec intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui, ut ex Suida constat, Demosthenis aequalis)
longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένους, inquit, ὁ πα-
τὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς
ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον
ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad
matrem respicit Lucianus, de qua statim addit Plutarchus:
ἀ δ' Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλι-
νός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἁστέος ἐγεγόνει,
καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἰρη-
κεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe Valerius
Maximus, ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis
fuerit, tradidit III, 4. SOLAN. I. Brodaeus significat Miscell.
IV, c. 26, ubi de Demosthene pluribus exponit: vide por-
ro Andr. Schottum in Vit. Demosth. ad A. I. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin. Diog. Laërt. Auctor vitae
Aeschinidis. BOURD.

ibid. Ὅς τυμπανιστρίας) Τοὺς διᾶσους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. Aeschini impropere.
BROD. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, & quod saltantes
manibus pulsabant. Figuram eius cernere licet in elegantis-
sima gemma, quae exprimitur in Opusculis I. Scaligeri p.
575, & quam II. Casaubonus de Sat. Poët. I, p. 67, reprae-
sentavit. Eiusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidici-
nae, servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretri-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae
erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide
quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri Aeschi-
nis erat Glaucothea, ut testatur Plutarchus in eius vita. Ca-
vendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atro-
meti filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini
filio, cuius vitam scripsit Diogenes Laërtius: quod moneo,
quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc
Luciani libellum. Quin & amicus noster H. Wetstenius,
Lucian. Vol. I.

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socratici Aeschini praefixit imaginem oratoris Aeschini e marmore ducis Etruriae. CLER. Suidas Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) sed pro *τυμπανιστρία* is *τελέστριαν* dicit. Vid. Demosthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noster habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philostr. p. 506 cum Notis. SOLAN.

ead. l. 4. 'Αλλ' ὅπως) Legendum ὅμως. BROD. Ex P. & ed. I. restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. Philostr. p. 507: τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. SOLAN. Retinui ὅμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obsuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides, quantopere Aeschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem ed. A. W. notatum erat ὅς pro ὅπως frustra. De Aeschini matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. *Τυμπανίστριαν* vocat Lucianus post Demosthenem, quod A. Schottum non praeteriit in Vit. Demosth. neque aliter Tzetz. ad Hesiod. p. 2, ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης quae satis refellunt errorem Olearii ad Philostr. de V. S. I, 18, vice *τυμπανιστρίας* in Oratorum principe *τελέστριαν* potius legendum esse coniectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπανίστρια* diceretur, ignorabat. HEMST.

ibid. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν ῥητορικὴν καὶ παιδείαν. BROD.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpfisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cuius opus fuisse aiunt Grantias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Aristoph. Schol. Neq. V. Paus. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. SOLAN. Phaenareta (perperam Phanerete apud Cassiodor. ad Psalm. 72.) obfretrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco maritimo nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patrocle

peperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide Fr. Iunii Catal. Artif. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chrysost. p. 558 D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: Plin. H. N. XXXVII, 8, scribit Ol. XCV inter alios floruisse Patrocle; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cuius Pausan. meminit VI, p. 457. Ceterum quare λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμῆς sculpsit, cuiusmodi rudiore opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδηφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτίθειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorē significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεΐα, statuariorum officinae in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expressit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθον ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοσχιστής &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo Luciani clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμῆς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπεικάζον, teste Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθοργὸς, Dioni Chrys. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theōni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates ipse λαοξόος Timoni Phliafio: sed egregius inprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, &, quem testem producit, Porphyrii; ubi nunc λιθοργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates ἐργάζεσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, &c., πατρὶά τέχνην χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθοουργοί, quae λιθοουργικὴ, optime docet Suidas, vel is potius, quem descripsit in V. Manetho vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδους IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud Aristot. Ἠθ. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθοουργὸς σοφός, ubi Paraphrastes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἔσται τὴν λιθοουργικὴν. Moeris annotat, Λιθοουργὸς Thucydidem dixisse, (locus est IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους: recte igitur Hefych. Λιθοουργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτῃς. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρᾳ τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo iure Thomas Mag. probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεύς, λιθοξόον reiciat. HEMST.

ibid. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.) Laërtius in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεύσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, sed eius patrem Sophroniscum, marmorarium fuisse perhibet. BROD.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. BOURD. P. Fl. & l. ἀνανήφων. Utrum utri praestet, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. SOLAN. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas cum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra emergere & recto capite sese erigere, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. Ψυχὴ ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φαιμέν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν. plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71. Idem & ἀνανεύειν Dioni Chryf. Or. IV, pag. 71. Isidor. Pelus. I. Ep. 275. quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῷ κάτω γενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, obliquo capite ac demisso operi intentum esse. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω γενευκίας, ὅπως μεταρσιουσθαι ἐξ ἀδυνατώσι. Hierocl. in A. C. p. 208. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. ζητεύσεις κά-

τα γενευκώς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Iudic. Auſt. I, p. 65. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνεται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῇτε, οὐ φροντίζετε. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* BROD.

ead. l. 10. Ἐντριψατο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inficite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ἐλίγας &c. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl. & I. ἀποληφθεῖσα.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατείνας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

ead. l. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* BOURD.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ ἐλθὲ ἡ δὴ) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἡ δὴ. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἄπιτε ἡ δὴ rectius putaret ἀπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST.

ead. l. 3. Πηγάσῃ εἰ) E nummis exhibet Spanhemius in exi.

mio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. postremae, & Gryphas intelligit. SOLAN.

ibid. "Οπως ἰδης) Mss. & Angl. εἰδης toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. "Α. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπερίας πόλεις. BROD. "Αχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερίας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, &c. GRON. Gronovii conjectura non improbabilis. Hesych. Ἐσπερία, δυτικὰ μέρη quod Berkellius observavit ad Stephan. in Ἐσπερία. Saepe Philostr. de V. A. T. IV, c. 47, ἐσπερία τῆς γῆς V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὰν Κελσιῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. "Ο Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, fationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. Paetus ad Artaxerx. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπὸ πτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Iulianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς Διφρον Μαισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. Aristid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem locum egregie sanavit I. Fr. Gronovius Obs. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris versus opportunos produxit Ios. Scaliger, nec non ad Euseb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinsum de S. H. II, p. 270, fugisse miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Perit. Obs. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec Philostratus sprevit V. S. II, p. 596, de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὡς περ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διήει τὰ ἄσπῃ. Illud autem Callimachi longe tenerrimum est, cum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiose vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cuius a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teste Rich. Bentleio, auctorem praescribit. Simonidi sine dubiotribuendum, si Stephanum sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

ibid. Ἀποσπείρων τινές) Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BROD.

ead. l. 14. Ἐνδεδυνότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυνότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυνός. HEMST.

ead. l. 15. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 16. l. 1. Καί τι καὶ) Lege, καὶ τοι καί. atque ita video posuisse Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλευσαντο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST.

ibid. Ἐβουλευσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOURD.

ead. l. 5. Δικανικὸν) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydri perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hieme noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. COGN.

ibid. Χειμερῶς ὄνειρος) Vide Graësm. in Chil. VORST.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Πρ. ἡ Κ. ὅτε scribi iubet; quod receptiorem utique, si vel unus addixisset Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium*; nam *longissimae sunt noctes*. Polyd. Vergilius, Cognatum secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur *ἐνύπνιον δικανικὸν* vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa caufidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25 A. *ἔρῳ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ*. Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum saepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nax longa*, laudata Polluci VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριέσπερος) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo infumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenae vel ex Plauto, vel ex ipso Luciano in Dial. Merc. & Sois. COGN. Haec ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἱ αἰ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη καὶ πρόσθε μὲν πεύκησιν οὐλαμνηφόροις Τριέσπερου λέοντος — Quem Herculem *τριέσπερον* λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnoscet etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον*. Apud Schol. Homer. ad Il. Ε', 323, Hercules *τριέσπερος*, & in Ara Dosiadae Il. Lycophroni v. 33 *τριέσπερος λέων*, ubi vide Tzetz. & I. Meurf. Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 42, *τὸν Βουβοῖναν παρήσαμεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς*. Scriptor Christianus, nescio quis, apud Suid. in Ἰδὸβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκηστίην, ἣν ὁ καλλίνικὸς τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε hinc apud Alciphr. p. 356, ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In historia Ioniae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuaturarum noctium numerus haud sane confset: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant Orpheus, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118, versibus elegantissimis, & Lucan. apud La-

stant. ad Stat. Theb. IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Passerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam si verum est, quod Diodorus IV, p. 151 D. historica gravitate confirmat, τὴν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλεῖθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιίαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθῆσομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἔωλος γὰρ ἢ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Thef. in v. Ἔωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, n. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτὰς) Hinc cum similibus aliis annotavit Budaëus C. L. G. p. 776. Displacent οὐείρων τινῶν ὑποκριτὰς τινὰς alterutrum, si nitorem loquendi consulat, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit invecum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore obici sibi sinxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογίᾳ, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omiffum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Traiectio est itaque insignis, Luciano tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ε. δ. V. Euripid. p. 401 B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρώᾳ οἰκίᾳ. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρώᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebeuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem virii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili Luciani facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quidquam subsidii, ita coniecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex Xenophonte revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibat: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν, ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρώᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπέκρισιν τὴν ὁ. οὐ. φλ. ε. αὐτὰ δ. quae sic interpretor: *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, μικρὸν δ' ὑπνοῦ λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis somnia diversa confuderit Lucianus: hoc certe, cuius modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV, p. 191, cum Chirifopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. HEMST.

Pag. 17. l. 5. Ἐθελοκακεῖ) Mss. & Basil. & Flor. ἐθελοκακεῖ. male. BOURD. Adducit Budaëus C. L. G. p. 25. HEMST. ead. l. 8. Ἐαυτοῦ) Scripsi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σακράτην Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προστίσαι σθαι Noster habet in Πε. η K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 1. ΠΡΟΣ) Post annum Luciani quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solam in eius scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiusdem argumenti aetatisque forte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθεα) Hanc vocem interpreter ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. BOURD.

ead. l. 7. Βάρβαρος τις παραμικρὸν) Legendum βόρβορος τις. Erasmi in Adagio: *Barbarus e trivio*. BROD. Mirum, omnes editiones habuisse βάρβαρος, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud Lucianus passim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρος legitur. Sed Coll. & I. ed. veram scripturam asserunt, quam comiectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; cum contra πηλὸς, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν. hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide H. Iunii Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεισημίζεις) Male in omnibus editionibus ἐπισημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. Ἐπισημίζεις) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329 A. χρη . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπισημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πράχβεν-

τα πονηρὰ φανείν. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Basil. p. ed. Basl. 411 C. Vid. tamen Il. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non perinissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπυφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν. probandum fuerat ἐπυφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Luciani loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas*. Restituendum Pausaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπυφήμισαν. tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint*. Sic Aristid. T. I, p. 450 B. τούτοις (frumenti rationi) Κέλεός τε καὶ Μετάγειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττετε, ἐκεῖνον ἐπιφημίζετε, quæ ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) Copiose If. Casaub. ad Theophr. Charact. in subannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnas. εἶητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eunap. in Liban. ipse saepiss. sic χλευασμὸς, ἀλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) *Nasum*: ironias. Erasim. in Proverbio, *Naso suspendere*. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Misc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Κανκ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρωνείαν. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον Mf. Wittiana ζῶν γ' οὖν &c. IENS.

ibid. *Εμψυχα) Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14, unde defuntum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differretis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro Ἰμαγ. § 21: Ἀλλὰ κἀκεῖν' οὐ μικρῷ διαλλάττουσι. Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: & alibi. Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλασσαν. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo &c. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat secutus: sed iamdudum sententiam huius loci viderat Budaëus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ nihil enim iuvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεβηριανός. δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμὸν & in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt forensia lucra, quae se contempsisse, deserto patrocina tractandi studio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἐντε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσαν, Ὡν ἅπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἄγειραν e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est I. Gronovius; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238, 233 & 224. Θνητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσσιν ἀγνητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, iudicia vocibus irritantes, ego quidem, quid sibi velit, non assequor: vertisset saltem, causas agentes; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Posses itaque non absurde, Ἐντε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἐντε δίκασ-

πολῆσιν ἐρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέ-
λεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενήσι, σοφίσι. Fa-
ma tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat,
quasi per fraudes summamque aliorum iniuriam divitias con-
gererent: audi Synesium Ep. 100, p. 240 C. Ἐτέρως δὲ οὐκ
ἐστὶ πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύν-
τα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέ-
ρου γινόμενον & Ep. 147, pag. 286 B. Hic si testis videatur
parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non
dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius Maternum
probes, quem patrocinia traſtantem tenuerunt causarum confuſſa-
tiones, & caninae contentionis iurgiosa certamina: is se forensium
certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammo-
do invidiae laqueis gaudet, improbis & perfidis hominibus crassa
livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi (indicare nimirum
voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando di-
ſtare) potestate permissa. HEMST.

ead. l. 11. Τοῖς κοροπλάθοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iu-
liani Caef. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic lo-
cus ex Halcyone Luciani profertur. IDEM.

ead. l. 12. Δεῖγμα) Suspiciabar legendum esse δῆγμα. Sed
nunc nihil mutō. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅστε μοι) Ex O. & M. illud μοι restitui-
mus, pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. il-
lud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indo-
les, quam ipse Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπ' ἡμῶν δ' οὖν μοι λέ-
γειν Diogenian. apud Euseb. P. E. VI, p. 264 A. ὥστε μοι
δαυμάζειν ἐπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὀμηρικῷ
Θερσίτῃ ἐπεισὶ μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὥστ' οὐδ' ἐπ' ἡμῶν
αὐτῷ ἐκείνο. Plutarch. Agef. p. 603 D. 616 F. parem habet
& notionem & structuram ἐπέρχασθαι. in Amor. § 23. De-
mosth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεται μοι παρρησιάζ-
εσθαι in Macart. p. 1028 B. διαπράττεσθαι ὅ, τι ἂν ἐπέλ-
θῃ τοῖς. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦ-
σιν ἐπ' ἤλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μὴ. Alciph. III Ep. 12.
Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chrys. pag. 466 B.
σπουδὴ δὲ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, sub-
iit animum impetus. Haec simul probant in Iud. Voc. § 2
legendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με.
Utroque casu gaudent εἰσέρχασθαι & εἰσιέναι. Vid. Priscian,
XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Eισήει. Platonis, quae pro-
ferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

§73 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Lys. p. 506 E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὥς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ Κ. superioribus, βόρβορος τις παραμικρὸν, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἷσθα περὶ αὐτοῦ· praeferrem, οἷσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἷσθα πού καὶ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus consilii abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapiens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus obicit Demosthen. Phil. IV, p. 99 F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰδῶσι χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Scholiastae credo, Eupolin esse patrem huius iambi, affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. Ὁ Κωμικός) Aristophanes. BROD.

ead. l. 16. Κλέων Προμηθεὺς) Aristophan. vers. Ἰππ. De eo idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Aristophanis esse videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitionibus eius fabulis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. l. 1. Ἰπνοποι.) Scribe ἵπνοποιούς, pro ἵπνοποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

ead. l. 2. Προμηθεὺς) Iuvenal. IV, 133: *Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice*, inquit Schol. *figulus*: immo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragicum ipsum Prometheus vulgi fictilis auctorem dixerint πηλοργόν. Eleganter Dion Chrysost. Or. XXXVII, p. 466

C. ἄδην Προμηθέος, ἄδην πηλοῦ. Hunc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196, positus Luciani verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in eius locum substitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. Καὶ) Ira P. S. Coll. & L. recte. I. ἢ καί. Reliquae εἶναι & ipse Ox. vitiose. SOLAN.

ead. l. 4. Βούλεται) Fr. Luifinus Par. III, c. 4, & si tibi hoc indicare debet Prometheus: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: βούλεται μὲν οὐδ' ἐν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρέσις in Min. p. 565 B. Aristid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venustatem non assecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non If. Casaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demosth. pro Cor. p. 477 E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: *παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Σεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεῶ ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cuius vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννοήσας) Benedictus, suo Marte commentus. Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* GRONOV.

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμή καὶ τὸ θεϊότερον τῆς ψυχῆςprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ml. συνειργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τε τὸ εὐφ. &c.) Aut defendendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καί. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γὰρ tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somm. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum existat § 17, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναμένη τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata. sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπογραφὸς ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri vellet, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. I. recte. Praeter Salm. & quae eam secuta est A. omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. SOLAN.

Lucian. Vol. I.

O

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensii in textum recepi-
mus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De
reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I, c. 2. SOLAN. Typorum, opi-
nor, vitio legitur apud Iensium αὐτῷ ὠφελεῖν quidem utrum-
que recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom.
Mag. in Ὁφελεί σε. Particula γὰρ incommode posita: me-
lius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὦφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ
&c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ cer-
te sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeus & Mar-
cilio probatum talem orationis ordinem postularer, παρά
γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καὶν. οὐδ' ἂν (seu οὐδ' ἐν)
ὦφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. HEMST.

ead. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. BROD. Παρὰ
γοῦν ἐμοὶ, apud me quidem. MARCIL. Aut delendum γὰρ,
aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ
ἢ καὶνότης neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas.
CLER. Pro γὰρ Marcilius γοῦν. atque ita legendum, mo-
nuerat iam Brodaeus IX Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo
ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, le-
gendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἢ καί-
νότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριφθαι ἄμορφον ὖν. Neque sane prodesset
illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset defor-
me. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam confide-
res, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est asse-
cuta, quare ea sumus contenti. IENS. Ed. I. γοῦν rectius; su-
spicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἄμορφότερα) Vult Lucianus, defor-
miora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant.
BOURD.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καὶνότητος. BROD.
ibid. Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὸ πεπονήτα. Ex sequentibus
patescit. MARCIL. Alii Cod. ταὐτὸ πεπονήτα. BROD. Marci-
lii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario
admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem
videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πεπονή-
τα reponentis. SOLAN. Vellem Brodaeus veteres illos Codd.
quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Fer-
ri quidem potest, ταὐτὸ πεπονήτα, nimirum τὸ ἄμορφον,
quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventio-
nis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videan-
tur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi
blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνου τοῦ ξένου

ἀντιποιθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἀμωρον verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθείας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιθέντα σου πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis.

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοστορούντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θῆραν συστήσασθαι: ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναθρόντες) Vox poetica. Ἑρμ. c. 71, ἐκθόρειν, reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vortius, scholii loco, ἀναπνδόντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scholii vice Vortius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu percussi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent Plato, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνάθρεν: & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνέθορνυτο. & XVII, 46, ὑποθορνύμενοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθορνύσθαι in Amor. § 22. utriusque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrium. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἀζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feninarum ex genitalibus profilirent*. HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ζέγον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἐτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne quemadmodum cameli nigræ magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opère aliena ornamenta lectiores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librarium, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζουσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἐτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis consletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἐτι de Conscr. Hist. § 8, ἐτι ἀγνωσίᾳ εἰσκασι. οἱ τοιοῦτοι § 10, ἐτι κακείνῳ εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἐτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὅρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦτον ὅμοιον ᾧ τῷ Ἀρτίοχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κομωδίας) De quibus in Dial. Δις κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἀναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne.* Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς· ἀλλόκοτον, καὶ καθ' ὑπερβίβασμιν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλόκοτον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum & monstrum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ ἵπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυσῆς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portentis similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimæras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædr. p. 1211 B. qui ἀμνηχάνους πλῆθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni

solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinsius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δράμα πολύμετρον ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἐστὶ δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μὴ γυνοῖ τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαίρημων· illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. § 33, Dialogum querentem facit: ἡπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. § 10, seu Lucianus, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quae notat Lud. Cresfollius Th. Rh. II, c. 1, si ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπέρριστον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: Si modo naturae formae concedimus illi. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet ὑβριστικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὑβριστότατον legit ὑβριστικώτατον· debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὑβριστος, unde deberet oriri ὑβριστότατος· neutiquam tamen ὑβριστότατος reiiciendum esse, convincat vel unus Aristophanis in Vespiis locus, ubi v. 1294 legitur: Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῶ. Vides versum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Aristophane producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστος Dukerus eruit ex Erymol. M. v. Πύστις. IENS.

ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυνάμφ.) Τὸ οἰνομέλι. BROD. Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inft. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsū* & *oenomeli* quasi diversa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέφθειρε) De industria τὸ συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tintoribus propria φθείρειν, φθορὰς & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem faepe vincat. Istas voces illustravit L. Kufterius ad Aristoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Casaub. ad Pers. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionysii Halicarn. quem certe interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλαῖ δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἥτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συσφραμμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum est illud Statii Ach. I, 307, *Laticæ Massagetae velui cum pocula fuscant Sanguine punicea, vel ebúr corrumpitur ostro*: ubi fuscant N. Heinsii pro fuscant nequaquam mihi probatur: noti sunt Homeri versus, quorum suavissima venustate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. l. 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BRON. Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi saepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & seq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt K. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. I. Vossius in Art. Poët. CLER. Pro Διονυσίῳ Mf. uti oportet, habet Διονύσω· neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσω legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. I, IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ Διονυσίῳ etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem scripturam retinet Miisc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in versione Dionysus, Dionysū, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit Ienius. Emendationem, per se liquidam, firmant Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN. ead. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic Dial. περὶ ὀρχήσας. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. BOURD.

ead. l. 5. 'Επιότε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: 'Ε. καὶ τὸ ὅλον ἂ. μ. ἐποχομένην, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἔ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata coniiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορεῖσθαι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lysistr. v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχομένην) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublime evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, illa spe vetti & confisi: nitide Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαιστοῖς ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰς κεχηρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῃσι: ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro Davisius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgatam lectionem T. Q. III, c. 24, *potentissimi regis anapaestum*; ubi Lambino placebat *anapaesticum*, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide H. Valsium. HEMST.

ead. l. 6. 'Εποχομένην) 'Επηχομένην. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστάς καὶ μετεωρολόχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subsannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφάνεα vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicuntur περιμνοφροντισται, & alio in loco μετεωροφάνεες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poetae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympof. pag. ed. St. 320, 33. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἀρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. προαίρεσιν. BOURD. Verissima lectio προαίρεσιν, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mf. Eadem voce alibi utitur. προέλευσιν, quod alias edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscripsit i. e. ὁδόν. SOLAN. Προέλευσιν recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thes. T. I, p. 1273, sane non video. Quamquam προαίρεσιν ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. προελθεῖν εἰς ἀγοράν Philo Iud. p. 793 C. sic in Dione Chryf. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὲς τὴν πρόδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἐξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulum solemnes processus vel processiones *πρόδους* Iustinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inst. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meurfii & Car. du Fresne Gloss. in *Προέλευσις*: recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *έντεῦθεν γάρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπή καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ Δριάμβικης προελεύσεως* & signatius ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrottum non fugit: *ὅθεν καὶ πομπή ὁ Δριάμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλώσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα*: quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim Plutarch. in Crass. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in Cat. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος*. nec maior est causa, cur quidquam novetur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσι ἐπὶ τὴν δέαν προελθεῖν* quam lectionem cum ipsa tueatur struaturae forma, repudiandum censeo *προσελθεῖν* V. C. & Por-ti. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praeferendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicetur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον, πρόσδον* vel *πάροδον* ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνέχεῖς ἐποίητο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρόδους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur:

hoc fuit τὴν πρόσδοσιν ἀπογράψασθαι. Isocr. Or. Ar. p. 142 E. five etiam simplici verbo γράψασθαι id quidem legas in Timocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδοσιν γράψασθαι πρὸς τὴν βουλὴν referre ad *Senatum* laxè nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: fin contra, λόγου τυγχαίνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. Demosth. pro Cor. p. 474 D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo πρόσδοσιν ποιεῖσθαι Isocr. in initio Areop. & ad finem p. 157, τὴν τε πρόσδοσιν ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Aeschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοσιν ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον. idemque περὶ τῆς Παράπρ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX, p. 689, reperiatur, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδύλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδοσιν: at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδέσθην προσόδων. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra § 2. οὕτως εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργυρίου εἰσπράττω in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παριόντες apud Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προερχομένου, αἴθρῃ in scenam prodeunte. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινὶ χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκίτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, τοῖς κωμικοῖς χορηγῶν παριοῦσι: quorum pravam D. Heinsii versionem iure castigavit Salmas. de Ul. p. 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Herald. An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synesii discrepat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὕψεται: nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς πρόδου τὸ σύνθημα. ἢ πρόδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitor ἢ προέλευσις non quin recte dici possit co-

moedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πέποιθῆσαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 422 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην sed quod illud eruditius sit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*, Eleganter coniungit cum hisce Lucianus verbum καταχεῖν, *persundere*. Horatius de homine dicteriis acriter proficisso lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam est Italo perfusus aceto Persius*. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Nep. v. 4, Sc. III, A. I, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Act. 1, Sc. 2:

Ἀνθρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψυλλὰν ὅπως αἰτῶντο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὅπως αἰτῶντο τοὺς αὐτῆς πόδας αἰτῶντο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, Ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Verustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, οκταβας extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut ἀ. μισδ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαιδ. c. 21. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristot.

phanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκοπείς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχει, sed μετεωροφένες v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scholiasten exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde δ' Ἀρ. ut Aristonis filius Plato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ δῆλυ τῷ ἄρρενι) Hac de re Phaedrus fine Fab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formasse dicebant, & Platonis de primis hominibus, quos primum ἀνδρῶνους fuisse ait in Symposio, deinde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis conieceret συγκαταμ. Noster de Conf. Hist. § 13; τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασμένη φύσει, προσυκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. infederit vitiosum illud φανοῖν pro φανείν aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum sine dubio τοιοῦτος, id est, ὅμοιον τι τῷ Προμηθεὶ πεποιηκώς magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem se Prometheus praeiuvat. HEMST.

ead. l. 8. Ὅστ' αὖ παρ.) Aeschylus in Prometheo. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ) Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. γέλωτα) Τούτέστι, γέλωτα κωμικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφον) Sic ed. l. Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. est; duriuscule, quamvis exstet ἐρ. c. 45. P. & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. l. interpolatam utique valere iussi: quomodo γέλωσ κωμικός, sic & σεμνότης φιλόσοφος τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικῷ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτήρ λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3, φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἶποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Latinos interpretes si confulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat infulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, si-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γενικῇ παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός: nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheus ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν eum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ἐμότεχον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θεός) Προμηθεύς. Hesiod. ἐν 'Ε. καὶ 'Η. BROD. ὦ Θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ Θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ Θεός, quod Bourdelonio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικός;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretes. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *nisi quis me fugit, qui tales centauros, &*

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis fabulis, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro *tis* ponitur, est, veluti *tis*, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκοῦ οὐδ' ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallem vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινος positus, tum amittit accentum, quando *tis* encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cuius vicem gerit, quod rectè disputat Mich. Roß. vel potius auctor Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, hæc exempla afferens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθόν; *ex quonam hominum hæc didicit, audivit?* Et Electr. 408, Τῷ φέρεis τὰς ἑμπυράς; *cui fers has partes vicissimarum comburendas?* Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792,

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) abst. hanc solam nostris inesse non dices.* Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γενικῇ παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός. nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν eum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμοτεχνον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θεὸς Προμηθεύς. Hesiod. ἐν 'Ε. καὶ 'Η. BROD. Ὡς Θεὸς, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ Θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ Θεὸς, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαβε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγέλαφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, &

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis fabulis, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante offendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τις ponitur, est, veluti τις, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκοῦ οὐδ' ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolsius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallem vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινος positus, tum amittit accentum, quando τις encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequè retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte disputat Mich. Ros. vel potius auctor Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, hæc exempla afferens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθόν; ex quonam hominum hæc didicit, *audivit?* Et Electr. 408, Τῷ φέρεis τὰς ἐμπυράς; cui fers has partes vicissimarum comburendas? Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792,

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi *του* & *τω* sint enclitica, multa quoque praemisit idem. REITZ.

ead. l. 13. Πυτιοκ.) Castigo: *πιτυοκάμπτας* καὶ τραγέλαφους, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. *Pinum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II Ver. Hist. COGN. Ἰπποκάμπτας) Legebatur antehac *πιτυοκάμπτας*, ut *Δ. ἰστ. β. c. 25.* (vel mendose Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic *i—μπτας*, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*. De his consule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampus in Imaginibus describit Philostratus *εικ. p. 774.* (locum ipsum vide ad *ε. δ. VI.*) Vide & p. 729, ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimi eius interpretes exhibet. SOLAN. Graevio *πιτυοκάμπτας* explicant Centauros praeivit Fr. Luifin. Par. III, cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud Suidam extare in Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam Suidae auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrocinii & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurs. in Thef. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: Pausan. I, p. 90, ἀποκτείνας καὶ Σίνην τὴν πρὸς Πιτθέως συγγενήν quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thef. p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod Luifinus est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, *πιτυοκάμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? Th. Galeus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvens. Non me praeterunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους*. paulo plenius Suidas: *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλαι, ὡς ἀρπάζοντας μὲν καὶ προσπ.* &c. ubi legendum ex prioribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες*. necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. existisse lectionem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται*: eoque pertinere non incommode videatur Hesychii glossa, *Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico deprompta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iungas, sive *ἀεροκελάδους* per se solos intelligas, *aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Hesychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magnopere obnitar: verum idem ipsum in Aristophane Frischlinus spectavit veritens *Erucofanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum videro, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἱπποκάμπαι*, vel, ut scribi debebat, *ἱπποκάμπους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, assentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. *Τραγελάρων* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iun-

git ἰππαλεκτρύνας haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιούτους ἰππαλεκτρύνας καὶ τραγελάφους etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ζυγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Il. A, p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἄκρ. πῶ γὰρ ἐστὶ τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάληνος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφων nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Iac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιοῦτος πιτυοκάμπτης quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam confociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immò maioris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quaeſo, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ἘΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ἘΤΝΑΓΑΤΕΙΝ ὅΥ ΠΙΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ* ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit confociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando molliit. HEMST.

ibid. Τραγελάφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τί ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλεύεσθαι) *Post rem consulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appellat ἐφίνοον, quasi *sero sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, peperit Προμηθεΐα Ποικίλον, αἰολομήτιν ἁμαρτίῃσιν τ' Ἐπιμηθεΐα, *Prometheum* vaftrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ...) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. NIGRINON.) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *portio*, aut, *mitto*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum fit homini consultissimo consilium dare.

COGN. PROV. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. Aristoph. Ὀρνι. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasim. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δὲν σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus obiecerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Μοχ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἑρίδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς libello superiore § 5, σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davil. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ συλλεξάμενοι χρήματα con-

tinentur in *πλουτούσιν* eo pertinet αὐτά. v. 566, εἰ γὰρ δεῖ λαβεῖν αὐτὸν scilicet κλέπτην. HEMST.

cad. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sint erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἑ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter Demosth. Ep. I, p. 190 B. ᾧθην χρεῖναι τὴν ἑμᾶντοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θῆναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sint affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

cad. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Artici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi expresse-runt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἰσθεῖν ibi D. Hoefschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους idem Ep. 79, Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμῶν, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν

τε καὶ Σπρσὺ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Iosf. Wasse. Quod autem pro λογιμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo aliter Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἐννόον τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Δ.) Bourdelotium laudo, quod nomina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inferi curaverit. At istud laudare non possum, quod quae Luciani partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarrat. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σπμνὸς) Similiter Alciph. I Ep. 34, ut Berglerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὅμοιον λόγων) Ὅμοιοι λόγοι, sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὁμοιος πόλεμος, ὁμοιος θάνατος, ὁμοιον γῆρας. BOURD.

ead. l. 7. Ὅλος) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat I. Ienius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὅδοῦ πάρεργον) Erasim. in eo Adagio. BROD. *Ut te non morer.* BOURD. Non est, *ne te morer*, ut habet Bourdelotius: sed κατ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισέλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p. 21: — ὡς τρισέλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ἄδου τοῖς δ' ἐγὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim haecenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emen-

datio certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem exspectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*. Plato Apol. p. 16 E. ἀν δὲ ὅσω τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 123 B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quamdam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo*. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμοιεύσιν. Aelianus ipse I, 60, εἴ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πότεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T, VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα. quod apud eum frequens. Raphaelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum proverbium: Πόλλ' αἰδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχίνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομῆν, ἐπικλεῖσθαι. Poll. Hefych. Suid. BOURD.

ead. l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς ορπονuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re non dum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilaritatem laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένου) In quibusdam τετυφλωμένου sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hefych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cygus πέμψας παρὰ Ἀμυσιν αἵτες

ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii*: meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. ὁ ὀφθαλμικούς ἐαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. *Medicus ocularius, ὀφθαλμικός* habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγεῖλαντος) Hunc locum usurpat Caspr. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν χερσὶ) Alciph. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα: ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, idem p. 140. HEMST.

ead. l. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Vertit interpres, posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur Lucianus scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae. Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος: & Philosophia in Reviviscentib. c. 17, Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων καταγεγραμμένων. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam infolentior dictio est. Et in Fl. exstat γεωμετρίας, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, tabella figuris geometricis descripta, quorsum illud καταγεγραμμένον iam plane supervacuum & nulli usui? ergo retingendum πινάκιν τις τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένων, tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et sphaera ex arundine*. Sphaerae huiusmodi κρικῶτοι vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάνου) Sic voluit interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. & *sphaera Calani* &c. eaque de re quantumvis copiose differit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὁργάνῳ γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγχειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσπῶν ἐκφυσσομένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ ταχίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἀναρμῆσιον ἐκείνην ἡχώ. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, inflat est organi contexti de culmis ahenis, & a foliis inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficientis* &c. Idemque mox dentes oris humani cum ahenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Gruter. II, 457, ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelotius, & ante eum H. 1. Et ira sane videtur legisse in suo codice Micylus. SOLAN. Apud Brodaeum Thef. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) *Universi*, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. *Tantamque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre*. Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis*. Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόντον. Graeci passim ἀρχαῖον & κρόνιον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εὐθύς ὥς ἀρχαῖον εἶν' ἐφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πινόνθ' αὖ hic continuo subiecit,

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I Cicero, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαῖον ἀποδείξαι, ita Aristophanes κρόνους ἀποδείξαι in Vesp. v. 1471: καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξαι κρόνους τὸν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Imag. § 13, ὅπου ταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ἄδῃ &c. Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. Ὡς τε τὰς Σειρήνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. καὶ ἀνδρας) Luscinias. BROD. Quas hic luscinias memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de luscinii multa. SOLAN.

ead. l. 2. Λωτὸν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedef. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι) Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaeo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitatem perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. oblitteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. Plato Ep. IV, ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρῶμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κύρον, καὶ εἴ τις ἄλλος πώποτε ἐδόξεν ἦναι καὶ πολιτεία διενεργεῖν. Pessime Ficinus, conare Lycurgum illum antiquum exprimere: neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi

sint coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἐπαίν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegrans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλοῦτου, addit tandem subiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicuti Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis onis angustis superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil dissidet illud Damascii apud Suidam in Δῶρος· ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀτενεῖ νόφ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένων) Legendum· ἐληλεγμένων· ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. IX, cap. 6, corrigit ἐληλεγμένων. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrum etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ, sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξέληλεγει. ibidem ἐληλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tarium lib. VI, p. 406, ὁ Σασάνης αἰ-

δεσδεῖς ὡς ἐλληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enuntiationis causa Graecos facitasse. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep. ubi tantum non haec eadem existant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platoniciis: vide Alcín. c. 27, Procl. Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle sumfisse docet Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡς δὲ τὸ καινότερον) *Ut, quod absurdum maxime est.* BROD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

ibid. αὐτὸν) Ed. I. uti Vorstius emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἄρτιος) ἄρτι dicendum erat. Vide Ammon. v. ἄρτι. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἰνδοί) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegit: profert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol. p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit Polyaen. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythis quaerit Aristot. Probl. III, § 8, cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. & alios ἔρωτι μεθύσκομος. BOURD.

ead. l. 15. Μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν νήφω καὶ σωφρονῶ· τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνέουν. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὧσπερ καὶ οὐδέ μιν ἐστὶ σοι τῆς δέησεως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμούντος καταφρογεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis*

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. CLER. Miccyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gellnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν τῶν βοταομενῶν ἁκοτεῖν οἶμαι δέμῃς neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scriptum ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum oenseo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν τοῦ, οἶμαι, δέμῃς: sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contentum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similitum rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ἑρῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἐπὶ τοὺς ἀσελγεῖς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάχα οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἀ.) Homerus II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas? Eodem allusit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν Ὀτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis Excitat. — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasmi. BOURD.

ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἐφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὁδὸν δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινας ἐξεῖπαι εἶπον ἂν τὰ χα καὶ τοῖς καλαμοῖς κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) E Platonis Phaedro, cuius locum expressit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinsium. Non iniucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Ad. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῶ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnius optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῶ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum; apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in huius voculae spiritu. Est autem αὐτῶ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noster ἀνακυκλῶν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54, βραθυμένός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σύν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6, λαλεῖν ἑαυτῶ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrium in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Iens. αὐτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς ἑαυτόν, Hg. c. 1. SOLAN,

Pag. 33. l. 1. Τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤλυσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἀρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.) Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. CLER.

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ, τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλίνοὺς ἀστραγάλους, ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι, plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιόμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἡνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38 E. Ὅρᾳς μητέρας ἀνιόμενας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὖ ἰσθὶ ἡνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Pater auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνς κεν ἀνιάξιν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνς κεν ἐοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἑτερπύμην ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρσὸν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

—— Περικλέης Ὀλύμπιος

Ἦστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τίς ἐπεκάβιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκῆλει, καὶ μῶρος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: *Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Consule Plinium Secundum libr. Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μῶρος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις. COGN.

ibid. Τὸ κέντρον) Immo τὸ κέντρον nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μῶρος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὦ δ. μ. ἀνακρούμενος) Insulse admodum interpretres: *Cessa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρούμενος, quam μικρὸν ἐπανιὼν apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρὶν μιν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV. Observ. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogrēdi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦσι similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, ὦ παῦσι, παῦσι, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogradere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγει ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristæus. I Ep. 5, p. 28, ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο: contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra ruens ira referre pedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχίσσεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum Budaëo in C. L. G. p. 460 *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsus tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcunque ferri poterat: longè deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingat: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli superfit, καὶ τάχ' ἈΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphoræ saepius ad sermones traductæ: sic ἀνάγεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρίαι) Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, Φρυκτωρίαι non Φρυκτορίαι, ut in Mf. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

Φρυκτορίας, & πυρσοὶ non πυρσὸν, quod in ed. A. legebatur. HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπόλιδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἄλλ' ἐκείνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ἐργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὴν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὐ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγασθαι. HEMST.

ibid. τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticitas, plausu incomposito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrafi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re iamdudum monuerunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est; καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἐχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cidere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpres in hac voce postea cespitasset. CLER. Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum reiiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Micyllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod καταισχύνειν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id

Lucian. Vol. I.

Q

debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promtaque habere illa Cebetis ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τότε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμὸν τῆς κατηγορίας ἦκει, βεβώθηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέρα ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἑλλήσι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα.) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cuius partes agit, dignitatem non tueretur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, εἰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβης τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημονήσας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγῶνι οὖν πύτε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῇ τῆς γραφῆς (προσωπεῖω) εὐδοκίμων στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῇ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibiti, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριπτον quem verbi usum iam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud Aeschinis Dial. III, c. 12, δήμου παίρνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κἀνθται parique modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōi deme in Ξενίξειν τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τᾶλλα alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταίσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὥς ἀμείνον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὥς ἄπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

*Dignum videar dicere, illud continuo cogitur, id a me profectum, & quasi adlium, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior & plenior. Nam si ἀμεινον fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur άλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμεινονι iam inclusum est? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in ἀμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praecept. c. 12: Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήματος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ σπληναῖον, μὴ καὶ συντρίψω που περὶ τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futurus forte mimus sim, ut ne alicubi labens, herosa, cuius personam ago, conteram.* IENS. Formula loquendi, ὥς ἀμεινον ἦν, quae utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corripiebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in *Ἔργ.* ad Persem fratrem v. 570: Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόνῃ Πανδίωνις ὄρτο Χελιδὼν ἔς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἱσταμένειο. Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν ὥς γὰρ ἀμεινον. & apud Homer. *Il. A.* 217: Καὶ μῦλλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὥς γὰρ ἀμεινον. Ita hic Lucian. ὥς ἀμεινον ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκείνο ἔστω πρόχειρον, ὥς ἀμεινον ἦν, alibi habet, *Διεύθυνον* in *Prometheo* § 14, Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, *Διεύθυνετε*. *L. Bos* Obi. Crit. c. V, p. 22. Aberrat *L. Bos*. sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem I. Iensii coniectura, licet ingeniosa, non iuviri caremus. Recte Brodaeus intellexit. *Ως* omnes edd. non ὥς. *Alciph.* p. 392. *HEMST.**

ead. l. 9. Διεξήει) Referbat. BROD.

ead. l. 12. Εἰκας γοῦν &c.) Cum his sunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi animam tergiversandi eripiat, in *Dialogi cognominis initio* dixit. *HEMST.*

Pag. 36. l. 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat Budaeus *C. L. G.* p. 335: recte quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, *τὴν μνήμην συγκ.* tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

liorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολυμικρότατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκακῶ- μισθε. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτῶ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelædamensis pessime dedit, οὐδ' ἐν οὖν αὐτῶ ἐτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi sensus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλης) Interpr. si prolixior fueris. Lege διαμέλ- λης, si cunctatus fueris. CLER. Ante διαμέλης, vitio in vetu- stis praeferunt edd. solemn: iamdudum hoc de loco mo- nuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2, προστρέφατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλ- λεισθαι. Restitue Hesychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλή- σας. A. Schottum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλει scrip- tum pro ἐμελλε. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dio- nysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Sensum vidit Micyllus, iuxta quadam & continua oratione, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam vi- deo; pro quo, si meum sit arbitrium, legam Ῥῆσιν μίαν, unam & perpetuam orationem: pariter ac Thucyd. V, 85, ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥῆσει &c. cuius vice mox sequitur ἐνὶ λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici he- roës μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν; ut bene docuit If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo decep- tus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in Euripidis Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poetae, qui proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sacr. I, c. 21. Vid. Iof. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budaeus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse ξύστι- δας· ξύστις enim exponitur, ἑνδυμὰ τι τραγικόν. Harpocr.

Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, *Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς*. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. l. 2. *Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. προσ.*) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Lique hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput, inquit, & os cooperimento personae testum undique tantum vocis emittendae causa pervium &c.* Vide praefertim p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. *Συγκατασπάσω*) *Ne lapsus mecum traham heroem*: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhibiler, eumque mecum contemtui obiciam. Absurde hic vertit interpret. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. *ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ζυνεπισπασάμενος κείσομαι*: ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *πρῶτον vel οὐ πρῶτον γε κείσομαι* quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heinsf. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, *Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι*. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, *φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρον ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα*. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. *ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας*. HEMST.

ead. l. 11. *Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοι*) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1 & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. BOURD. Sumsit ab Herodot. VII, 102, τῇ Ἑλλάδι *πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι*. HEMST.

ead. l. 16. *Παραπαιδαγωγοῦσι*) Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare*. Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. fabulosum esse affirmat Egeriam *δαίμονα σοφὴν* amore captam operam dedisse Numae, & *παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν* aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & haec infante usurpatur. Clem. Alex.

andrinus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδείουσι & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ βίον διορθώσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Pag. 38. l. 2. Ἀκολουθῶν ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νέμος Ἀθήνησι. τὰς ἐταῖρας ἀνθινὰ φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen glifcente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς το ζῆλ. εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpres Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obtinens. BROD.

ead. l. 10. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Artemid. θλίβεις καὶ στενοχωρίας & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disiungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. "Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥα-
δίας Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exem-
plum in H. Stephani Thef. nullum est, Plutarchus habet de
Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.

ibid. Ἀκούων ἢ ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Bene-
dictus absurdus, *quae dicebat. Istud tam frigidum ἢ ἦν a Lu-*
ciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera
revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην· nam de spi-
ritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque
enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius
haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
gem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὥς δὲ ἄδην εἶχον
κτείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην
διείλεται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δὲ τίνα ἐπικό-
πτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postpona-
mus τῷ ἐπισκόπτοι) περιεσταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πῆ-
ρῶθεν· si quem reprehenderet, id teste aculeoque velut praepilato,
& non palam ad satietatem usque dista ingerens. Haec vulgo mā-
le vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποι-
κίλην &c. Oët. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV,
c. 13. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἦδ ἦ) Iam ver adventat. BROD. Athenien-
ses, inprimis Attici φιλοσκώμμονες, &c, Dicaearcho teste p.
9, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, si quis con-
spicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam
inurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidi-
nem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem
discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργῶς, Βά-
σαλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est
causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invi-
cem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur.
Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Grae-
cos: apposite Lucian. de Dom. § 11 pavo explicata cauda
ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥς-
περ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἄμιλλαν quibus
affirmari potest P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Ταῶς
de homine, qui vestimento versicolore fit indutus, Comi-
cum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Ari-
stoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiafles profert,
nullius apud me fuit pretii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

λεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταῶς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, *τάχα τῆς μητρός ἐστὶν αὐτοῦ*, sic capiendum putat Cuperus, quasi homines urbani matrem huic iuveni stolide superbo meretricem obiicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. Τάχα τῆς μητρός) Vestis haec matris eius est. Erasmi. in adagio: Quem mater amictum dedit observare. BROD. Subintellige *ἱμάτια* forte hae vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpres, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος) Sic in Scythia. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται qua de re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. βαπτὸν) Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aetichin. κατὰ Κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI περὶ μικρολογίας sub finem. CLER.

ibid. βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut Suidas ait, τὰς ἑταίρας ἀνθινὰ φορεῖν. VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημον. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ, & Aristoph. p. 55. Sed qui fit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Foriā & hic pulla intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico sumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem producant Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV, & Sam. Petitus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνόβοςκός βαπτὸν ἀμπαρχόμενος τριβά-

νιον apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνδινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kuster. ad Suid. in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Luciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemoni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem. ad Iulian. Caef. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωναθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte fane, si sequeretur χρώμενος: nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, lactari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius paginae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor. p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset icholis pervulgatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι: adde Damasc. apud Suid. in Ψυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin Noster variavit Πατρ. Ἐγκ. § 10, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet affimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. Δατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaephat. c. 49 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατεαγόμενα μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. Μεσταί) Ex Homero, quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem suam, qui mos ei solemnissimus, vertit noster. Versus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257, 1. SOLAN. Aristid. T. I, p. 98 C. μεσταὶ δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ ἡμέραι καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν κατέκαστα ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυαῖς ἰσθάναι ὥραιον Βρομίῳ χρόν ἄμμιγα πάντας editur εὐρυχόρους, ὥραιον, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud Aristidem consuetum illud in adagis usurpandis φασίν, ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit Dion Chrys. Tarf. I, p. 408 D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται. & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἡ τῶν ἀσέμνων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινῶν θυρίδων τὸν ληπτήν ἐπεισάγουσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

ead. l. 4. Πᾶσαις πόλεσι τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς δὲ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὲ ex ed. I. At structura mihi videtur rudior paululum & ineultior, quam ut a Luciano proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῶλον τῶν ἡδονῶν quanto venustius exhibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδίσiais vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam I. Scaligero ad Fest. in *Affatim* assentior: Barnesius ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρται non ceperunt interpretes, nec sane Budaëus C. L. G. p. 727. fluviorum est & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: Aristoph. Equ. v. 524. malleum etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασύρῳσι pro περισυρῳσι Arrian. Epict. IV, 9, ὡς ὑπὸ βέβρυγτος παρασύρῳσαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HÉMST.

ead. l. 8. Ἀνευρύονταί ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φῦλον) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Post ignem aetheria domo

Subduſtum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. ἱλυ) *Limo semper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. ἱλύος quod ferri potest, ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χώρος, dico alibi. BOURD. Ex I. ed. P. & Angl. Codd. haec scriptura. δῖψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρίην τι χρεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noster in Scythia c. 9 urbem quampiam poëtae cuiusdam verbis appellat ἀνθεῖσαν ἀγαθοῖς πάσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεῖσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur Politianus Lib. I Epist. 2. Sic apud eundem Nostrum de Domo c. 9, Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρὶ. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Eustathium ad Iliada ex veteri poëta, τοῖς δὲ τέθνηκε πόλεις, λαοὶ δ' ἀνθεῖσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos florere pro abundare positum. Cato apud Sosp. Charisium: *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis so-*

lum, sed etiam victoriae bonis florebut. Plane ut poëtae illi ἀνθεῦσα ἀγαθοῖς. Livius iterum XLI, c. 11: Florere (Persea) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate. Hic in primo & fecundo loco quid florere aliud, quam abundare? IENS. Quid audio, διψης περιπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute Berglerum vide ad Alciphr. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐδὺς παῖσι καὶ θνῖστοις &c. ζύμφυτον ἐπανθεῖ & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus absolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, διψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίας. διψης, inquam: nam quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis διψα tribuitur & διψᾶν. Διψία κόνις, ξηρά. Hesych. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252. ἀοικητος καὶ διψιος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praeceffit: neque obscurum est, cur Λιβύης διψάδα γαῖαν dixerit Opiian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia*: nam, ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva: praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii *siticulosam Apuliam*, Columellae, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ αὐχμέσσα τέτυκται pariter in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διψῆν & αὐχμεῖν. Lucian. Δ. πρὸς Ἡσ. § 7, ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀρουραι &c. τῷ διψῇ αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squallet horretque: Chrysost. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ψυχῆς ἡμελημένης, ρυτίωσης, αὐχμώσης, λιμῶ διασθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. Cl. Hemsterh. αὐχμεῖ. ac propemodum persuadet, propter iunctum διψῆς vocabulum, quod αὐχμον comitem habere solet, & quia verba διψῆν & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari*, adeoque ad malas res eius usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad *abundantiae* significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde faris patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: *σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ* (ἢ νοσῶς) Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθεῖντα εἰς τὴν χροὴν νοσημάτων, morbi, qui in cutis superficiem erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) *τρηχύτης ἐπὶ ἡνθεί ὤχρῳ λευκός*, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed quod Alciphro. p. 4 ἀπὸς ἐξήνθηκας de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: *τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε*. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοισ, (quod allegat doctiss. Abresch in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poetae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀνθεῖ, ac *μανίας ἄνθος* ex Sophocle etiam affert) addo Plutarch. Thes. p. 3 E. αὐθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, *denuo propululabant scelera*, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrarem, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic iunctum ablat, vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitiis efflorescere, ceu ager sterilibus horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut Σεῖος de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respuentibus. Ita οὐράνιος Ἄρν de magna pernicie ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsitan nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμεινα & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστήσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐνίστε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίστε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας. quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans*; Benedictus, *constitui* &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἅπ. verius esse puto; ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam*. Illam vim habet ἐπιστήσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοὶ πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας. mox: ἰδοὺς ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404 B. καὶ ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν. ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφρων μὴ ἐπιστήσας. in edd. quas vidi, ἐπιστάς. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστήσαι πρᾶγμα, digna

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galenum est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *fi mentem rebus adhibeas*. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπιστήθῃ quod, me quidem iudice, sine controversia valet, *infra atque incumbe*, ut solent ἐργαζώκεται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi virtus in Aor. 2, quae nulum ab Aor. 1 diffidet. Multo gravius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὁμήρου.) Homerus Od. A, 92: Τίπτ' αὖτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο ἤλυθες. BROD.

ead. l. 3. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odyss. A. verba Tiresiae ad Ulyssiem. BOURD.

ibid. Aῦ) Hom. & Fl. αὖτ'. sed Lucianum mutasse credo. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσας ὑπερφήανου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφήανους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἐξω βελῶν, *extra telorum iactum*; quod est, *in tuto citraque periculum*. Est autem apud Homerum Il. E, 130: Ἐκ βελῶν, μὴ πού τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρῆται, *Extra tela, ut ne quis vulnus forsitan addat ad vulnus*. — Hoc proverbio usus est Lucian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. A. 163: Ἑκτορα δ' ἐκ βελῶν ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ δ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστεῖος ἐμπταλὶν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μένωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἶκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνει, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἐξω πόλεως προσελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἀπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος &c. HEMST.

ead. l. 17. Προστιθέμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charronte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβης) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δεδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ὅσα κηρῷ φραζάμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam enotavit Solanus: ὡς μάλιστα ἥρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμασιῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit.* Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἥρμοσμένον ὑπερήφανον Ὡ. ἐ. κ. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἥρμοσμένον, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἥρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparationem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agit in scena.* BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I Helioid. BOURD.

ibid. Παιζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experientis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid maioris vitii subfit, legerim, ὁμολογούντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipseque fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

cum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν iocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. Heliod. V, p. 209, ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδῶν πεποίηται. Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεύς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est; reliquae non agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφύριδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίου: quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quintilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus*: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum preria & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίους βαρεῖς &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρία φωνή) Nomenclatoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7 Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσιν scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genas osculandas; praefendum tamen videtur διγγάνουσι: quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Brif-

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, *adorari se patiuntur*: nam Micyllus melius ad eius mentem, *adorari etiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exempla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ στήρνα καὶ κεφαλὴν κατεφιλοῦν, *pectus & caput deosculabantur*. & apud Nostrum iterum Men. c. 12. SOLAN. Appositissimus est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum salutare pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurosum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes*. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλεῖν καὶ δωπεῦσαι δι' ἐπαίνου, ut sapiente & forti viro indignum aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc factum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan. Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Ramirez. de Prado & Def. Heraldum, quem hic Luciani locus non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed inprimis Lipsii Elec. II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περιβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδ' τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. BROD.

ead. l. 9. Ὅτι μὴδ' τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum Micyllus vertisset, quod neque ore nos approbant aut compellant, Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίενθαι. Verte, quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos. Nota illorum oris obscoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros, V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium cationatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An pusem fortunatius, a catenato repulsum ianitore saepe nocte sera foribus ingratius adiacere, miserrimoque famulatu* &c. Tacit. Ann. IV, 74: *luxta gratiam aut fastus ianitorum perpetuebantur*. Hi igitur Luciani οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυραῖοι, ut ipse vocat περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἢ δ' οἰκεταὶ θυραῖον οὐκ εἶχον. Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνας καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demosth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἀ τὸ τε ὀνομάζοντο νήικα ἐδαμοδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοὶ ἔχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἀ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσας apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutationum apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φαρτικὸν ἐκπῖνον δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent*. Manilium ex-

pressit V, 64: *Inflar erit populi, totaque habitabis in urbe Limita pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus.* luculentissime Iuvenalis Sat. V, Stat. IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 38, qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μάλλον ἢ εἶναι σπουδάζοντες, in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam fane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σοφοὺς ὄρᾱν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων δύραις διατρίβοντας, teste Aristot. Rhetor. II, p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI, p. 675 A. Alia Galeno mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἠσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκίμησεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πράξαι πρὸς ἡδονήν, κολακεύεσθαι, δωπευτικῶς προσαγορεύειν ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπρέχεσθαι, παραπέμπειν προσερχομένους οἰκᾶδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βομολοχεύεσθαι &c. Aperitius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me identidem obiurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum deflectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἕαδεν, εἰς ἐσπέραν τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις: lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων αὐτὲ ἕαδεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοῖτα δύρας προσαγορεύσαν αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἐσπέραν δειπνησόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibus & vino se distendebant, quod Lucianus false ridet, Galenus in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἕαδεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὐς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς, εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπταμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum, eos, quod Noster affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδου. Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis dumtaxat testatur, ὅσοι βίαν ἡσυχίον εἰλόγτο μήτα πρὸ ἡμέρας ἀνάγκη ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι δύρας, μήτε λουομένοις πῶς παρῆσθαι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουάμενοι πρὸς τὸ δειπνᾶν ἐπιείγασθαι. nam hoc qui Romae saxum volve-

rent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὥς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλικά τοῖς καλοῦσιν ἔργα προσίζονται, ἐπεὶ δὲ τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν σύνοδον· οἶδα πηλικά βρονθῦν εἶναι συνῆδες αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι πρεβάλλοντα· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valesium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πῶτα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποαλύσαντες) Ἀποαλῆσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδου) Hinc ἱατροὶ dicti περιόδευται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλεις φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱτροῦς νομίζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέρας τοὺς κλάκας) Ἐξωλεστέρας τοὺς κλάκας. MARCIL.

ibid. Ὑπελῆψα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνης. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθέατος) Euripid. Med. 542: Εἴν δ' ἄμοι γε μητὲ χροῦσος ἐν δόμοις, μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνήσαι μέλος, Εἰ μὴ πῖσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὴ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῇ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῇ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τίς αὐτὰ δυνάμζαι) Cicer. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταύτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπεισιζεῖν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εἰκνός parvo pretio parabilis, adeoque vils. Usu rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipfis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τιμιον ἢ εὐνοον ποιητέον.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praefinatus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὖωνα πανταχῇ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὡς εὖωνόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὖωνον ὄντως καὶ ῥάδιον εἶναι, ὡς πόνοι ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας ποτηροὺς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὖωνότερος τῶν ἀποκεκρυγμένων, & mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper continet. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζον τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται Dion. Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνιστο. in Polluce I, 51, ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδραποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τοῦκαντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion. Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογικωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαρίζόμενοι. recte Basil. Hom. II in Ps. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὁφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζον αὐτὰ διαθήσεται. similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δάνεισθην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. Xylan-

drum non probo: *si quid vendis, pretium diminuit*. Graviter autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam inculcat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φανύλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum cenfeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἀνβούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evulnerant; ut quibuscumque nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo-lud. de Gigant. p. 289 D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ἐνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλοῦντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur fatigantis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτειχίσαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidiore sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτειχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τευχίζειν & τεύχισμα: ut quando philosophum Alcidas vocavit ἐπιτειχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rhet. III, p. 124; poeticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτειχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτειχισμα τοῖς ἀνθρώποις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus;

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναίς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18: vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. Ἀν. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Access. e Luteo. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, exstat p. 486 F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐξήτει (quemodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν δις κατασκευάσων ἐπιτειχίσματα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὀμβρικών: quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus Kustero fuit vilis, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in Κατακωχῆν. Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ: placuit inprimis Philoni lud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχιστικὸς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπιτεύχοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν: sensum evertit interpretes, & in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede iuperatus ἐπετείχισεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens εἰτιαν ἔσχεον ἐπιτειχίσαι τῇ συναμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον παλάμιον Plutarch. in Brut. imitatur Idor. Pelus. II Ep.

146. Ioh. Chrysoft. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 400 D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I, p. 241 B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζεσθαι τῆς παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correctione prava & errore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Luciano formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. Ἰδιώτας) Ed. I. ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.) Omissemus τινὰς, quod Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A. XXI, 16. vide If. Casaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam is locus, meo iudicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara Dion. Chrysoft. Or. LXXVIII, pag. 660: καὶ τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θεραπεύεσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὀρᾶσθαι ταπεινοὺς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent affectatores; mox: ὅταν, ἰδὴ τις τῶν φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα σάιοντα καὶ ταπεινόν. Aristid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀλοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τέξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τοῦτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· κἂν τοῖς προθύροις κυλινδούνται πλείω τοῖς θυραίοις συνόντες ἢ τοῖς δεσπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαίστινῃ δυσσεβέσι παραπλήσει τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubio. Haec belle conveniunt ad Luciani τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον vocatores significat aut nomenclatores, de quibus egregie Vales. ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Τῶν ἐπ' ἀξίᾳ τινὰ) Eorum aliquem, qui magistratum gerunt. BROD.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. BROD. Pallium intelligit, quod philosophi ne Romae quidem deponebant, ut

inter togatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN.
ibid. καὶ δὲ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ἢ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. μεταλαμβάνουσι) μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scholiaetae & Coll. auctoritate restituiamus, uti ante me volebant Marcilius & Vorstius. SOLAN.

ead. l. 6. τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

ead. l. 7. τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parafitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. οὐκ ἐμφορουνται) Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. & passim. BOURD.

ead. l. 10. Πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem & alibi tangit Noster. Vid. *Τμ.* c. 32. SOLAN.

ead. l. 13. τῶν ἐπὶ μισθῶ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. τὴν ἀρετὴν ὄνιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. § 4, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. δε Ἀναβ. § 4, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἀνδρας· sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro verum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorum domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεάδια Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἰ τε πολὺ χάρειν ἦν τῶν ἐδωδύμων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus erat forensium tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακνηρτομένης ἐπ' ἀγορᾶς· proflus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 685 A. οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὥς ἀλλὰ τι τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

λογους confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus; a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam ratione paulum diversa, Lyfias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διασβεῖρονται ut περὶ ἔρμα περιέρραγῃναι apud Dion. Cass. LII, p. 475 A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit*: κάπηλος iste, & illa στήλη impactam navim diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Aucst. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα) Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresfollius libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δέων) Edd. omnes praeter l. δέον mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πρόβῳ τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς. BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59, inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.

ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκνηνται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non possidemus propria mortales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum brevem Dominum vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hausertunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venufinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil possit fimilius Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulsi ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Τεύσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπὲρ I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ: τῆς ante κτήσεως abiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλω. HEMST.

ibid. l. 9. Ὡς περ οὐ) Leg. ὥς περσι. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου] Infulse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγροῦς) Reposui pro ἀργούς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίκως) Leg. ἀδελάτως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανού) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχήν. unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πόντ' addi καὶ τὰ εἶξῃς, & cetera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἄκος & γερόμην. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, five Misanthr. μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, five Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. haec apud Lucianum passim. Lucianus five is five alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίππου,

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν μὲ πότε ὤφeto, καὶ πάλιν οὗτος

οἴεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδένος, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. τὴν χρῆσιν &c.) Nostra sunt *usu*, non *mancupio*, ut loquebantur Iurisperiti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus usu.* CLER.

ead. l. 2. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in Luciano; sed praecipue in Charont. five Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παραλαβὸν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκεῖνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴδ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἐν αἰς προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῆς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προδεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζης, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ. hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est *λυγρῆς καθαροῖν ταμιεύεσθαι* scriptoris incerti apud Suid. in *Ταμιεύω*, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat. I Ep. II, 41, *horam prorogare*. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem reiiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem IV, 5: *dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum sine beati Viscuros agimus semper, nec vivimus unquam.* HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, etiam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse Lucianus praebet, Demosth. *Ερωτ.* p. 253 A. B. Dion Prus. p. 214 A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὔτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ καλεῦντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. *Ἀπομν.* I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ καὶ κείνῳ σωφρονοῦντε ἔστε Σωκράτης συνήστην, οὐ φοβούμενον μὴ ζημιῶντο ἢ παύοντο ὑπὸ Σωκράτους eoque pertinet, quod in Aristoph. *Nub.* v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, δαΐην, αὐχμῆν, βίγουν, ἀσκήν δερεῖν. Libanius etiam *Or. περὶ τοῦ Τάπ.* p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστιγῶν πειρᾶσθαι νοθετεῖν ἐφυγον· & περὶ *Συνδικῶν* p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciarum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque infitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποιμιλωτάτας καὶ καλᾶς καὶ ἀνακοπᾶς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblichio S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλὰς ὑπομῆναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in *Epiict.* istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitarer, flagra sibi ipse admove non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in *Σουπηνριανός*. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in *Vitis Patrum* & Cassiani *Institutionibus*. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cressoll. Th. Rhet.* V, c. 6, 7, *Boilav. Hist. Flag.* c. IV, p. 78. quorum errores persequi non iuvat: neuter hunc ipsum Luciani locum praetermisit. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo affirmare non aſſim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων) Talis eſt βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui ſolet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιδείναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Caſtiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρέπτι) Sic Horatius: *Oculo irretorto Spectat acervos*. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὀδισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἱππόδρομον) Hanc ἱππομανίαν multis verbis deſcribit auctor de cauſis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paraſ. omnes paſſim. BOURD.

ibid. l. τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet τοὺς τῶν ἡνίοχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχρᾶς διεξήει, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, adeo ut ſaepe milite opus fuerit, ut ſedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Vene-torum, Ruſſatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, & effuſo permadiſſe croco?

Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero teſtatur, equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum ſimulacrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in Circo poſita ea ſimulacra, ex hoc loco coniciere licet, & rationi conſentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inſcript. Sponii. SOLAN.

ibid. τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἔτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, pag. 507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodof. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Ausonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπιλαμβάνεται) Haec ultima verba male vertit Miccyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* PALM. Male Miccyllus: *Iam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — pari lapsu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non assequitur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est: *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS. X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE. I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF. I	AQUILIN. AF.	I
EUTONÓ AF. I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF. I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP. I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIII	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
 C CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞
 QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere afferuit Palmerius huius vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *ἀλ. c. 23*, ἢν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & *συμπ. c. 47*. quo fere sensu etiam inferius usurpat *καταλαμβάνομαι συγχύσει καὶ ἰλγῳ κατελημμένος. c. 21*. V. etiam de hac ipsa re, *Ἐν. Δ. IX*. Tacit. *Ann. XIII, 25*. Consule etiam, si lubet, *Σκ. c. 5*, & *Ἐ. Δ. XVII*. SOLAN.

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor institui mei brevitati fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego iudicem. B. Briffon. vir clariss. longe hoc de loco differit, & postea vir doctissimus Guther. lib. de *Lucian. Vol. I.*

S

Iure man. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρης ἀληθείας. Iacob. Micyll. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamento usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quis iudicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοῦθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & similitudines habuerant, testamento lacerare, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia principis sub nominibus exoletorum, seminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obsignata missa* Neroni apud Tacit. *annal.* 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. *Aug.* c. 50: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Huius loci cum mentem quaererem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. *ead.* l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι &c.) *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit.* BROD. Sensem huius loci, quem interpres assecutus non est, explicat Brisslonius form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu If. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum ultri sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi enim dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκéis αὐτοίς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δέδιναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθίσονται τῆς ἀσβλῆου ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant se frui vulnere, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolide putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-*

ri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbonibus & fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamenti sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos liberorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, & continua abseſſu velut exsilium obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae ostentans, & contentor suae infamiae &c. Nigrini ergo iam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56: Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam conflictuaret, intercessit. Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuſerint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, laceſſebant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. 1 &c. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Briffonius de Form. lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cuiusque, testamenta denique ex Quintiliani Declam. 332 esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subiungit: Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Ὅτι μὲν φ. &c. Quibus verbis, quorum sensum interpreter affectus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti frui, sed ad alios eius fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Iac. Guthrieus de Iur. Man. III, c. 27. is, prolati & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum pantantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem

usurpari, Grammatici docent. Verit̃ interpreter Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affectum, Brissonus Praeses asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpreter. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀλλήως pro δικαίῳ, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdius, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit If. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: *Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellet vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μίαν φ. &c.* ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflat, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem laetari possint eo facto &c.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitatos, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emitte, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-

sa dissimulare cogebantur, magnum ad eos malum rediret: nam herediperae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis iusta, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso *κυλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin *ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας* in deteriorem partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pae- ne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας*, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ δια- δῆκας *καλινδούμενοι*, quos tum interpretor Romanos, quæ sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρασθαι αὐ- δις βέλτιον ποιεῖν. *Ἰσοκρ.* περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια *καλινδουμένων*. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ἡφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις *εἰλινδούμενοι*. Deinde *μίαν φωνὴν ἀληθὴν προῖεσθαι* ita fere, quomodo fecit Briffonius, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum Lucretio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripiunt (sic legendum arbitror) persona, manet res. Eximius inprimis Senecae locus, quem Briffonius quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV, c. 11: Quid cum ipso vitae in fine constitimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud *καλινδεῖσθαι*, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac

metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclufit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quidquam cura sanctiore (vides *μίαν ἀληθῆ φωνήν*) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis & rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, & saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos affectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse coniecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios Lipsius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micynus vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendam putavit, *ἵνα μὴ ἀπελαύνονται τῆς σφετέρως ἀληθείας*. HEMST. *ἵνα* illud *ἐκβατικῶς* positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum; sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate. Hanc Io. Matth. Gesneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 11. Ἐσθῆτας ἐαυτοῖς) Cetera huius paginae copiose exsequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 12. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis & earum irrisione plura reperies in de Luctu & in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, ut quidquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri iussit. COGN.

ibid. Ὁ δ' ἄλλο τι) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. de form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient utique multo melius ἐτι καὶ & διαμένοντες & μοχ μετὰ τὸν βίον. Perf. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valesius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. existat. Prave legitur in Hesych. Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους: restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. Ἡξιῶν) Vorst. ἡξιῶν. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἡξιῶν quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag 53. l. 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων: ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Usus eius in coronis nusquam, herba enim est folio angusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firmant nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

Ierandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino summi narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρομάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praefestim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere videretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De conviviiis* (ibi plausus dari consuevisse) *probare* Luciani forte locus videatur in *Nigrino*, cum *luxum & divitum profusiones* describit. Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviiis cum plausu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviiis: κρόκον βαίνόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμόμοις καὶ κρόκοις ἐφινδύοντες*, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c. *Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Vident, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviiis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δαΐ τῶσαν, παραπόμπης, οἶνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων: est enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχέειν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδινος. HEMST.

ead. l. 4. Μέρου χειμῶνος) Mamertin. Grat. Aët. c. 11: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaestissimae dapes non gustæ, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivæ nives, hibernæ rosas.* Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Consimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro *sumtu*. Plura dabit Des. Herold. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.

ibid. Καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφηνοῦντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluris emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo forsitan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γυνμ. p. 161 ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τικτεῖ βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πίνοντας) *Vinum unguento perfusum.* BROD. Οἶνον μυρίην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύραν) *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasim. in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardelionum quaedam Romae natio Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patentes, Quam fre-*

gisse iuvat. V. Plutarch. συμπ. προβλ. II, 2, 1096, 1: μὴ δολώμεν τῷ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam proba est, & *poscitur* notat. SOLAN. Erasmus vertens, iam & praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne praeter casam*, quo Lucianum respexisse opinatur, minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia, I. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud proverbium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte quidem H. Steph. animadvertit: *vereor, ut nimis violenta sit* (Erasmii) interpretatio, & hic Luciani locus obtorto, quod aiunt, collo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumperet in aliquem locum, dicunt eos ἐπιζεσθῆαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ: verum nisi errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἴσοδον pro κατὰ, nequaquam respondet ad illam, quanta erat in H. Stephano, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum. Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torrentium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. HEMST.

ead. l. 13. Σολοικισμὸν) *Soloecismus* per translationem late accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine peragitur, dicatur *soloeismus*. De hoc affatim ad Lucian. de Saltat. scripsimus. COGN. Soloecismus non solum in verbis, sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. σολοικισμὸν βίου dixit. KÜSTER. Vide etiam Ὀρχ. cap. 80, & quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ Μώμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2, meminit Mōmi, qui naturam inculcarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μέμφοτο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν Δεδν. BOURD.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. δ. Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermot. quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Pag. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τέπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu fertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis folis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων Στεφάνους δ' οἶους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω τὰ μέτωπά μου ἑπικαίσι. Sic apud Lucianum ipsum δίκ. c. 16 Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διακοσμημένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: flores de CAPITATE, collo, & sinu militi excuivit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic Palmerio visum, sed Philosophus, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ ῥινί) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympos. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑποθυμίδας καὶ ὑπο-

Δυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymia-* *des coronae sunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circum-* *ponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymia* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ἵποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ἵποθυμῖος propius repones Ἵποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ἵποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἰν' ὅς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi *quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τὶς ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτου μὴδ' ἐπὶ δ' δακτύλων μήκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πορεύσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μάμον μομαῖσθαι, πομπὴν πέμπειν, &c. similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysost. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρήλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut § 14, 16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτεινομένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῆτα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te superbum, nunc hinc abis*. So. *Quonam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumfero*. Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constar, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferi* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένου) Ab elatis ad gestatos & servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum petunt: id hoc etiam Luciani loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἶός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπεριδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινάς) Hunc locum interpretatur Casaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Casaubon. ad Sueron. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρόϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Vales. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγέλλην) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πιεπρωμένοις) Excaecatis. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος) Tangit hos versus Homē-

ri Odyss. A, v. 332: 'Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγέγοντο σιωπῇ, Κληθμῶ δ' ἔσχοτο κατὰ μέγαρα σκίβεντα. BOURD.

cad. l. 15. Βαθεΐα) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens*. utitur crebro Lucianus hac translatione. BOURD.

Pag. 57. l. 8. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξανεχθέν· & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόν· neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

cad. l. 12. Ἀπεναντίας) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίας. SOLAN.

cad. l. 15. Ἐπιλίγδην) Ex Homer. II. P, v. 599: Ἄκρον ἐπιλίγδην γράφειν δέ οἱ ὁστέον ἄχρῃς. BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὥς ἐπιλαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείχων. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεΐαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν pro ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

cad. l. 7. Ἰφ) Veneno, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus seu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητες γε περὶ πύλιν ὀρχήσαντο τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλοι ἐν τῷ ἀντρώ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθνεύμενον δέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem lascientem delectare volebant armorum strepitum

& membrorum motibus. Strabo lib. 10, ubi de Creta: τοῦτους δὲ ἀνέμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνὸπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτιθεμένοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως. Plinius lib. 7, c. 56, saltationem armatarum Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta. Idem ait & Pindari Scholiastes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurimum rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans; ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, εὐρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & Κρήτων censeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, κατὰ περὶ τὰ Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui ὁπῶν interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut ὁπὸν dictam resinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium est ρητίνη pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur ὁπός, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὁπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim ὁπὸν succum herbarum τῶ ἰῶ veneno, quod ex serpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferox est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

tharum hunc morem saepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὀπῶ) *Quodam stirpium succo.* BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen *opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *resinam*. SOLAN.

ead. I. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutus Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil Ital. II, 96. alia dabit I. Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestiis Creta caruit. Excerpta Theodori: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγονὸν εἶναι θηρίων δλεθρίων: plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causa moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, *quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida*, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: *Non secus ac nervo per nubem impuls'a sagitta, Armatam saevi Parthus quam felle veneni, Parthus, sive Cydon talum immedicabile torsit.* Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagorae Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαριχοῦ τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό· quod si exponamus, a Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170 E, sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythis res nota — *tinxere sagittas Errantes Scythiae populi* — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quemadmodum autem admixto sanguinis humani liquore saniem viperinam praepararent, exponitur ab Aristot. περὶ θ. Ἄ. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15, loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἢ τοὺς ἰστούς χρίουσι ῥίζα

τις ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτὴ τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel. HEMST.

Pag. 59. l. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. Θ, v. 282. BROD.

ead. l. 3. τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται) Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per semiviros Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendum latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, a Rhea corripiuntur: eos secutus est G. Cuperus Obs. III, p. 308, addens, *elegantè dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, συμφóληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posita Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rhae sacraati additiq̃ sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi voluisset, qui Rhae capiuntur, & lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum aspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid intereiderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνείνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum.* Rem ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, ὃ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c. Mox lege οὗτοι δὲ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud Harpocracionem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν nec quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

ῥέα λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεποτέρῳ δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ καταγελάτε, ὦ Ἐκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλεῖα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praefertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cuius hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα καὶ κατακωχή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μάνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέας, ὃ ἂν ἦ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Iamblichō sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνίοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὥς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μνηρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicatur vero οἱ μνηρίζοντες sive μνητραίζοντες propria ratione τῇ ῥέα μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809, μαίνονται τῇ ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in Philostrati Ep. XV, οἱ τελούμενοι τῇ ῥέα μαίνονται πληγέντες τὰ ὕδα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ ῥέα iungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest, quam bene sit meritus de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, *Quae turpitas turba parenti Pellofa rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Aetia*. Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30, Διόνυσος, ὅτεσιν μαίνονται καὶ ληναίζουσι Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοις τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum *Hyperborearum*, *fluvii*, ritu sacro *crines* ponere. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν δῦρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνέτοι φέρονται. adeundus etiam Aretaeus I, pag. 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ ῥέα

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. Τοῦ λωτοῦ) Homer. *Odyss.* I, v. 93. BROD. Sic in *Apol. de Merc. conduēt.* BOURD.

ead. l. 15. Κάψ τινὰς ἐτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post *μανία* inferendum, & pro *διαθῶσι* legendum *πάσχοι*. Vide tamen *γυμν.* cap. 6, & *ἀποφρ.* c. 25. Consule finem *φιλοφ.* c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. Το αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est causae, cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci *διατιθέναι* accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. *Lyf.* apud *Athen.* XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lyf.* in *Agor.* p. 130, v. 37, νομίζον, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπὸ τῶς, ὥστερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redeisset, ut fecit. *Aeschin.* in *Tim.* p. 5, v. 8, τὴν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, cum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter *Lyf.* in *Philocr.* p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in *Timoth.* p. 1074 F. 1106 A. I in *Stephan.* p. 969 C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μὴδ' ἡρτινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν. cum quo convenit illud *Xenophontis Hell.* V, p. 319, postquam narrasset, milites abeuntem *Teuletiam* omnibus honorum favorisque signis fuisse profecutos, addit, quamquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποίων ὁ *Τελευτίας* οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit. Idem *K. Π.* V, p. 86, v. 15. Diverſa paulum ratione *Plato Charm.* pag. 468 C. ὥστερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. *Marf.* *Ficinus* aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) *histrionem inepte sua poemata recensentem*: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit

poëtarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. ῥαψ-
 ῳδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσειάν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων
 διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a qui-
 bus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis
 Artemidorus: eum vide I, 58, 62. ὕπερ γὰρ ὁ παλαιστῆς
 βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαβαίνειν, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τῶν κά-
 μνοντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Op-
 pium a Laodicensi traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπ-
 ἤγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. I, p. 13, ἵνα ὁ νική-
 σας ὁ βούλεται διαβῇ τὸν ἡττημένον. Alciplir. II, Ep. I, pag.
 200, ὁ-λομαι τί με διαθήσει· ubi vide Bergler. Nec Iudaeo-
 rum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Phi-
 lo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παίσας θνησκέτω, τὰ
 ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πάσχοι
 οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασιν· ubi πάσχειν illud oppositum;
 propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι πα-
 δόντες ἀντιπράσσοις τοὺς προδιαθέντας, &c., τοὺς κακὸν τι
 πράξαντας ἀντιδιατιθέντες· quae Suidas ex melioribus habet
 in Ἀμύνασσαι &c. Ἀμυνόμενοι Ioseph. A. L. VI, c. 9, § 3,
 ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθεμαι, similiter ac leonem,
 irrudentem ursum repellens interfeci: nequidquam in eius loci sen-
 tentia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Va-
 ticano exstare, διατιθῆμαι· hoc genuinum est; quippe nullis
 exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi mediū
 usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis
 manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostros haec
 locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p.
 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocu-
 larum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si
 quis μόνον, quod editum est, maluerit, non valde repugna-
 bo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦ-
 το διαδῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim Lucianus
 rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est
 autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν
 γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ
 πληθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀ-
 γριώτερον &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit
 Plato, eam Noster ad rabiosum canem transfudit: vide Mer.
 Casaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam
 Solanus Iuntinae adscripserat; sed satis tueretur vulgaram
 Hemsterh. Confer &c. Pseudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῖν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῶν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐπὶ) Μαίνεσθαι. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectionis, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud eundem* (Lucianum) *aliā traiectionem habemus, quae durior videri possit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine eiusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectionis, haud sane magis, quam quod in Herodoto frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου, τῶν τίνος οἰκετῶν εἶναι, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciphr. III Ep. 20, τῶν τινι γνωρίμων ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τίνε πλουσιῶν perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad II. Ξ, 295, τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Res pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert. II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesein enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hisce Lucianis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὥς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραύμα Πριστοῖσι λόγχῃς δέλγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νοῖσι δηγμὸν αὐτοῦ ὁ τρώσας λή-

γος ἰάται. Hinc paene sumsisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, ὅ τῷ λόγῳ, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publilii Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iuniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ ἀρχόντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis diffidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρείσθαι λόγον praestat ἀφαιρῆσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀρπαγῆς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. Ἀριστάρχου Φιλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐβδόμη) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in Δικ. c. 12. ἐκκ. c. 14. quod ideo factitarum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφρ. cap. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales iudices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praesede-

runt, oro? Nescio, an bene Bolerus, *constitutis iudicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. λέγον) Fl. B. 2. & P. λέγων. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, *καθαίροντος ἔνθα μὴ δεῖ*. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum investis: *καταίρουσαι τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες* apud Philostr. de V. S. II, p. 606. ἐκείθεν δὲ κατάραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: Hesych. & Suid. in Καταίροντες. ex quo facile est priorem emendare in κατέροντες, quamquam tantilla labes Guietum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari iure λιμένα καὶ ὁμοῖς δέχεσθαι volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & ἀρπαγῆς liteta T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo. Hesych. Κατήραμεν, ἦλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorum devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον ζύμον καταίρουσι: parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuto Cyrill. contra Julian. p. 206 B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθοριζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν Plutarch. de Garrul. p. 514 E. ἐπὶ τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam Hesychius est corruptus: Ἀππυραν, ὠδυνῶσαν lege, Ἀπῆραν, & μοχ: Ἀππρεῖσατο, ἐπῆξεν. Ἀπῆρε, μετέστω. confer Ἀπαίρει &c. HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσουντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes φυλάσσουντα pro φυλάσσουν, & paulo post ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῶσθαι &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut cap. 8, καὶ πίμπραμαι, δεδοὺς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα

ἄνομάση. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρη μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν &c. Pessime. Lege λέγον. IENS. Monet Iensius de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut collegas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, *opes*, inquit, & *potentiam sequitur ἀνοία*, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνη & μετρίτητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπνοία, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perditia violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπνοίαν summi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcellin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπνοίαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοντείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, scilicet *alicuius infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, aliique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mss. οὐκ ἀρκοῦμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Με — ἐπέρχεται) *Moi legendum esse, supra diximus ad Pl. εἰ ἐν Δ. § 2.* HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου) Angl. *ψόφ.* mem-
dose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου
adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margi-
ne unius Mf. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean ali-
quid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμ-
ματα. Δίκαιον οὖν. MARCH. Haec aliena & additicia viden-
tur. Sed ἐπέχω. GUIET. Hunc locum facile quivis corruptum
esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut
opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego
in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot &
tantis laceffita iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogi-
tans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* eiiciatur,
& voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia
numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeter-
no damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; exsta-
reque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectio-
ne, quam Codd. Mff. & *l. ed.* praeferunt. Angl. enim apud
Bourdelorium habet *ψόφ.* P. autem L. Coll. & *l. ed.* inte-
gram vocem *ψόφου*. quae facile a voce *ψήφος*, festinante li-
brario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conii-
ciam saltem, quaenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in
tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forfan leg. ἐν
ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ
τῆς ἐαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενος. De *Bau*, *Coppa*, &
Sampi, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista
minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dis-
sertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Euse-
bii Chronicon inveniet, p. 110. ed. post. SOLAN. Fr. Viger.
de Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit:
*Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter
literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes li-
teras aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse Bourdelorium &
Marcilium supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα ad quale re-
medium excogitandum haud sane magna mentis contentio-
ne est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κιν-
δύνου κείσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio
loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. *l. ed.* le-
ctionem, dummodo mutando casu parumper adiuvetur, sa-
tis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῷ *ψόφῳ*. Primum
ψόφος consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή
literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτε-
λεῖ, τὰ δὲ *ψόφους* φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, *ψό-*

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· αὐτοῦ Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntiatione φῶφος pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, φῶφος τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato* &c. Thucyd. IV, 10, ἀποβάαντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδ η. II, 60, ὃ, τε γὰρ γρούς καὶ μὴ σαφῶς διδάσας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60, 61, & saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243, 1293. &, quae frequentiore usu feruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι Scriptor Orat. in Neaet. p. 879 F. ταύτας (τὰς σόφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγεγεννημένῃ· modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκεῖνας τιμωμέναις ταύτῃ τῇ πόρῃ· cuius locutionis haud dispar est ratio: Lyf. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξω. & verbis simillimis Antiphon περὶ τοῦ Ηρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἀγειν. T. II, p. 227 C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ δέωρον ἀφωρον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: Hesych. in Ἀντοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὔρεϊ αἱμαλώδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλώδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματῶδει. nescio, an Hesychius simili modo sit emendandus: Ἀντιγραφῇ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in Luciano voluerim τῷ φῶφω· nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τινι φῶφω. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta iacent: φῶφος quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quandam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario possit ὑμᾶς inferendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit I. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὡς χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Veri debuit, sine quibus perfecte & integre nihil scribitur, ὡς προσδήκως εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δίδται, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἑσῶ δὲ κτεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. Τῆς ψόφου) An voluit τῆς ψόφου & ψήφου; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tamen in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thesmotheta quidam a Polyzeo verberatus ἰδία πεισθεὶς ὁπόσῃ δέποτε ἀργυρίῳ καθυψεί τὸν ἀγῶνα: qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψείκηναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψεῖναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut interciderat, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἔαν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶ. ubi iunctum vides προδύναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψείμεθα τι τῶν πραγμάτων pari modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυψηκάμην. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscitentibus: δάραν καὶ λημμάτων αἰσχροῶν καθυψίεντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπρόδιδον, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψέμενος τὸν λόγον, ὡς πέπονθε (ἡ πατὴρ) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

E. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sententia, neque huius loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Activi Mediique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Hesychium emenda: Καθυφῆναι, ἐνδύναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, Καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, & ordine continuo legi: ὥς εἶθε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. τῆς κίσσῃρας) De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαργίας) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὠτοκοπέι. Κίσσηλιν aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσσηρις eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79, Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. E, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κραφεία) Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεύς, & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166, κνάπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἀκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναπτον. Κνέφαλος. Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τομεπιτυ, κνάφαλον, κναφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθειν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde κλίνη ἀμφικνέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μά-
λιστα παρακλέπτον) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέπαντο
δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγῃς
ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixe-
ris, cessant vero etiam Lambda pugnant cum Gamma, propter
furterptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripientiς μαγίδα
sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gam-
ma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγῃς, quia
id μόλις rectius dicitur, sed maluerunt οἱ Ἀττικιστῶντες, μόγῃς:
Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc
μαλῖδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Besantinus eos
damnat, qui μόλις pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeol-
ibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus
uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si
ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum
μόλις, quod postea degenerarit in μόγῃς. Antiquitati τοῦ
μόλις favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus: iis
enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866.
τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν
μετὰ πόνου γινόμενων ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς
παρὰ λόγῳ διὰ τοῦ λ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γρά-
φουσιν· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit vo-
ce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt,
hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, il-
lud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Ety-
mol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non
plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix
mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque repe-
rias: in priscis alterutrum existisse tantummodo, prout huic
illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero
non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium,
cum posuisset μόλις I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem
censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ
διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui
tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi
volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege
apud Ios. Wasse ad Thucydid. I, 12, I, 69, VII, 40, VII,
44. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνθετώτατον ἐν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, πῶς πότε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίου μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐδ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῶ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδεξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen irrumpro, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμέν γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γναφεῖον, & omissum δέ utrumque restituit doctiss. Solanus. Γνάφαλα notaverat in suo libro Marth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγης) Atticistes hic est *Helladius Besantionus*, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται & ἱολαίς. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) *Phoenix* fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sexdecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, ζ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracus. medicus, ζ. η. θ. ω. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) *Cadmus* secundum quosdam Tyrius fuit.

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem in vestra in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lipsi. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sosp. Charis. p. 99: *Iam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi*. De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermissio. Tyrum Euripides appellat *ἤσoron* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου*. Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου ὑποτάσσεται γάρ*. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλιπὼν Φοινίσσαν εἰναλίαν χθόνα*, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum maritimam*. *Χθόνα*, *χώραν*, γῆν pro urbe poni, praesertim a poetis, docet Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ *Φοινίκη* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νάσος ἐμὴ δρέπτειρα Τύρος*. Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat; *οὗ διὰ τὸ ἤσoron οἰκεῖν δεόμεθα*: quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus*. Consentiunt eruditi post magnum Scaligerum, *Sarram* & *Tyrum* ab eodem manare vocabulo *Phoenicio*: at, si, quod Is. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin *Sarra* proprie sit *Palaetyrus*, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post *Palaetyri* initia *Tyrum* ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμῆδης) Παλαμῆδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδης) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. Suidas & Salmasius E. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 & 84, 85. SOLAN. Repertis, vel potius inventis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in huius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: Gorgias & Alcidas personati Declamationibus adversis, Hygin. F. 274, Dion Chrys. Or. XIII, p. 225, Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial. XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem adiungens Or. IV, p. 60 A. librarios eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμῆδους τέχνης δημιουργοὺς. Nescio, an Euripidem pro huius opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspensionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum haecenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμαχ' ἀρμόσας μόνος Ἄφωνα καὶ φωνῆντα (φωνῶντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ὁρθώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tamen, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δέλτος διαίρει restituo pro κακῶ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores I. Meursius alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum Aeschylus Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroī suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσολήτορ' ἐργάην· sic enim reponendum censéo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheus dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime intruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat: nam sic Achilles Tatiuss p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδει ἀνατίθησι. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσαγείν* unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad II. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86, satis circumspicte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est Ξ , Φ , χ ab hoc inventas cum aspiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meursio ad Hesych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit amplif. Bouhier. Diff. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων & προεδρία Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νομοθετήται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ quod posterius retineas, ἀν μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαίῳ μόνῃ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Miss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. BOURD.

ead. l. 9. Ἡμισφόνους) De his & multis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ Φ . video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia iam plana sunt. Sola χ τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Misc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκων probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, καλοῖντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhœf. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eupap. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὡς ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ὁφθῆναι χαρίεντα contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. confcr. § 9. Rarius illud Aeschinis in Tim. p. 7, v. 34, εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enimvero A & T sp̄cie ad videndum pulchra, si ad litteram T comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere ἀπελᾶσαν & ἐκδιῶξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) MS. ἐκπῶτον, ἦτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλα) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam; quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ἄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ἔρη Φρυγίας

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμααι ita lege, non θάλαμοι. Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reinf. ad Insc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod ex Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exscripsisse: ὁ Ἰππῶναξ κύβηλιν τὴν Ῥεάν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κώμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat If. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλλια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταίος Ἀσία· Ἡραδιδανὸς δὲ Κυβέλλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελλα, ὅρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κυβέλλα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminere Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyæn. IV, c. 16. facili quidem errore Κυβέλλω (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλω sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lyfimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, convenient; nam Lyfimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιοῦ meminit Harpocraton, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, huius etiam Lyfimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίας ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comodiae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K, p. 813.

quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάνυ εὐρήται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὥς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἶλιος δὲ Διονύσιος ἰστορεῖ τοὺς κομικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὴν καὶ ἐξήγησεν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι διδ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὥς μὴ τοιούτους προσπαίξουσι ἐν τῷ, ἐσώσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Eorais Platonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omittitur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέας φασὶ πρώτων ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὥς ἀπρεπῆ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέταλοι καὶ Κιτισεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινος, θάλατταν ἄλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν καὶ ταιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρησθῆαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisse putes, quae de Lyfimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod observat Aelius, θάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιάν Ἀττίδα, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem iure suspicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praefertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Diores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offensi ingrato literae sibilo, fecerint ἀσίγμους· quin Pindarus ignominioso titulo Σὰν κίβδαλον appellavit, ut testantur Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. quae de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus in Affione Σ adversus T iniuriarum & damni dati Lyfimachum Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia resciverit.* HEMST.

ead. l. 6. Πολύχριον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia Mendose in Mss. πολύχριον. BOURD.

ead. l. 9. Λυσίμαχος) Huius Comici quis alius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. I. σ. ὅμην τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceffit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A. ἀλλ' οὐδὲ παλὸς ὅτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, βᾶδίας ἔλκει ζυγᾶ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non obeerit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ συντετραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Quomodocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura fumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deferro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθεια profecto, in quamcunque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινά, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὥμην) Defunt in Mf. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσας) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyfimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Mf. συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλιτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praefertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασιλιτταν qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lyfimachum, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycalesi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττὸν quod repetitum ab Eustath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω σαλπίζω, σαλπίσσω φράζω, φράσσω in his etiam Boeoti duplex τ subiiciebant, σαλπίττω, φράττω hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Eustath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit aspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis I. Wasse ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiaris quam εἴπητα, θράπητα (Ἀθηναῖοι δὲ θράπητα λέγουσι, Etymol. p. 454, v. 24.) & huiusmodi innumera: at raro, si

modo unquam, Κίλιτταν, Κρήτταν, ἄνατταν leges. Λυκαβητ-
 τος, Ὑμηττὸς constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Lati-
 nos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit
 Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν,
 quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat
 finis. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum
 leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασιλι-
 τα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei
 Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcaei
 ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phry-
 nichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis At-
 ticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut
 hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in
 Neaeram abiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασι-
 λισσα nominetur, non βασιλῖς vel βασιλεία. quo iure, nunc
 non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Gramma-
 ticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ
 (Βάσιλει) βασιλίσσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius
 Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς
 τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασιλεία, ὡς ἱερὺς ἰστέια, ἀλλὰ καὶ βα-
 σίλισσα κατὰ Αἴλιον Διογύσιον Ἀττικῶς βασιλιννα δὲ φησι
 Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis,
 Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἥρινα, Κόριν-
 να, Μύρινα, Φίλινα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nun-
 nesijs ad Phrynich. pag. 45 Alexandrum male posuit, locus
 ab Aeliano servatus apud Suid. in Παισώμεν & Τριχορυσία.
 καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παῖσω, Τριχορυσία βασι-
 λιννα fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intel-
 ligi voluit: qui meminere ἐμπίδος Τριχορυσίας in Aristopha-
 nis Lysistr. v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae
 facetia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium,
 quo qui libere & audacter vitiiis sua nomina ponunt, dicun-
 tur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter
 alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-
 bendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ
 ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κομικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν
 σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic
 Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem de-
 veniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; at-
 que adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano
 intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficibus, arbutei ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adiutore Lyfimacho, quippe Βοιωτῶ τὸ γένος ἀνέκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεύτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλίεσσα, Τευτλούσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucyd. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis sermo esse non potest, cum mox aves, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσας vocare, cum debuisset potius νάττας) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperias: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη ἐν τούτῳ δὲ φασὶ τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pausan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contrihuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam fit verosimile, quia Cotryphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Ctesiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοψύφους vindicant, notante Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κοσσυφός Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψυχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόψυχος III, p. 96, 99, 102. nec secus Suidas: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis annumerandum censeo. Hesychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, foe-de truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κοψίχεια quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in Moeridis membranibus legebatur κομψυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῶν συνέτων) Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μὲν ἀφελῆσαι γὰρ αὐτὴν. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφελῆται excusum, & punctum post συντάσσεται omisum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελῆσαι) Ἀφελῆ V. Homeri locus II. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δόντες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβῶν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμητός· alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Hesychius συλλαβὰς, & paulo diverse Aeschylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspeciantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτρεφής, mellificus praestantissimo affluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλα.) Μὲν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituiimus secuti ed. l. & Mss. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

storicis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλει-
σε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς
πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc patet, iu-
re Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἄρ-
καδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, *maris interioris ab*
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
HEMST.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vo-
cibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
μολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi
literis B vel M praeiciendum erat Σίγμα, vicem eius, in-
vitante pronuntiandi suavitare, subsidere coepit Ζῆτα: tan-
ta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, ζύμνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζύμνα, *murra. Scalpellum, Scalpulus, ζμίλη*
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera
sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν
(παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζύμνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ
τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντι-
θέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de
pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eo-
dem implicabitur crimine, cuius vicinum T insimulabat. Ve-
rum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae
diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z lite-
rae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier.
Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessione
fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores
pari modo: in Catullo *Zmyrnam* praeferre libros veteres mo-
net If. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Mart.
Capella III, pag. 57. *Zmilus* vel potius *Zmilis* Plinio H. N.
XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. *Zmaragdos* in duobus
Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119.
in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus
Broukhusius: invito certe Prisciano & multum reclamante
lib. I, p. 564: *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus:*
nam vitium faciunt, qui ζ ante m scribunt. Idque adeo verum
est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi
moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ZMTPNA: V. Spanhem. 116; quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo Xi vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦν scribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα securus est Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξῦν, ξυμβάλλειν, ξυντιθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορὰ &c. Aristophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demosthene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνιέναι, συντιθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud fane magni momenti librariorum a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de Thucyde dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quamdoquidem vero asperior est τοῦ ξῦ pronuntiatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschopul. περὶ Σχολῶν pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristophane semper μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v. 59 βυρρίνν, & v. 447 τῶν βυρρίννς τῆς ἱππίου, quasi ex μυρρίνν, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & βύρραν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab Hesychio in βυρρίννς. Apud Thucydidem saepius legi δάρρος & δαρρῆν, quam δάρρος & δαρρῆν, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δεῖν) Vel καὶ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram vocalae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterum certe ad nexum orationis continuandum requiritur.

ead. l. 9. Παρισπεσόν) *Mf. παρὲς πεισόν.* Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

ead. l. 14. Ω καὶ γῆν καὶ θάλ.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de III Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad classica venii.* istam habuerunt adulandi ansam Sophistæ: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superfedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσονται. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῶ nonnulli ταλὼν, alii pro Κύρῳ satis ridicule τύρον dicebant, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: ἐνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἐνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεατῆς καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν. συγγραφεὶν δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τύρον quendam ferum animal transformare nititur. COGN.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro αὐτῶν, quod in impressis est. SOLAN.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Dougltaei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolico. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. COGN. An σήματι; GUIET.

ead. l. 10. Ἐπωνυμία) Id est, σταυρός, σταυρώσας. GUIET. Verissima vocis σταυρός originitio: ταῦ, ταυρός, hoc est, in modum tau efformatus: & per contractionem ταυρός: & praeposito sigma, ut fieri solet, σταυρός. MENAG. Volueritne, Ταῦ Graecis crucem notasse, an vocem σταυρός ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Tau, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura iniustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, εἶναι abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. ἐγὼ δὲ τοῦτοις ἀπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι apud eum saepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, νῦν δὲ τοσούτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ἑδοῦ γέγονεν plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petrus Misc. III, 9, p. 153. HEMST.

IN TIMONE M.

Pag. 71, l. 1. TIMON) Aetas huius unde certo assignetur,
Lucian. Vol. I.

X

nihil est. Sed inter Luciani optima merito censeatur. Comœdiam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Aristophanis Pluto contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic Nostro multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλῃ) Exordium ab attonitis pœtīs. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὀρκιον, οἱ δέσμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμβύγιον. Interp. Sophocl. ad Aiāc. Maſtig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὀρκίῃ) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu facessivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἐρκεῖς vel ἔρκις legendum; (V. Suid. & Euripid. Τρω. v. 17.) at nunc ex Euripidis Med. 169 video nihil mutandum. Adde Schol. ad Hecub. eiusdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator & praeses Iuppiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξενίου, Ἑταιρεῖου, Ἐφεστίου, Ὀμβύγιου, Γαμηλίου, sed & Ὀρκίου: est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Iuppiter Ὀρκίος & dedicatus in Eleorum curia, teste Pausania V, p. 441, ea specie, quae ἐς ἑκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, Lucianum infra § 4, ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Iovis signo, (hoc enim plenissima propitiae maiestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς Ὀρκίου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad Iusur. Hippocr. c. II, § 4, ubi Ζεὺς Ὀρκίος reperitur. Apud Phurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Mf. notavit, si re-

ste capio, Th. Galeus ὄρκιον & ἐρκείον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ὄρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam Ἐρκείος: ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona Dion Chrysost. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanheimius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυωνυμία: vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poët. Philos. Κύδιסט' ἀθανάτων, πολυώνυμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαίρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 210. HEMST.

ead. l. 6. Ἐμβρόντητοι) Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete Noster in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβρόντητους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chrys. p. 286 C. ἅτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος, ὥς φασὶν οἱ ποιεῖται, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλήσει, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβρόντητους ἐποίησεν. Hesychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος: (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβρόντηθέντες ἀπέθανον: interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἐκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, insano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtas appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) In Virgilii vita, quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec Suetonio non sunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβὴν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: re-

ēte Schol. περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοι-
βῆς τῶν φορτίων ibi haec Lucianeā Kusterus non praetermi-
sit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad
Med. v. 665 notat, Euripidem esse valde proclivem ad usur-
pandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum
prodest: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει, utriusque
propriam vim discere licebit ab H. Valesio ad Harpocrat. p.
150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniun-
ctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram
esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς
ἀναπληροῦν τὸ κέχνηος τῆς ἐρμηνείας ipsam vides Luciani
phrasin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐρισμάραγος) Epith. Iovis ipsius apud Hes. Theog.
Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ioh.
de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque Anony-
mum deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντή) Respicit hic inter alia locum
Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύ-
βρομοι βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν
habet Hes. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιστικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου
τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, ac *sumptum plane poëticum, no-
minum strepitum si demas*. ultra quod tentare quidquam error
est. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae*, Horat.
SOLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit Bar-
laeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber
rectissime convertit. Is usus particulae ἔξω familiaris apud
optimos scriptores: Tim. περὶ Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρσόμενον
ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ θεῷ. Demosth.
περὶ Παραπρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη
ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; Longinus, structurae non mi-
nus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24, §
2, Ἐπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γὰρ τῆς συνθέσεως, μὲνείσθαι
τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα vid. Thom. Mag. in v. Con-
cinne positum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut
aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interrup-
tum exprimit: § 3, ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο &c saepius in Ari-
stophanis Nub. iam quod fulminis est proprium, ipsis poë-
tarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus vacua ina-
nem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex
veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poetarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si sumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

Pag. 72. l. 2. (Ὅπλον) Fulmen. BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὀργῆς) Proprie Dionys. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεφυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθήρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis fuscitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθήρα μικρὸν Μεγαρίκου ἰνφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς φυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίεσθαι, μηδὲ ριζώσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐρριζώσθαι vel ριζοῦσθαι: sed concoquat, qui stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθήρα ριζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίσθαι: nota sunt ριπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν: alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θᾶττον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: *Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quispiam exstinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam.* Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χραστὸν & δεινὸν διὰ τὸ καλᾶζεν τὼς ἀδικούντας καὶ κρατὶν καὶ κυριεύει πάντων ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλὸν τινα) Manifeste declarat *titionem* in *Timonis Lucianei principio*, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, *titionis* ardentis & accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, *διὰ πυρον ζύλον*, & pluribus Hesychius: *δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ* Antonin. Liber. c. XVIII. *ambustum torrem Chori-neus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. *Δαλὸν* Glossae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem* vulgus appellat extractum foco *torrem semiustum, exstinctum*: Laſtant. IV, pag. 394. Vid. Prię. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, *riciniatus Iuppiter, atque barbatus, dextera fomitem suslinens per-dolatum in fulminis morem*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, *μόνον καὶ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intenter; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab inmisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iusto *διδάκτρῳ* nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Δίδος ἐρώτων*. Respondet paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὃ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & letifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἰκα-

τὰ ἢν ἐκεῖνα μόνὰ τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus II Ποικιλ. c. 34: Ὡρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τίνος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιόφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύη, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαύσαι, Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiecit ἀγαθόν. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδ' ἐν αὐτοῦ πάποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τίνος dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τίνος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud Nostrium in Mortuor. Dialogis p. 224 C. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum πὶ relinquitur intelligendum. IENS. Vulgatam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne iniusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri, quam ad *Iovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud Nostrium non infrequens, uti supra observatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epiet. pag. 286 A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille *faces nec fumea taedis Lumina* &c. de vero Iove. SOLAN. Haec quidquid est interpretum ad contemtores Iovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. § 30, rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Iovi attribuant? respondendo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v. 1358, Ἀπέλαυσα γὰρ ἔλθων ἐνθαδὶ: quod ludendo perinde est positum, atque ὀνάμην vel ὀναίμην ἂν praeclare enimvero mecum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι φλαῦ-

ρον, Isocr. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίξων ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολεαυκῶς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18 C. τὰρίχη ἀπολεαυκῶτα τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλαυσα δὴ τι κἀγὼ τῶν κείνης γάμων nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasos Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iuste redundant. Platoni sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πολλὰκι καὶ ζυμῶσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνη: ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostoli C. XV, n. 78, ἐμέλλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιῶ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης: ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεγνῆναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρεστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν. Isocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper variant, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designat) coniecturam repellit, qui Obs. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus assequeretur, legebat καύματος: huic loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα

minus videtur convenire, cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίνει ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἀναμμον ἄλεσε· istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perversè scribitur, πνεῦμα ἀναμμον· quamquam Latinis usitatum afflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἀναμμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa repeties, quae cum Luciano comparari possunt: *Cur suis Demit imaginibus violento vulnere honorem?* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη· saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — *patriis cur telum perpetiuntur Obtundi* — *teli determinet istum.* Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος· VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη· cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐρσεῖσον, ὃ νᾶξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνού· notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πᾶν τοι ἀπίθανος, ὥς πρὸς οὕτω· nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξεννοχέει πῖθανόν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II, c. 12, εἴτε πῖθανος δοκεῖ τοῖς συγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. Porphy. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσωσιν ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπίθανος εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγορεῖ Δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui contemptus Iuppiter exemplum statuerat fatis grave; qualia si adversus

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis inculcasset. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perfanati: quid molitus sit vir primarius L. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedere posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positis) missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didicit) generatus possit haberi.* Sensus, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scalliger: de fulmine capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipsum se Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iactato fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ποταμοῦ Θεοῦ μανεύς ἐβρίβη Σαλμωνεύς φλόγα· plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσείς σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum se fulmina iacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντῶν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perduſſa mandragorae potionem altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam Luciani aequo commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικόν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῦ contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὕβωλον ἔδοκε τῷ Σίμωνι πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν

χρημάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Ilaeus p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; εἰ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35. nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano assentior pro πῶς γὰρ, ὅσῃ σῶζει πατρίδα &c. repomendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσῃ σῶζει. Alciph. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πότεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γὰρ; ὅποτε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST.

ibid. Ὑπὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculosi sunt homines. Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνογερῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν παπιώσοι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκάμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesyech. BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta factis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex Theophrasto & Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse narκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit Palmerius in Erasmo lapsus; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπὸ; An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπὸ; Vertit sane Erasmus sub mandragora: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστεικυῖαν, ἥς δένδρα ἦν μῆκωνες ὕλη καὶ καὶ μανδραγόροι in libro 1 Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem fumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius fides. GRON. Iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditus advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pretium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsam posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας αἶον ἐκ μανδραγόρου καθύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθύδεν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam: literae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα: vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἶνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admisserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasmus eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaem. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Gronovio irrisus: cuius equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό: quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπό non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in α vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rofarum delicatuli solebant, contextum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probō Stephani prae mandragora, vel, prae nimio mandragorae potu: rectius vim locutionis perspexit I. Tollius in Notulis Ronderii Expositioni Vet. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρα, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου: neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco ipernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ οἶνος ἀρδῶν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὡς περὶ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει: ἀνθρώπους servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὸς, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδράς: pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. HEMST.

ead. l. 15. Δημῶς) Haec illustrat Erasmi. Adag. in Saturniae lemae. Proxime sequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exfurdar: in Lys. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος: quae cum imitaretur Aristaeus. I Ep. 24, p. 110, scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκώφην an ἐκκωφούν: prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβόη-
τον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος attoniti & stupore ca-
prii, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Inge-
niosissime Salmasius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit,
ποσούτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε,
quod vulgo legitur ἐξακούσισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C.
ἐκκεκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thef. in
Ἐκκεκώφω. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur πα-
ρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. No-
tetur περὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον.
Vid. Suid. in Θερμός & Παράθερμος. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ὑπὸ) Lege ἐπὶ. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea sine dubio re-
spexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque eius impro-
bissimis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν
συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖ-
ρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκασίαν ἐπεχειρίαν γενέσθαι
Tzet. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori
Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit. Eorundem etiam scelera
impulisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius
mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγίς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & Θεῶν
κρίσι. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεχῆς &c.) Interp. Iaculorum in
morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit, alios
reddere, in morem levis & velitaris pugnae; additque, vocem
utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumen-
dum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum vi-
detur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru,
quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita simi-
liter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν
οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσούμενον τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινηδόν) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc
apud Suidam exstat & πετρηδόν, σωρηδόν apud Hesychium.
Praeceptum autem & abruptus vocum illarum sonitus artifi-
ciosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in
auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud.
iungit in Flacc. p. 978, παντευχία σωρηδόν ποικιλοῖσιν —
συνδεδεμένων δ' ὁράτων φορηδόν — ἀρμαμάξαι στοιχηδόν
ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, Esur ac
potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, po-

culis agminatim ingestis. Acutum illud Fabri de Luciano ὁ-
 τος ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici iudicante non
 laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est Ien-
 sius, haec esse e veteri poeta Tragico desumpta? sunt sane
 verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea
 horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς
 ἐκάστη σταγὼν, qualia Longinus; ut puto, in castigato
 scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec
 de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse
 posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per io-
 cum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem
 potissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορ-
 τικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγι-
 κῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Iam mihi cum il-
 lis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & dilu-
 vio sacro: ἀνῶθεν οὐρανοῦ χειμάρρους ἠκόντιζε &c. hoc sci-
 licet vel Lucianus vel Longinus probare potuissent. non lu-
 bet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, ni-
 mis saepe in tumorem orationis indecorum proni, para-
 tragoediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit
 ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix qui-
 dem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima
 iudicandi facultate, de scriptoris huius stilo fert senten-
 tiam. HEMST.

ead. l. 10. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι) In his verbis Faber delet τε.
 nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debui-
 set etiam post ῥαγδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor, haec
 verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, & quam-
 vis superfluum, maluisse Nostrium retinere illud τε. & certo
 si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam
 existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legi-
 mus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε
 οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γράφη. Ceterum ῥαγδαῖοι ὕστερ
 iterum leguntur apud Nostrium Philop. § 24. IENS. Cuius
 haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure in-
 nuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ) *Temporis momento.* BROD. Ita
 Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis conve-
 nit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244.
 ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ Aristid. Quin-
 til. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Συρ. c. 12, ubi fuse

describit inundationem sub Deucalione factam. VORST. Mirifice hæc illustrant Marmor Arondelianum, & vicissim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΓΕΝΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΤΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΥΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ..... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἐαυτοῦ τὸ ἰρὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror, illum Δία πανόμενον in chronico & sermone, pedestri poni pro ὁμβρων πανομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία πανόμενον exspectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit charactere communi, facere sex puncta, coniecero ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Deucalionis naviculam. BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. BROD. Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς πον μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεσμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μικρὰ ἅττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους. plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obf. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Εἰ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

stringit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραυνός, ἡ αἰγὴς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἐκβάσις ἐπιφέρεται, ἐνεργός ἦν, ἐπείσειετο, ἐπαταγεῖτο, προηκουτίζετο &c. Quam hic πληγὴν, idem orationis dixit Quintilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

cad. l. 2. Τάπῃχειρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τάπῃχειρα: quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28, Τοιαυτ' ἀπῆνρω τοῦ φιλανδρώπου τρόπου, verustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπῃχειρα τοιαυτὰ σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπῃχειρα: prave legitur ἐπῃ. Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπῃχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Sola rerum humanarum νόστος οὐκ ἐκ θυραίων τὰ πῃχειρα λαμβάνει, αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἄλλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

cad. l. 3. Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον &c.) Quasi defungendi causa, νόμου, δσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit Desf. Herald. Anim. in Salmas. Obf. ad I. A. & R. V. c. 3, § 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST.

cad. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρὸν, λῆρον, ἀνάιστον. VORST.

cad. l. 7. Ἐὼ λέγειν, ὅποσάκις &c.) Ex sententia Gisb. Cuperi Obf. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysium sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovīs ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus

in *antra praedonum*, similia non pauca facere pernumerat Aristob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεὼν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 2. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II, p. 106. δρόμον ἀγωνιάσθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρας ἡνίκαι Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια. & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lys. v. 1133, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοί· ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου· rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι· nisi malis Ὀλυμπιάθι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ θεν' ἐκείνα γὰρ ἐνῆλλαξεν. οἶον, ἵππος, ἵπποθεν· σεσημείωται τὸ οἶκοθεν. Illud ἵπποθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilacissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatores detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam alatrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. Τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17, Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic fumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. Τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περικειρόμενος: hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter? HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνὸν) Atqui Pausanias auctor
Y 2

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuae idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* BROD.

ead. l. 6. Ὑπέραντλον) *Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur.* ἄντλος, ἄντλον, ἄντλια, quemadmodum Latinis *fenina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὃ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἀνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἄντλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἄντλῶν (immo potius ἀνατλῶν) καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένον τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellas agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatores & depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὁ δ' ἄντλον εἶργον ναὺς. ἢν δ' ὑπερβάλλῃ Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim accuratius servata τοῦ εἶργειν proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimirum despectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminuentem. Praetermitto diffensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ, 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τις τὴν ναῦν ἔλων πληρώσαντος, καὶ καθ' εὐδοντος, τὴν ἄντλιαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἄλλας, Schottus non optime, ut solet fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

fortertia, *aquam sentina hauriente* : at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusus, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne merfa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαιλαπα καταιγίζουσαν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται· τίς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὐτὼ ποτε ἐμεύσθη καὶ παρόνθην, ἵνα, ὅσον εἶπον κατασκευάσαντων, ἐβελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἡ ναὺς γενομένη πλατῆρσιν αὐτοῖς αὐγκαταποθῇ· partem vidit D. Hoefschelius, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι. ἐβελήσας absolute positum rariore structura, quamquam Philo saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884 D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ἂν ἐναυβάσει, δέος παρσυχὼν τοῖς συμπλέουσιν, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289. Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E. ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἥδη βαρείας καὶ ὑπέραντλου γενομένης· & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum agitata componens Augustum, quam potest acerrime, adhortatur, ut eius gubernacula capeffat: μήτ' οὖν χειμαζομένην ἐτ' αὐτὴν περιίδης· ὁρᾷς γάρ, ὡς ὑπέραντλος ἐστί. μήτε περὶ ἔρμα περιβραγῆναι εἰσὶν· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus Alcaei nobilissimos in mente habuit, qui post D. Heinsii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum sunt persanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-

laſium ipſum, cuius ratis in hoc periculum ſit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν τὸν ἰσθύν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς. Ἡ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος. fallatur autem, meo ſaltem iudicio, ſi quis emollire tentet reſingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non invenuſte Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, εἰαν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον. ſin, antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον. en mirificam verſionem, illi autem vento pleno navigantes; vulgatum ego non expedit, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: illi autem, cum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt: rectene coniectarim necne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themiſtius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκ οὖν αἱ ſιτοθῆκαι μεſταὶ εὐρώτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχεῖς καὶ ὑπέραντλοι. quid audio? ſιτοθῆκαι ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut Themiſtius, ſi veteres illos auctores purae & elimatae diſtictionis capiamus arbitros, duriffimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deferere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὐσα Συμφορᾷ. gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur Scholiaſtae verba ſint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων. ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν ſυμφορὰν, καὶ υπερβαρὴ νοσήſαſα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύſατο. apparet, eos dici μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Ariſtophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ εἴθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας. hoc ſcilicet indicat, ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcارا-

baeum explendum fit satis: rectius, nisi fallor, quam Scholiaſtes, cui aliquid alienum eſt aſſutum e Suida, eumque ſecutus Flor. Chriſtianus: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum Suidas exhibet in Ἀντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι περιανέχειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter Euripidae Scholiaſtem repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπῶ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque iniuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam vènuſte ſequitur poſt, πόσοι Δευκαλίωνες ἱκανοί; § 18, quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος εἰς πεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Faber iteravit priorum in exhauſtam: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat Kuhnus ad I, 92, quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diſſiteor. Heſychius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic iam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce Luciani prorſus affimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coërceri emendarique patiatur, Iovem ipſum conquerentem apud Stat. Theb. I, 215. addendus eſt Lutatius. Iure quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem haberemus, ſi quandocunque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in Κρον. § 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo frequentiffimum: Iſocrat. Arch. p. 130 A. Demoſth. pro Cor. p. 517 B. Eufebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέοιμι. Hierax p. 106, v. 38. Philoſtr. V. A. T. V, p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem modo Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37, & Mer. Caſaubon. Uſurpari a ſcriptoribus Eccleſiaſticis pro ſumtus, viaticum ſubminiſtrare, vel ſlipem conferre, monuit Henr. Valeſ. ad Eufeb. H. E. VII, 5. Ariſtoph. Plut. v. 831, —

ἐπύρουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspectam. HEMST.

cad. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad ista Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

cad. l. 14. Ὅδῳ —) Euripid. Med. 561: Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luisin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὡς δὲ τάφοι, νῦν σε παρερχόμεθα: te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amissit. HEMST.

Pag. 76. l. 3. Ἐτέραν) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeο Misc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, ἵνα σε πάντες ὡς πέρ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infaustos malique omnis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant: ubi paene mihi persuasum legendum esse, infaustos & multos: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occurfus: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* HEMST.

cad. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

cad. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima desperatione sumsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia*. At nihil aliud est ἐσχατιὰ, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus*. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

indicia. PALM. Ἐσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἔσχατον, κατὰ τὸν μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λέξις δηλοῖ. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Eccles. v. 80, διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienensis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθῆναι. Alciph. III, Ep. 70, p. 446, στεῖλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν· νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δίκελλαν. ideo Timon § 7, ὑποδιφθέρος· σκάπτει δὲ, οἶμαι &c. §. 8, δίκελλίτης καὶ διφθέριος· & § 42, δίκελλαν καὶ φιλάτην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, στερρόν, πρὸς ἄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos If. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149 σκάπτειν δίκελλαν· multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι γῆ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, lignonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὕπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὡς περ ὁ παρὰ τῷ καμφοδῶ Zeus ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τῶν Ἐπιμενίδην) Erasmi. in Proverb. Epimeni-

dis somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an feni gerenda sit Resp. Tertull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud Alciphron. III, Ep. 38: ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κοιμήσθαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, sextam five septimam & quadagesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in Platone, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I, p. 780 F. hoc est, ut opinor, inquit Aldobrandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῇδε γὰρ ἴσως &c. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenfis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἥξουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἠλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' οἷσ' ὃ, ὃ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de Is. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν Δεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, Δέρους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἰη μόνος Δεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versa specimen. Probabilius & figurate dormire Deos conquerruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, sed acerbior ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sincerae sacrisque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδεῖ Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχίдай, οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ Δεοῦ πρέ-

κοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23, Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo ne utiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ε' ἔτη) Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apostolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἕξ ἐκάθευδε. Vide Kusterum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναρρίπισας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope exstinctum statu excuscitare*, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit ῥιπίδι ὑπερεξάττει, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785, τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀναρρίπισεν & Lucian. in Gymnas. § 21. quare in versione huius loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine statu rursus excitato*. In principio huius Dialogi dixerat, exstinctum esse fulmen Iovis: τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπίσβη &c. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἰτῆς ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἰτῆς Ζηνὸς ὑψίστην πύλον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πύραν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἰτῇ πυρᾶς κακηδευμένος Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco refedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἰτῆς περὶ τὴν Πύραν. vide Liv. XXXVI, 30. Iridem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφύχθαι τὸν Ἡρακλέα Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρηστει, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si per-

petuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione If. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flammās & incendia, etiam cum accolarum damno, erufflare hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Maniliiue loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritiorē fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro Οἷτης reponens Αἷτης: nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cycloπας ἐκ τῆς Αἷτης Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἷτην, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι: tum quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro ἐναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάμενος: non assentior: ἐναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime; rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Ουσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοφ. c. 3. Lactantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ZAN KPO. NOT. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑποδίφθερος) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἂν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν πρότε, οὐ γὰρ ἂν πον, ceteroquin, alioqui non, ut Budaeus aliiue docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττία) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΛΥΤΕΤΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΤΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελήεσσας ἐκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucyd. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιᾶν ita constructum appareat: usitatus, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βοδὸς, καθ' ἐκατόμβης εὐξασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῳ ὁμόσαι utramque structurae formam ad ἐστιᾶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὅλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Pag. 78. l. 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μὴνδς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνέυς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπιπίνικια. ut apud Long. ποιμην. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucyd. I, 126, & Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; & si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: *Ille est, qui crebro nos per integras viliimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Iovis: satis quidem incondite.* Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407, μὴνδς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano iam observatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucianus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίους Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὰ Μελίχιου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ δύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ δύματα ἐπιχώρια· si πολλοί, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, δύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ δύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δέ· confer Porphy. περὶ Ἀπ. II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhniusque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὕτωςι μὲν εἰπεῖν) *Ut ita dicam: ὥς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπέδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἶνον οὖν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciph. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucyd. VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα & φιланθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένην & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διαστεινέειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μελίχιον adibant) τὰς ἀσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perversè legi ἀτας monuit Kusterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterfuit H. Stephan. ad Erotian,

p. 158. Brevius Etymolog. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἡ γοῦν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαινω compositum existisset unquam διασαινω, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἐορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis assumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foef. in Oecom. Hippocr. Istius στυνότητος (minus recte ed. Α. στυνώτης) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. l. 1. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatiue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζῶν, sugendo exinanire: ἐκμυζῶν τὸν ἀέρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζῶντες ἀνασπᾶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibique laepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαλις ἐκμύζει ἐρίφον: haec enim vetusta verbi forma (μύζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμύζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translata iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετάνοια βραδεία καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρος δαίμων ὅμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὅπως) δὲ τινὰς οὐκ ἔα πάμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζηθῆναι: ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhausserunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταχῇ καὶ δορυβῶδες, καὶ τῇ φθόῃ παραπλήσιον ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόνης, ἐλκοῖ γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσαι τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Norum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Ossa vides regum vacuis exsucta medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Bentl. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psychom. v. 600: *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato

& prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. *Αὐὸν* saepius a Luciano dici *exhaustum bonis & evolutum*, monuit Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 853. venuste subditur *τὰς ρίζας ὑποτετμημένον* nam *τὰ φυτὰ τῆς γῆς ρίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται*, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, *Ἐνθ' αὖν σφίσιν ἔδρη* — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comicorum usus: *Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ*. HEMST.

ead. l. 2. Αὐὸν) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

ead. l. 4. Πόθεν γὰρ) Phrasis Demostheni familiaris, sed alio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epict. p. 103 B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, *πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες*. Rectius disiunxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. *P. πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες*, intelligendumque haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, *non amplius agnoscences illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes*. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, *πόθεν; πόθεν γὰρ*; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe fefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. *τί οὖν; ἤρκεσέ με ῥύσασθαι; πόθεν; quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt *οὐδαμῶς*. Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas descripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus Hesychius: *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὐτῶ* lege, *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὐτῖ*, vel *οὐτοι* hoc posterius ad *πόθεν* pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem *μεθ' ὑποκρίσεως* est, quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in *Πῶ*, qui perinde Atticus notat usurpari *πῶμαλα*. Haec satis est tегіssse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Perizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuster. ad Ecclez. Aristoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μέρει) *Vicissim*. BROD.

ead. l. 6. Τὸ ἄστυ) *Urbem, Athenas*. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

ead. l. 7. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς) Miccyllus, Benedictus: *adversus ingratos atra bile stomachatur.* hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολᾶν τινι, pro *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Stephan. Thef. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, invitum onerat assumento deterioris versionis, *ob mala vel malos.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro ἡγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis &c.* Ἡγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσοιμεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκοτοῦ πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere finerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέξομεν intelligatur pro παρέχοιμεν, praeberimus. Manifestissime iterum apud Nostrum de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ σὺν ἂν ἐγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεὰ τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήσεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpres, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstulim, ad consuetam literarum studia reduxerimus.* — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπίασμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Et enim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum attractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἀκρῷ fuerint. Vide superiora.) versarer.* Idem errat in Scythia § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πῶθεν ἂν ἐκείνον ἐγνώοιμεν ὄντα, vertit *ἐγνώ agnovit pro novisset*, ut iam animad-

verrit Grævius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνεστρέψεν αἶραι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis.* Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἂν, *hoc sat scio, consilium mihi dedistis.* Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam terfissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in Palaephathi Incredibilem c. VI, post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conseruit, quam draconum dentes.* Sed debuit, nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, seferet, vel seferit. Non debuit in hac sola huius loci mente fluatuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὁμοῖα ποιήσομεν) Eorum ingratitudinem imitaturi sumus. BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πύττατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πύττατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε &c. Nec certe aliter videretur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκκυσα ἐπὶ τῶν βομῶν. & in Philopatrīde § 8, Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίνομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur Fabri dictum, τὰ τοσαῦτα πύττατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζειν. IENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πύττατα pro αἰγας πιότατας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πύτταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πύττατα, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi *effoeta parentum pro parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obf. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολυπείροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud Nostrum in Πρ. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Iensf. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποι- οῦντο, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ἀμόκτητος ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἐσχατον ἀμόκτητος vel ἐσχάτην ἀμόκτητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immitte Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πιδ- τατα huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Iensius op- posuit, τὰ ἀρχαῖα μόντα τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηνία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae reperit multoties. BOURD.

Pag. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλησαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπόλη τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολῶν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiāc. Flag. Hefych. Suid. Poll. BOURD. Absurdiſſima annotatio, quam consuetum Bourdelotio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observationibus eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoefchel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, attulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγόντας, magna & tragica voce sibi invicem obstreperges. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicabilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis.* Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus & mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & grarum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et fane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὅντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὁ εἶν. c. 8. Aliter tamen in Διμ. c. 17, ὃν τρόπον διακρίται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I. Gronovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἡκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Dioscurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meurfius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. peti- tum videtur ex Il. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. Ξ, 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεούς) Ead. in Iove Confut. & Tra- goed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime fit au- diendus, Cuperum tamen audiamus Obs. III, c. 2: Iovem in- troducit dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pe- ricles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accu- satus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra mo- vebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Te- statur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἑκκλησιάζ. v. 263, ubi sa- lax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰδισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἶρειν τὰ σκέ- λη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tol- lere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tolle- re assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid. Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσας τὸν ἕτερον βρα- χίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus men- tionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a ti- rone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*; vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum *τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν* nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut obiecta manu imminetia mala propulserint avertantque. Ita quidem Homerus semper, II. Ω, 374, in Cammino: *Δαῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου*. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, *ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης*. Aristid. T. I, p. 302 D. *κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν*. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. *θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος*. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, *τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον*. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — *ἦν δὲ τολμήσης σὺ μου χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσωμεθ'*. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, *εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑτέρσχοι τὴν δεξιάν*. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equi. v. 1170, *ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν* obscure Scholiastes unus: *ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ*. (ista descripsit Suidas in *ὑπερέχει*) *ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάχειρος* alter optime, *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα*. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. περὶ Παρατρ. pag. 333 A. *τοῖν γὰρ μεγάλθυμας ἐπισκοπος Ὀβριμοπάτρῃ Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει* proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμο-

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceterosque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Eis τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακοί enim Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus illis est, quae ab Maussaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil nasutus. Vera enim esse, quae observat Maussacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερῆσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Maussacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confideret, ut solet, venditaram erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀναξί studiose Dayis. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ Meurs. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακείον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in aegy, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ὑνέχθη σκηπτὴς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ

συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν' fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST:

ead. l. 12. Ἐν τοσοῦτῳ) *Interim dum fulmen inflauro & exa-
cua.* BROD. Interpres: *Quamquam vel id supplicii satis magnum
in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim &
haec ipsis erat poena.* Omisit interpres illa ἐν τοσοῦτῳ, quae
significant *interea.* Auctor noster in Dial. Panopes & Galen.
Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσ-
ούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος' nam me Neptunus iusserat, *Pano-
pe*, tranquillum *interea* servare pelagus: & paulo post, ἡ Ἐρις
δὲ ἐν τοσοῦτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαιρέ-
σθων' ubi perperam interpres: *verum adeo in sublime attollan-
tur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur*, i. e. dum ad-
huc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi
Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eun-
dem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγέσαι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ
Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχόμενοις τοῦτο χρήσιμον) Pater
adscriptis τούτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod sane
nec necessarium, & convenientior vulgatā scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro ni-
hilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοισ) Absurdum est, quod hic vides, Scho-
lium. *δικράνα* sunt *furcae*; & proverbium est apud Graecos
trutum, quod & Horatius Latine dixit *naturam expellas furca,
tamen usque recurret* &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit.
SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed ta-
men iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis
sollicitam illam & male sedulam festinationem domo extur-
bandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, *tantum non
furcillis*, &c., *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de
manibus excutiant*: haec sane, ut oratio recte procedat, se-
parari debent. Est autem *δικράνοισ* ἐξωθεῖν, vi maxima eiicere
atque exturbare, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vi-
de Scaligerum ad Fest. in *Furcilles*, ubi vir maximus Cedre-
ni locum adduxit peropportuno. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fa-
tear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his
verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quae-
so & ego, quae ἀνακόλουθον species in his? *Et tantum non fur-
cillis me eiicit domo, velut qui ignem e manibus abiciunt.* Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δεικράνοισ ἐξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. ἑταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. ἑταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obf. III, 2: *Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emundatae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua five editione five membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysost. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσκει, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαζιν, οἱ δὲ τέρασιν. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbutisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnufquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. ποῖος γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κομψοῦ λόγον, οἷον παρ᾽ ἑσχατον οἱ Καλλιᾶν πότε τὸν Ἰππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάρροι) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiasfes, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. Vorstius ἀνόητοι reddit, & ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est, quod Barlaeus monef, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demisit, egerit; quod & in anatibus observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέπφε· εἵληπται οὖν εἰς παρορμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Eustath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐήβεις φαρμέν· οὕτω δὲ καὶ κέπφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thes. v. *Λάρος*, Suidas in *Λάρος κεχηνῶς*, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hefychius: *Λαρὸν*, ἡδὺ, προσήνης, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἀπληστον, λαβρόν. *Λαρὸν & λάρον* confusa: posterius interice ante ἀπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, *λάρου βίον ζῆν, ομπλεῖν* in *fluxibus & navigando vitam degere*: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυῖνς μᾶλλον ἐσωκίσατο. Callimach. Fragm. Bentl. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Oī ἡδεῖς) Error ridiculus. *Λαρὸς* est *dulcis, suavis, expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μέθυ λαρὸν Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani *λάρους* pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: *Λαρὸς*, οὗ, ὃ, *Dulcis, acuitur*. *Λάρος*, *λάρου*, ὃ, *latus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὕρνεόν ἐστιν ἀρπακτικόν καὶ ἀδδηφάγον. HEMST.

ibid. l. 2. Ἀμεληταί) Scribi iubebat Solanus ἀμελητῖ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προῖέμενοι*. Ego, quid sibi voluerit Scholiasfes, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae coniungi debebant, separarentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen haecenus reperi. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII, mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυροὺς, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμωτήρια, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV, p. 75 C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράβροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianeis hifce sensu verbifque quam simillima. HEMST.

ead. l. 4. συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probō I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguiffe, curvatosque vitium contraxiffe, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδαν, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem videtur, Benedictus: *contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, *Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione deflestant*: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert *Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis*: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: *Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους: neque omitendum est, quod proxime praecedit: *Digitis vero virginis recurstantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

implexi. Addam Zenonis Veronenſis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Hic) unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ſerali ſupputatione nutrire (mox Lucian. ἀνατρεφόμενον) non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti. Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cuiuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic reſingat, armati numero, vel, arſtati in numeros dierum menſiumque digiti, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus exſpectandum eſt auxilium. HEMST.

ead. l. 5. Τῶν ſυλλογιſμῶν) Adſcripſit pater, forte ſυλλογιſτῶν. Quod quidem maniſeſtius, ſed poteſt retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράſεσθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράſαςθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρθενεύεſθαι) Sic poſtea Δανάης παρθένευſις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibuſdam edition. Δαν. διαπαρθένευſις imminutio, inſloratio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὸν δέ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ ſημεῖον) Quo obſignata erant domi omnia: BROD.

ead. l. 15. Ἀſκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀſκαρδάμυκτος, μὴ μύſας τοὺς ὀφθαλμούς. ſκαρδαμυκτεῖν τὸ ſκαίρειν καὶ μνεῖν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Ariſt. ἰππ. Hefych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. ſine Mſſ. auctoriſtate mutare nolui. SOLAN. Senſus minus attentō paulum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶſι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtoſque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυſις, copiam bonorum, poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris deſoſiſque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed dumtaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύſεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ἰκανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. l. 1. *Τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα*) Erasmus in Paroem. *Canis in praesepe*. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτνῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Aludit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit extremo *ἀπαίδ*. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, aservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angustae lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de fordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macearentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruuntur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basillice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angustae lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam fedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. *Ἐμπαροινήσει* (pro quo multo potius legerem *ἐμπαροινήση*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

temulentum lascivire) non coniungendum cum κακοδαίμονα, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendunt, sed ab ultima voce ἑάσας quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tercio casu construi, doceat nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, Μέμνησο γοῦν οἶά μοι διὰ τὸν οἶον-χρον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo § 26, Πάντα τῶν τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur federe πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: Ὁρῶ νῦν Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεΐα· καὶ παιδοτρίβ· παρὰ Λουκιανῶ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in Thes. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδοτρίβ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschiniis Axiocho profert, καὶ γυμνασταὶ, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7 παιδοτρίβας, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκόμετριβ·. HEMST.

ead. l. 8. Πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospire suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηγόρου p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἀδίκῃ &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἀδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt

scripturam. Coll. & P. ἄδικοι ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκείνα. L. σοι. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιάσθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σοὶ rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σε, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμέ eam ob causam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκόν, appposito ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo post ἐν θυραῖς, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique significabit, *te in his accusare vel harum rerum*, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse*. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἡτιάσατο τοῦ Ἡραίστου. Ita hoc loco vides eisdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκόν ὡς πρὸς ἐμέ ἀν' δόκοιν) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμέ (Faber has duas vöculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμέ) attinet, non male id vulgatus interpres *quod ad me attinet* reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδ' ἐν ἀρᾷ ἢ τε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil erat is ad Timonem* (sic namque

Latini etiam loquuntur) sive, cum Timone eiusque opibus non fuistis comparandi. In Contemplant. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκείνους ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, sive, ut interpres, *si mecum comparatur*, caecus est ille Lynceus. In Hermotimo § 4, Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. *Et hoc*, *si ad virtutis exercitationem referas*, exiguum. Ibid. § 13, Παιδᾶς εὐ ἰσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σε. *Persuasum habebas*, *te putaturum omnes*, *si tecum comparentur*, *esse infantes*. § 81, Ἄγροικος ἀνθρώπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμετέρα. *Agrstis homo & rudis*, *cum vestris rebus collatus*. paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me censere*. Apud eundem Nostrium in Imaginibus § 13, Ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Musis abhorrentia*. In Philopseude § 16, Ἀμαυρόν τε δῆμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res spectatu tenuissima*, *quantum ad nos obtusa acie laborantes*. In Hippiā § 5, Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. *Deinde continua*, *illis domus*, *longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat*; *sed necessaria ad excipiendos opulentiores*. De non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iustus quidem erat*, *si cum aliis compararetur*, *Aristides*. Xenophon quoque Ἰ Κυροπαίδ. Ἰω-μεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. *Non satis accurate Leunclavius*, *eamus in hostem, quem ego visum a me antehac*, *certo scio pugnandi adversum nos rudem esse*, *vertit*. *Praeterquam quod ὑμᾶς*, *non ἡμᾶς*, *legitur*, *atque adeo vos*, *non nos*, *in versione dicendum fuerat*, *debuit quoque ita*, *pugnandi rudem esse*, *si vobiscum comparetur*. — Saepe omittitur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyonē § 3, Νεογίλδς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς; In Pseudomanti, Παῖς ἂν εὐ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐδόξε. De Paralito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανεύς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς καλοισὺς σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πύθοα, τὴν Διὸς ἀλλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἴροι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fä-

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραβάλλεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρῶτοι, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμὲ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit, cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν δίσκαις) Restituo ἐν δῆκαις: nec δῆκαις (δύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 videtur legisse δίσκαις & δύραις at reiiciens utrumque, reponit δῆκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus δῆκαις. alii δίσκαις, quod probō. V. Athen. 129 E. & Casaub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπρίασιν) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διὸς. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se

non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cuiuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec & plausu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τὸλμην, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνεύουσας, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignari.* In Fugitivis § 18, Ἕνιοι δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. *Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi.* & § 30, Οὐ τὴν γυναῖκα ὥχετο ἀπάγων. *Cuius uxorem rapiebat.* Antoninus Liberalis c. 13 de Meliraeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἴ τις διαβηθεῖν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς δέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδαν &c. *Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὥς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας, ἀνήρτησεν αὐτήν. *Puella vero, simul tumor differebatur, antequam abduci ipsam venirent, suspendit se.* Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. *Phocais vero non iussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, confidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non foras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπαγωγὰι leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Tyrannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζειν τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad so-*

traherat, qui nuptis vim inferebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπὴγοντο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus obiecit*. Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perduktorum nulla mentio fiat*: & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem *perducta*. IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότρῳ) *Ad liberos procreandos*. BROD. Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait Hesiod. εἰς σπέρρον τῆς γονῆς. BOURD. Consule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelusi. III, 243, παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγγοτο γίνεσθαι, quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότρῳ. Virium frequens fessellit Sam. Petitum ad LL. Att. p. 436, & Lindembrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi verendas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γενήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γενομένας. Aristaen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίῳν ἐρωμένην ἠγάγετο γαμήτην, mireris sane, elegantissimi Iosiae Merceri peripicaciam non minus hic cessasse, quam Lanibecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tametsi ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in Alciphro. I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπὶ κληρὸν ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίῳν συνήλάν σοι γάμῳ, non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸν ἀροτρο μισήσῃ.

σης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναίκί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκαο τέκμωρ. (paulo ante simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi Rittershufius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipsos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἀροτον. Hefych. ἤρσεν, ἐγέννησεν inde ἀροτῆς, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρθενοῦς) Vid. Budaei C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρθενοῦς esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμειόμεναι Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γυναῖα κατακλείστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμειόμενα παρθένοι. Plutarch. περὶ Πολυτρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελῆ &c. hoc sane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔξοστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλείστους γυμνάς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὁφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὁφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, nugari & vesaniare socii. VITRING.

Pag. 88. l. 1. Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Musarii: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖά τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virginum

meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἱέρειαν* vocat. Adi etiam Hesych. (v. *πρωτανείον*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meursi. Graec. Fer. in *Θεσμοφορία*. HEMST.

ead. l. 4. Στιγματίας δραπέτης) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Def. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυνσι τὰ ἀνθίσματα. HEMST.

ead. l. 6. Ἀμφῶ) Sic Il. B. 124, pro ἀμφοτέροι. SOLAN.

ibid. Τάνταλος) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugientia captat Flumina* — *Quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur.* Congestis undique saccis Indormis inhians, & tanquam parcere sacris Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patruelibus ausae Assidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipfad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναϊδῶν edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναϊδῶν, ut recte monuit Berglerus ad Alciphr. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπνημένου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiore adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) Fundo vasis liquorem non continente. BROD.

*ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐ-
ρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeive-
runt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte
verterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *fu-
gum*. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.*

*ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμφράζεται &c.) Verto, nisi hiatus istum,
& perpetuo apertam fissuram obturaverit: quod hic est τὸ ἀνα-
πεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνωγὼς dicitur. Passim
apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro apertura, sive
pro eo, quod apertum est. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond.
§ 3, Abdic. § 27. VITRING.*

*ead. l. 7. Εἰς τὸ ἀπαξ ἄν.) Tan. Faber aliter haec conii-
cit transponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον
sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dicitur;
quem non absurde expressit interpres, *perpetuam per-
stillationem*. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΞ,
haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine dis-
posita, in dictionibus Atticis allegat. IENS. Dem. (77 C.)
Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμφράξ. — &c. Th. Mag. cum Codd.
nostris facit in Καθάπαξ. SOLAN.*

*ead. l. 11. Ἐκ τῆς Αἵτης) Illic enim fabrilis arti dare ope-
ram feruntur. BROD.*

*ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάσεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑπο-
σκάσεις; τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.*

*ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus
figitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius do-
micilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecundi-
tate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non
solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. COGN.*

ibid. Καὶ χῶλός ἐν) Lege ὦν. BROD.

*Pag. 90. l. 3. Χῶλός ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est
Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto
divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at
tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur,
alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυῖαι. Ut Vulcan.
Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.*

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

*ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν reti-
nendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ
vel εἰς τὸν ἀκόμα, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST.*

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρόν) Alii Codices ὀνέων. BROD. P. & ed. I. ὀνειρών, quod etiam in Mf. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὀκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνειρών, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρούς quoque veteres alii instruxerunt: τανυσίπτερε οὐλε ὀνειρε Orpheus H. 85. πᾶνος ὄνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78, ὀνειροῦ φύσις δις ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνειρούς conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δέ τοι ἴσον ὀνειροῖς Οἴχοιτ' εἰς ἔραβος μεταμῶνιον —. HEMST.

ibid. Ὑσπληγῆ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πρίασθαι βρόχον) Sic fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. BOURD. Horat. *Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis.* ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελείας ἀγάπης. ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret similia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κίγκλιδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri fecutus: alioquin nihil est, cur eiiciendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λαμναν) Id est, *laminam*: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὑσπληγῆ & ὑσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χρυσόχειρες) *Annulos aureos manibus gestantes.* BROD. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρῇ ἐσθῇτι Epist. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter αλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ Σεμέθλων ἄνακτας hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos & longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Casaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. Hefych. Χρυσόρραγες, χρυσοβαφεῖς prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso Hefychio in Ῥήγεια, Etymol. in Ῥήγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὀναρ) Per somnium. BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότῃ exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. δαίμονες, Πλουτοδοῦται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. Orpheus δαίμονα five Genium Πλουτοδοτὴν vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτείραν θεᾶν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλούτου, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pender. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεόν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελίη Ἰάκχε Πλουτοδοῦτα. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δέήσει στεφάνωσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτείραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti five lignae cerataeque, five cuiuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria; nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis Ἀστείοις § 22, πινακίδες. Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ἔχει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημνήμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria.

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: Noster de Lucr. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. ὁρᾷσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρὶα προκειμένην οἰκίαν alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lucianus addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κείσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contentum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες sed praeterquam quod Basilium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττωνα pro κρείττωνα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰλήσει β.) Τὸ ἐνεληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετρίγυτες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchanis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. ἀφαιρεθῇ & ἀνωχθῇ. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Τὸ λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum ceræ signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοινός) Placet κοινός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial, & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπεξυνημένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide A. N. IX, & Σκυ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξωρος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰστ. β', c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρραίου ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina fervorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀναίσχ. — p. 30 B. *Tίβης*. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & *Μισθ.* c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in proparulo est. V. Graev. ad περὶ Ὀρχ. § 29. SOLAN. Fervorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindembrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oesifinus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carrion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Ἀνδρὶς δὲ Φερεικέλους, *Lydus* Phereclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: summis a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφανεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνεχῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. Th. Reinefius V. L. III, c. 6, p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis saltem exstare vocabulum illud non recorder) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. *Tibium* ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοι εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum censeam Τιβίους· postquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productiore promontorio Osismii, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Osismios seu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχοῦ Τίμιε, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tamen si hoc quidem in loco patrocinium Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic

autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic Σέλλος, Ἑλλήν, Λάκων, Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, eiusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Diophant. V. Quaeest. 33. Synes. Ep. III: τοῦτου (Harmonii) τὴν θυγατρίδην ὁ Δείος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδωκε, id est, ut ego quidem intelligo, *vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis iamdudum observata: saepe Noster, ut Index ostendet: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est Olympiodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad Pers. V, 116: πάσαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέρκντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam patet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megabyzum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristaen. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit Theophrastus in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cuiuscunque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sofias*: deinde in castris militavit *Sofistratus*: ἢ μὲντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρακτὰ ἐστὶ· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεὶς εἶναι φασίν· haec ego sanissima iudico, neque digna, quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes discitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, Θράξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, ἐωνημένος: sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχόμεαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio I contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscisciebant, Euseb. de Martyr. Palaeft. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi ἐγχεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hefychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγχεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγχεκορδυλημένη, ἐνείλημένη καὶ ἐγχεκαλυμμένη plura sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, 51: Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, coniunctio ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾗ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodotus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in *Κυρταία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucyd. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δέειπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἁδικὸν ὑπὸ τῆς μέθης· interpretes, qui *Megabazum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi a Megabazo. Idem homo Ctesiae Megabyzus, sed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἥ τις ἦν ὁμοπατρις Ξέρξῃ ἀδελφῇ ὄνομα Ἄρουτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· scio, Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixerō: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniiis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. ἱερεῖς δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰεὶ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγόν

ἐν τιμῇ μεγάλῃ συνιεῖσθαι δὲ τοῦτοις ἐχρῆν παρθέρους. Strabonem in hac causa testem quis prudens alpernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V, p. 676 B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖα, ὃν Μεγάβυζον ἠγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίῳ δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκατευσάντων μεθήκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tumquam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde accessentes: nam fieri potuisset saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: & quō pacto impij adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Dijs primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκορος — οὗ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὡς τις) γένοιτο Ζάκορος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesius carissimus.* I. Meursius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc neſtit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἱατροῦ παῖς pro eo, quod est ἱατρός. Vide, quo

possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱατρῶν παῖδες, putavitque nihil obstare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyxi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Suspiciari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae verustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἶαντος ἱδρυμα του Τεύκρου unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερευσαμένων ὀνομάζοντο Τεῦκροι ἢ Αἶαντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σίτον Apollon. Tyran. Ep. II: ἢ προικὰ γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπαίτῃς ἢ δὴ σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& βυζόν, id est, ut Hesychius exponit, πυκνόν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτις· τὸ γὰρ βύ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγγο· καὶ Σώφρων βύβα (an βυζά; quamvis apud Hesych. Βυβὰ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀπὸ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quaerenda est vox νῆμα, quam vide p. 603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significatio- nis fit derivanda, a Perficis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad Quintilianum notata, sed parum accurate cogitateque, ut virum doctissimum fatis appareat festinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique sibi non indulgisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Juvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur ad Lysiboniam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eustath. ad Il. E, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) Magna ad eum inescandum munera. BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus. BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, qui est cute crassa. Afferitur autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illorus squalidusque. Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός· inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus corium bubulum & elephantinum. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatri-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte Faber, εἰ παρὶν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic & Demosth. περὶ Παρατρ. p. 343 C. ὁ τέως ἔτι προσκυνῶν τὴν θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena servorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι & saepius. Lyf. Or. I, p. 93, v. 24, μαστιγωθείσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλῶνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνῶν ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν μυλῶνα) In pistinis enim trasatilem molam egerat. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurf. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκτειον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικῆτος τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST.

ead. l. 9. Ἡ μὴν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. Κέκροπος) Cecrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. Συνειλεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssē & Tiresia, Qui quamvis periturus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno &c. ANONYM.

Pag. 94. l. 1. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμῷ αὐτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἱππονίκῳ καὶ Καλλ.) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. BROD. Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. φιλοπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. *Callias* munera a rege Persiarum accepisse creditus. *Calliae* huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aspasiam deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἐκκλ. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximī Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. Lyfias pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὃς πλείοντα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe absuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἱππονίκος ᾦς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾦς, (vid. Nostrum § 30.) αἰρήσεις κἂν Μέλιτος ᾦς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνελὺν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illustris familiae contexuit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatiore doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obs. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Lujfinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. ἔχει σε &c.) Vid. supra Ένυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σέ. Minus commode. SOLAN.

ibid. τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσέυρετον οὕτω χρήμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210, Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὁξύπτερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. saepe Noster, ut Erasmus observat in *Lynceo perspicacior*: G. Cognatus in *Lynceus*. HEMST.

ead. l. 7. Σαγηνευόμενος) L. σαγηνεύομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτας) Δυσέρως, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heinf. L. Th. c. IV, non quidem ignotam H. Stephano, cuius in Thesauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Roll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκοστήσας· Τὼς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τῶδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνί φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλῳ. Ὡ Πᾶν δέχυσσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέθεις. Sumfit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter *δυσάνιος* vel *δυσήνιος* apud Hippocratem, de quo Foef. in *Oecon.* HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καλῆς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poetae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item allusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi; qui posuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτεα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequibit Faber, verius vertisse Erasum, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debet, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινὸν ἐστὶν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Opsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

Ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ πάντων δάμνησι μάλιστα

καὶ γῆρας πολιῶ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.

Ἦν δὲ ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτεα πόντον

ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Ms. T. Fabri βαθυκῆτεα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide Mισθ. c. 5, & Ἀ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτεα quam vocem servant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. E, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 518 ad marginem additur βαθυκῆτεα, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum diffidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ II. Θ, 222, Λ, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλας κοίλιν, vel εὐρύχωρον καὶ πλατεῖαν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγαλόπλευρον immo in Ety-

prologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὃ ἐστὶ πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύτα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσι Il. B, 581. Equidem existimo, κύτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thef. Ind. Βαθυκύτα πύρρον Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustius formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis ποῖα vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πιστρῶν) Ac se e scopulis praecipites dederunt. BROD.

ead. l. 5. Ὅτι περ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vide ἐν Δ. VII extremo. Ἑμμ. c. 23. De ὅς Σκν. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitore suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perdit te (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπεροπᾶσθαι νομιζόντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙ ΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἰώρας αὐτούς: hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπεροπᾶσθαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque ὕ. ν. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἐ. ἀ. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexisti quidem. Sic enim aliquo modo servatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose aspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπεροπᾶσθαι. SOLAN. in Specimine.

ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιῶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. l. 1.) Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνεράστος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mf. a Fabio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ, SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτὸ) Legendum αὐτρί. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata*. BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεσέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Τ. J. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tollium praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτίων, quia φευκτός mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεὶ saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθηπε) *Miratur*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφῳ γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ δ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένη ἔχειν οἱ χρήσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένη ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum δ μὴ δεῖ ἔχειν. ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet?* Sed & ἐπισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ανοία. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τυφῷ σεσαγνηνευμένοι τῷ μὴ δεῖ εἰδέναι ἔχειν, ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρος ἐπισέρχεται μεγαλοψυχία &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic fastui adiuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἐχειν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipse Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομείναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. § 27, Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθὴ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, Καὶ εὐρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκείνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ χρῆσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius repositi ὅ, τι χρῆσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scythia § 3, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaeico p. 281 D. Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσεται τοῖς παροῦσι. Emendatius scribes, ὅ, τι χρήσεται τ. π. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ, τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἢ. SOLAN. Pro οἱ Solanus §. prae-tuli I. Iensii ὅ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ἔχειν minus recte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλυνχία) Prave antea legebatur μεγαλο-
ψυχία. Vide textum Lucianum. SOLAN. Obtemperavi do-
ctissi. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scho-
liasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοψυχία, quam li-
beralitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cave-
re voluit adiecto ἢ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acci-
peret. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι
dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu
sumtam optime, ad μεγαλυνχίαν minime convenit. Sequentia
vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oe-
dipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope
sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλού-
του περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γὰρ
δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus)
ἐκβιάζεται τιθεῖναι ἑαυτὴν, τὴν δρυλὴν τε καὶ δηλύτητα διὰ
τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si in-
terferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὴν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν
ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto,
qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie
nec castigatissime esse scripta. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγγέλεις) De multiplici forma numeri plu-
ralis in hac voce, ἐγγέλους, ἐγγέλους, ἐγγέλεις agit H. Ste-
phan. Th. L. G. T. I., p. 1931, huius etiam loci non imme-
mor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum,

ἰξώδης tamen legit interpret. BOURD. Mendose plerique libri ἰξώδης. Vera scriptura ἰξώδης, quam expressimus, ex I. B. γ. & S. est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Ξησαυρόν & reliqua. BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina personarum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus. SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta Salm. prava personarum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum, Franc. etiam Luifinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θεσ.) Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti. esse debet: Πλουτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Ξησαυρόν. MARCIL.

Pag. 100. l. 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἐσχατίαν) Aeschin. in Tim. p. 13, v. 43, τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατήρ &c. ἐσχατίαν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus; cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἐσχατοὶ τῆς χώρας περατοῦμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις ἐνατελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub. Lect. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de nesciis quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit Demosth. in Phaenipp. p. 1023 B. ἐπορευόμενῃ Κηθῆραδ' εἰς τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ καὶ πρῶτον μὲν περιεγὰγών τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα· & compluries in sequentibus, ad quae pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest: vide Xenophont. E. II, p. 276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατίας· illudque proverbii vice positum a Constantio

Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τοὶ τὶς ἀγνοεῖ καὶ τῶν
 σὰς ἐσχατίας οἰκούντων. Quamobrem merito Lucianus Ti-
 moni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequer-
 batur, occurſu ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commi-
 sit, φρεῖν καὶ ὑπόλιθον γῆδιον non aliter, quam Libanius
 Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795
 B. 799 C. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo cui-
 ripiam Atheniensi*. Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Co-
 moediae infamant. BROD. Aristophan. in Pace. BOURD. Ad-
 de gravissimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis testimonium, qui
 μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par ho-
 minum improbissimorum, quos vitis viraeque turpitudine
 infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos au-
 ctoritate, quia solent plerumque Comici, iunxit etiam Lu-
 cianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem;
 nam hos utrosque in administranda rep. versatos provectior
 aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius iam vivo
 Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset,
 viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. ἐπεφύετο
 δὲ καὶ Κλέων ἥδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον (Periclem) ὀργῆς πορευό-
 μενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto sine controversia pri-
 mas tenuit, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε
 δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste Thucyd. III,
 36, IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo du-
 ce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hy-
 perbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in
 rep. locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680 Scholiaſtes:
 μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβόλος ἐπολιτεύσατο μοχ, οὗτος μετὰ
 τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam
 civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: δυοῖν οὐ-
 σῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους.
 Plutarch. T. I, p. 155 A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν donec
 Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat,
 ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suf-
 fragiis ex urbe eiiceretur. In hos utrosque Comici certatim
 impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Ari-
 stoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque
 mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant,
 in eos stili acerbiter exercuisse, qui tot veris criminibus
 oppugnari possent. Plutarch. T. II, p. 826 D. τὴν Περικλέους
 πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βιάντος φέρομεν δὲ τὴν Ὑπερ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chryf. p. 282 A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiftoctlem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπιεικεῖς τυγχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς. p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο δραςὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἐκείνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum & Cleophontem Iſocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὅς ὠστρακίσθαι) Legendum ὠστρακίσται. Quid fit ὠστρακίσθαι, dudum! ostenderunt eruditi. IENS. V. ὃν ὠστρακίσθαι. Exc. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. Περιθῦδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. reſtituerat Solanus ὃς ὠστρακίσθαι. Haec autem optimaſe ſunt inprimis notae, atque ex vetuſto quodam vel Ariſtophanis vel alterius Comici Scholiaſte deprompta. Commentatorem noſtrum de Hyperbolo reſtem citat I. Waſſe ad Thucyd. VIII, 73. Quod e C. affert Solanus Περιθῦδ. integrandum eſt Περιδοίδης: hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meurfius de Pop. Att. in Περιθοίδης quare Scholion ſic poteſt ſuppleri: Ἀντιφάνους ἢν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ — Ἀνδροκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. ſupplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: ſed nihil mutavimus. Vid. Schol. Ariſtoph. ad Veſp. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὡς Θεόφραſτος) Haec omnia in impr. manca ex C. & ſupplevimus & reſinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. exſtat φαſί, ſed ſcribendi compendio, quod qui deſcripſerat, aſſectus non fuit, nonnihil obſcuratum) εἰς τὸ βάρβαρον ſκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος hoc enim poſtulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter uſitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπερβόλα) Fabulae nomen ab hoc ipſo Hyperbolo: quod non animadverſum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurf. in Att. Biblioth. receuſet etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Eiufdem generis inter eius comoedias Piſander & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμτος) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλίππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Ριφῆναι) Exc. G. ριφῆναι & C. SOLAN. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

ibid. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius verba nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορίας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσδεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορος interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, & subfortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσδεῖς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum annotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Mss. λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσαμένος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristo-

phanes certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. IENSUS.

ibid. l. 32. Μανίας) Lege *μανία*. Plutarch. T. II, p. 855 B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si δυσχερεστάτοις ὄνυμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικαστέρων παρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonis κουφολογίαν perfringit Thucydid. IV, 27. sed idem quoque c. 39, καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὔσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. HEMST.

ibid. l. 35. Ἀμεινίου) Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. Androtion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit. hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydidē V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. Ὀρεῖνδν) Male Basil. edit. ult. ὄνειρν, ut & quaedam aliae edit. BOURD.

ead. l. 5. Ἐκείνος) Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dione, Ὑπέρβολος ἐκεῖνος neque tamen non hic malim ἐκεῖνον, scilicet Τίμωνι. HEMST.

ead. l. 10. Περιεσχνημένον) Adducit Thom. Magist. in Κατέσχημαι. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργεῖφόντα) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc. postea. BOURD.

Pag. 102. l. 3. Ἄρα) Anne ἄρα; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis. REITZ.

ead. l. 4. Εὐαδίκητος) Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573, v. 39, θνατοὶ καὶ σάρκινος, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Paupertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

ead. l. 7. Ἐγχεῖρῖσας) Secuti sumus emendationem Tan. Fabri, cum tamen in omnibus legatur ἐγχεῖρῖσας. SOLAN.

ibid. τῷ πάλαι) Qui dudum fuit Timon. BROD.

ead. l. 9. Ράκος ἢ δὴ γεγενημένον) *Iam laboribus exercitatum atque attritum.* BROD. Male Brodaeus: melius Erasim. Ad. in *Pannus lacer, hominem fastidium & reiectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formulam Lucianus indicat Pseudol. § 18: ἄχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε: iisdem verbis περὶ τῶν ἐπὶ μ. σ. § 39. Hinc sumfit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: Μυριετής, ἀλίσιε βίου

ράκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt πλοῦς ἀγᾶλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἷχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, Τί μ' ὁ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κλιντήριον· ita si legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praeesto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἐτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2, Qui huiusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos: vilissimos puta, nulla-que artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρον, ὡς παλαιὸν ἀγεις Σάρον· sic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν, inquit Hesych. ὅτι ἀχρηστοὶ εἰσι, διὰ τὸ γῆρας· ac si diceret, tanquam scopas ducis vetustate absurtas. Petron. cap. 114, p. 525: Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam facies, quam sportam. HEMST.

ead. l. 12. Οὕτως) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείπει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείπει, ut iam Faber recte monuit. Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistratam. Ceterum Scholiastes ex Mf. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari iubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείπει, auctore Tan. Fabro, in ἀπολείπει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scribere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5, ὡς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὑργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. quem locum itidem Iensius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. & Plut. seu N. Δ. VI, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. & Softr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4, εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ &c. 11, εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψαι· in Δικ. c. 30, εἰ μακρῷ χρησέσθαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφούμεν, ὃ γὰρ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST.

Pag. 103. l. 2. Αὐτὸν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βόλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciph. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βόλοις τοὺς παρίοντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὁδᾶς τετρήχοτα βῶλον ὁδοῦσι Λαζύμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βόλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος· c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lystr. BOURD.

ead. l. 7. Μηδὲν σκαῖν) Ποιήσεις subauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἀγρίον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὃ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Aristoph. Ran. v. 424, Κάστὶ τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὃ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, refecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & Xiphilinus e Dione p. 796 A. Cornelius Fronto ὃ τὰ πρῶτα τὸν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. Olearium probō itidem § 1, praefertentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προσηρμένων σοφιστῶν μηδὲ Ἰππόδρομὸν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὅς σου) πατὴρς ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μέγισ-

στα φίλων ἰλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἀρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁρᾶται: quin scripserit πταίων ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκμοῖς. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicunque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamyris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον: debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα: idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφύδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς θέκης, ὅσον ἀσελγές καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρήστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβεῖσι, & δίκαιοις καὶ χρήστοις. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I, p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST. *ead. l.* 16. Τὸν δ' ἐ φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sosstratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κακεῖ si veritas, & ibi, & tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων: vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

Lucian. Vol. I.

Cc

ead. l. 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄφνω καταλιπὼν οὗτος ἀπίστως: ubi magna cum invidia repeti vides illud οὗτος. Alia res est § 38 οὕτως ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. Ὅν οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae a multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teletis locus apud Stob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Hefych. BOURD.

ead. l. 9. Ἢβηδὼν οἰμῶζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἦν π. ἀ. ἡ. οἶμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσω. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an fatius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine averfus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quodcum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κλεῖν id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλεῖνσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν ἡβηδὼν ἀπάγξασθαι. B. Pr. § 14, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὼν οἰμῶζειν: ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἦν πάντα ἀνθρώπους ἡβηδὼν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὼν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nungatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri Il. 3 versu: Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογῆσμαι) Unde apud Graecos τὰ δικαια. Demosth. initio περὶ στεφάνου. Vertit Terentius in Eun. *in ista*, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογήσωμαι nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BROD. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam actori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Restitui μακρὰ, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox § 38, μακρὰ εἴπειν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοι legendum arbitratur, iuvat Timon § 36, conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν: cur tamen hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus iniurias sibi factas expostulat, se scilicet obiectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo invidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatus obversabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud sibi velit ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδέχομαι) Solanus reposuit προσδέχομαι, & pro παραχωρήσας prioris editionis παραχωρήσω: posterius etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeat, ignoro. HEMST.

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλαμίδος. Χλαμῖς delicatulorum indumentum opportunius tum iunctum habet μαλακῆ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλαμῖς & τριβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST.

ead. l. 5. Μικρόν) Ed. I. & Mss. R. G. & L. Reliquae edd. μικρόν, quod ut minus venustum exulare iussimus. SOLAN.

Pag. 109. l. 1. Ὑπόστηθι) Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπεμένω, λογογράφοι Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι: ὑπόστυθι, ὃ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247 statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: Sustine

& fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores pessime de se meritos rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑποσθητὶ repetitum iungas cum ὅπως οἱ κλέακες &c. Verum interferi debet καὶ καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἶστ' ὅν) *Ferendum non est.* BROD.

ead. l. 3. Διαρρηγῶσι) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Des. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolore, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Aristides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegerunt I. Meurf. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpretes, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὥς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσεται γὰρ ἐμβόησαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesauře, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parceret tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeſo, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσούτου; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, non significare ego vero a vobis discedam, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, ego vero vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam, *substabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo Faber (praeter ieiunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significare hic locus, tamen ex Th. Magistro potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hoc loco legisse; quamquam ipse Thomas Noster non satis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς, ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω τι. quae omnia nostrae expositioni huius Luciani loci sunt convenientissima. IENS.

. ead. l. 10. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer ictus profundos, ligone alte in terram demisso. Sic § 53, κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium ictum. CLER. Intelligunt πληγὰς ego γῆς· mox ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit Budaëus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, σκληρότερον κατενεχόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγχοπέα· in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτα τὴν σμινύην καταφῶρον διέκοψε &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundam terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Alii Codices ἀποστήσομαι. BROD. Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. I. in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo possit: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὡς — Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστησόμεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribitur ὡς —. De ὑμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Nyrp. c. 5, & Θυσ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τιμονί, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, & paulo tamen aliter, Hesychius, εἰζάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, Νῦν μὲν αὐτὴν Δερράτευσον ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἀκον, ὡς μὴ ἐχληρὸς εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἄλλ' ἐμποδὼν ἄπεμι, κἀποστήσομαι Θυμῶ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχω τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in ter-

ra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ ταῦτον ὑποστήσομαι, ego vero hunc *Theaurum* tibi sub ligone constituam, vel, *sponforem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hesychii longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. Ὁ Ζεὺς τέραςτις) Prodigialis Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαυτιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tudentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μαγικῶς κινουμένους κορυβαυτιᾶν φαμέν verba sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamatur juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis averfabatur, manus prope directus — ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πάνας, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse*. Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum Lucianus iuvabit; apud quem ut Zeus τέραςτις invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδαῶν, palam est: vid. Alciph. III. Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D: ἤλθον εἰς Διὸς Κτησίον καὶ Ἑρμοῦ Κερδαῶν ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδαῶς) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde Ἑρμῆσις toties Nostro memoratum; ποῶς Ἑρμῆς, & si quae ra-

lia. Κερδῶς apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN⁹ in Schol. col. 2. l. 2. Τῷ συγκρούματι) V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Hefych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει an σπανίῳ τινι δῆθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. Μὴ ἀνθρακας) Erasim. in Prov. Theſaurus carbonēs erant. BROD.

ead. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. Ὁ χρυσέ) Iambus: cetera ex Pindaro i Olympionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ μὲ κερδαίνοντα κεκλησθῆναι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

Ὁ χρυσέ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδ' ἐμήτηρ ἠδονὰς τοίας δ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
Οίας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρῃ,
Οὐ θαῦμα' ἔρωτας μυρίουσ' αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat;

Merito illa amores Coelitus atque hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec. Ep. 115: Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse profuit, petens, ut exspectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed

& hocce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρείσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκότα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis praemisit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξιόμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solomis & Croesi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. τῷ Πανὶ τοῦτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέριμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὴν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τιμωνος, ὃς μόνος εἶδε μὴδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BRQD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρυσθαι) Solanus ἰδρύσθαι ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. III. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βομῆς) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλὰ ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βομῆς. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημον. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto Meurfius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσις) Sic B. pr. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, πατὴρ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἢ Δίαται) Sic postea in Saturnal. μονιοὶ λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensitanda ratio est. Aliter Bourdelotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Chron. c. 4, ubi diserte noster *leones & lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ἢ δει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγητοὶ ἐνίοτε εἰς καὶ μονήρεις, καὶ φιλήρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Ecclesiasticis sumtum illud Hesychii, Μονήρη βιον, μοναχικὴν βίον iis enim οἱ τὸν μονήρη βιον ἐπανηρημένοι sunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt *μόνιοι, μονοπέϊραι*. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in Lougarou. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga *αὐτῶν*. BROD.

ead. l. 10. Ἴδω μόνον) Dumtaxat aspexero. BROD.

ibid. Ἀποφῶς ἡ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide Ψευδολογ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἔστι — λόγος) Haec interponi iussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμύγνυτο) Prius edebatur *ἐπιμύγνυτο*. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φευρούριον) Matth. Sladus *Φεβρουάριον* sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronuntiatio inexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quaest. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐτερον) Corruptam hanc vocem censeo. SOLAN. Quid si ἐνέρων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati*: sic ἐνέρωχρωτες, pallidi. Confer de Diasis Hesych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴ δὲ φρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. l. 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρὰ) Frigida & inania. BROD.

ead. l. 6. Τρυφάτω μόνος) Appositissimus est Quintilianus locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: *Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem*. HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖτω (recte Faber *εὐωχεῖσθω*) *μὲνος ἑαυτῷ γείτον καὶ ὁμιλος ἐκείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδῶχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπετεγ-*

κειν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Soles occidere & redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dicitio quoque ἢν δὲ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιᾷ sumpta; sed tum dici solet καὶ δὲ ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestiturum iacetat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δέ μ' ἀποθανεῖν, αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lyfistrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶ ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη. IENS. Εὐωχεῖται) Nihil mutandum; in eo enim est ἑμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi*. Sequentia eiusdem sunt venustatis, ἐκὺν τὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐωχεῖσθω, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖται. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσεῖων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eicere, excutere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epiet. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μήτις ἐκσεῖσθαι σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων ἰδοὺ ἐκσεῖσαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκβάλλαντες ἐκσεῖουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἔλεου αὐτοῦ καὶ φιλανθρωπίας ἀναμνησκόντες· sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσεῖων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum afsecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. Ἀπαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obrestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alcestis δεξιὰν προὔτειν ἐκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, οὐκ ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἀψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦ μὲν ζώντος ἐτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὧ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπόν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύφατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Lucret. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lysistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphyr. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumpta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lysistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

ra. Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἢν δὲ δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέη, si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, ἢν δὲ δέη μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι.) Thucydid. VIII, 81, μὴ ἀπορῆσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἢν δέη τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρατὸν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τινα, ἢν τι καὶ δέη, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἔτοιμος, εἰν ἥδη ἀπολυθῆναι δέη τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat § 46, φόβου τάχα προκεκλήσῃ με· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi non-nihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant. BROD.

Pag. 113. l. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. I. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, qua erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα· quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα· non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μηδὲ ἀνακύψαι δυνεθεῖν. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὁθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST.

ead. l. 3. Τὴν ἴσῃν) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. 4. Ἑχεκρατίδης) Scribe Ἑχεκρατίδου. BROD. Li-
quidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris,
admisimus. SOLAN. Verum est, Ἑχεκρατίδης praeter hunc lo-
cum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi pot-
est, a Luciano resingendo manum abstinui. Primum Ἑχε-
κράτης & Ἑχεκρατίδης inter se convertuntur; neque info-
lens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem
persona locum obtineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης.
Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xe-
nophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad
Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco
Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupo-
lide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπισημ. I, p. 951 E. Ἐπαμίνωνα
vocat, qui p. 957 B. est Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr. in
Ἐπιβολή ὡς καὶ παρὰ Λυσία ἐν τῷ κατὰ Νικομάχιδου atqui
haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ Νικομάχου γραμμα-
τέως εὐθυνῶν κατηγορία in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184,
v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachum.
Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. Ξ, p.
989, v. 47. Euripides filius Μυνησάρχου ἢ Μυνησάρχιδου Sui-
dae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnōni-*
de quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeferant, te-
ste Hier. Magio, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion.
Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de
hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio
errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris ra-
ro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laër-
tium dici censuit Valesius, Laërtii filium: quod nunc plu-
ribus persequi non vacat; interea vide Burm. ad Grat. Cy-
neg. v. 103. Utroque modo Timon Ἑχεκρατίδης Echecratis
vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus
Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἑχεκρατίδου.
HEMST.

ibid. Ἐπελήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores perfe-
qui non iuvat. Egregie de hac loquendi formula meritis est
L. Kusterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque interval-
lo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H.
Stephani in Thef. T. IV, p. 730, tamen si nonnulla sint, quae
mallem mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex.
Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis
fecisse potuerat H. Valesius, si, quae collegit ad Harpocr.
p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

re. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπι-ψήφισιν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἢ τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucyd. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπε-ψήφισεν Ἰππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταίων concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdriis Hippon F. Cratistotelis, demo Χυπεταον: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudfonus in Psephismate, quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ δαίτρῳ, τῶν προέδρων ἐπε-ψήφισε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὕτως ἐψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecissem, οὕτ' ἐπε-ψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δ. δ.ς. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc Socratis facto referendo eiusdem verbi usus est apud Xenoph. Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX, p. 239 B. οὕτε ἐπι-ψήφισαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα δ.ς. στρατηγῶν non intellexit Petavius. Male nonnumquam mutari solent ψήφισιν & ἐπι-ψήφισιν hoc pro altero restitui debet Hesychio in Αἰξ. οὐρανία e Suida: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum attulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὕτε ἐψήφιστο, οὕτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad tuendam Aeliani vulgatam lectionem: multum differunt ψήφισσθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπι-ψήφισιν. Eius vice Socrates in Aeschinis Axiocho § 12, ποῦ δ' οἱ πρῶν δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρήμεν τὴν γνώμην omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam & Attici fori propriam sollicitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπύρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος: p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπι-ψήφισαν Ἐπιστάτης

ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν nam & ἐρωτῶν similiter usurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαψήφισιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus & legem suadeat, & sententias perroget, & se quasi totam populi concionem aspiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) *Ingens dolor, propter quem laqueo vitam finiant.* BROD. *Inde laqueus illis paretur: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus.* BOURD. Aristoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δ' ἦτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu distingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν ὀξύτονος μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους βαρυτόνος δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος quod praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἀρὰ ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud Nostrum Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7, moerorum improbius angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκονιμένοι) *Pulvere conspersi, festinantes.* BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph. Ecclez. v. 291. Polyaen. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρώτι ῥέθμενος, κεκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρατιώτην ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in Hesychio: Κεκονιαμένος, κεκοιορτωμένος perinde est, utrum probes κεκονιμένος an κεκοισμένος κοιορτοῦν frequens in Theophrasto περὶ Φ. I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat Wesselingius noster Obf. II, 23. HEMST.

ibid. Ὀσφραίνενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου. Aristid. T. III, p. 512 C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὀσφραντο καὶ παραλαβόντες ἀγοῦσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνοῦνται quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: *Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis olfecerint?* Amm. Marcellin. XXII, c. 4: *lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, dicti Iuvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His prope modum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὅσφραν-
νόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ, quam, quod vulga-
tur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epiḡ. I, c. 10, p.
112: ἀλλ' ὁσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπι-
λήση. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportu-
no lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 301,
v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κα-
κῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum coniectus apud Phi-
lostr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diver-
sa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἡκροβολί-
σαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet:
πότερον ἀπελαύνω, ἢ τί γε τοσούτον παρανομήσωμεν. Παρανο-
μεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut
lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανο-
μεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae in-
stitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπιζόμενος πλου-
τος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντὶ — παρανομήσωμεν) Haec addidit So-
lanus. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Γραβονίδης δὲ κόλαξ) Hoc nomen parasiti-
cum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανον) Copiose Casaub. ad Theophrasti Char. p.
281. BOURD.

ead. l. 3. Ὀρέξας) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BRØD.
Cur ex coniectura, vel qualicunque causa alia, suspicetur
Brodaeus IX Miscell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
gato ὀρέξας, ne coniectura quidem assequor. Quin si ὠρέξα-
το esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus.
Quid enim, quaeso, δὲ πρῶτον ὠρέξατο foret? Deberet δὲ ὠρέ-
ξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non pror-
sus infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepi-
dissime in fine dicit Lucianus ἐμνησκῶς. pro quo lector ex-
spectaret ἐκπεπρωκῶς, qui ἐρωτᾷτὶ saepe domi meat integra do-
lia. At id, quod consequitur, ponens locū eius, quod ne-
cessario praecedat, miram quandam captat isthuc ἀπροσδο-
κίῃ elegantiam; simul luronis illius & bibonis spurcissi-
mam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modō
ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed & ibidem
evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμνησκῶς) Diog. Laërt. 139 F. ἐμνησκῶς. SOLAN.
Lucian. Vol. I.

ead. l. 9. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθ. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. JENS.

ead. l. 10. Βορώτατε) Vide diligentissimi Maittairii Ind. Aretaei in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπίτριπτότατε) Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. K. Π. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθρώποις εὐδοκίμει. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἐπατόνθ φέρμυγι νέους καταδύσσομεν ὕμνους ποιητῆς, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει eum esse Terpandrum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpandri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. διθυράμβων) De quibus fule Marcil. ad Horat. Alii ad artem poeticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλγεῖα) Lugubre carmen. BROD. Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meurs. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, a 5. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχαίμων) Sanguinem sistens. BROD. Sanguinem sedans. Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμός, δύαιμος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλαντίας) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὐλον δεράποντα, οὐλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρραὶ, ὥσπερ καὶ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant *rebutum*. Gloss. veteres: *Rebutus*, ἀναφάλαντος in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφάλας. Ioh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philop. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυρώτατος) *Impurissimus*. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἔπαμ. Ienius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὀδικοτέρων τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynis. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

ibid. καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσθ'. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοὶ πρῶσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιετὰ γυναιξίν. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est pro-
pmodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox
τὰ συμφέροντα νουθετεῖν τινα. Errat Brodaeus: recte Faber.
HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) *Comminuta est mihi calvaria*.
BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλὴ. Vid.
H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρα-
νίον structura minus Attica, ut quidem fanciunt Gramma-
tici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) *Plebiscitum, decretum*, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud
Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὖ τῶν φίλων οἱ
μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακὸν τι λά-
βωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπο-
λείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis *ab aliquo solvere, nume-
rare, dare*, sic & Graecis παρά. Theophrasti Testamentum
apud Diogen. L. V, 54: εἰ τι αὐτοὶ ἐκτῆσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ'
ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμάς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέδετο) *Et in vinculis erat*. BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρῶν ἐλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέ-
μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γινώμενον) Haec
ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γε νόμι-
μον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod ad*
me redibat. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν
interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donati-
vum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico po-
pulo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaico-
rum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc
loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non se-
mel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus At-
ticae, vel potius pars Athenarum Harpocratiōi & Suidae
Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se
accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theo-
ricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui
cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis.
Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocra-
tion, & qui eum sequitur Suidas, & male Colytrum pagum
accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucia-
nus Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile,
cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. Plaut. Asin. I, 2, v. 29. Tur-
nebus τριττύαρχον dictum ait, qui hoc munereungebatur.
SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθεΐα δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς
Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. Ad A. G. IV. 1083; nec quid-
quam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri
Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video.
Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidae nondum
locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida
quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum
est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam
tribus perperam positae in eius intogitantiam conferamus:
qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnun-
quam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vitio-
se scribitur Ἐρεχθεΐα, ut iam Meursius animadvertit in Rel.
Att. nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & cor-
ruptissimum, in quod incidit, exemplar: obiecti eriminis
eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi de-
bere Ἐρεχθεΐα vel Ἐρεχθεΐα. Tum porro totus locus hunc in mo-
dum est constituendus: Ἐρεχθεΐα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰ-
γνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεχθεΐας τοῦ ξενίσαντος Δῆμπτραν τετρα-

συλλάβως δὲ τοῖς Ἑρχίαις φασὶν ὁ δημότης Ἑρχιεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἑρχιεύς ἦν τὰ τοπικὰ, Ἑρχιεῖθεν, Ἑρχιεῖζε, Ἑρχιεῖσιν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex i, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς δίδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hesych. hæc autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλωμένα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνάς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἑκάστην μνάς, εἰς θυσίας. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed ταῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγαντας, ἐστεφανωμένους. Hesych. sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senarus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fufius dicendi. BOURN. Luculenti commentarii vicem huic loco præstabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἤκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπεὶ δὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ δίδωσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem honorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἡμέινου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmaf. Obf. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locum D. Heinf. Lect. Theocr. p. 321. τὸ γιγνόμενον Budæus interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pausan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. θεωρητικόν) Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἑσπουδάζετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσαν· quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μῦθος δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hiat oratio: versus unus librarii culpa videretur intercidiſſe, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάου οἰκοδομηθέντος, πολλαὶ τῶν τὰς θεάς, vel τοὺς τέκους καταλαμβάνόντων ὄχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Etymologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. Ἐδοξεν) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. Τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) Ratam partem. BROD. Bene Barlaeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vindicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed sic elegantissime Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrastus, in capite περὶ ἀναισθησίας οἷος λογιζάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δαίμονος χρησμοδὸκτῶν, ψευδόμενος τι ὄνομα, καὶ τὰς ὁκτὼ δραγμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) Civem esse. hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) Decus tui generis & praesidium cum Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παραπρ. p. 31, v. 22, ridendo Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodotus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Philostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v. 53, & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήρισμα. BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & nostrum ex Pindaro Δημοσθ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰδοίμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, cuius praeter alios meminere Aeschin. Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est principum virorum, qui civitatis sunt columnina, titulus. Liban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermissio, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.) Consule Libanium in hypothesi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatium, qui singulis annis legebatur, Atheniensium: τὴν αὐτὴν βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρειὸν πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysost. p. 541 D. Quid praeter istius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Atheniensium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4, p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς· παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγυπιοῦ. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἀριστα-πράττων) Consueti quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exempla, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Gtesiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νερίκηκε) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Eis Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Nerone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. HEMST.

ibid. Συνώριδι πωλικῷ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ ciui addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρῃσα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lyfias p. 103, v. 35. Ζῆνι εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Τσίγυν) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo τότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέας dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέας pro Ἀχαρνά· & sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἡρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέμψαι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς: atque adeo perlibenter restituiam Ἀχαρνᾶνας: ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεί πρὸς ἑλ- λάδος) & T. II, p. 48 B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀχαρνᾶνας δια- βάοντας: vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* L. Fr. Gron. & I. Meurfius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. 'Ετ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοῖρας) Complures *μόρας* scribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SÖLAN. Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem κατακόβει τὴν μοῖραν vel *μόραν*. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Agef. pag. 607 F. Harpocr. in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter *μοῖρα* & *μόρα*, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν *μοῖραν* in Pausania III, p. 228, *μόραν* reponeret

Kuhnus: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langhaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μόρας & λόγους* recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meursius, ut ostensum ab Henr. Valesio in Not. Maußaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὕπλα) Quod nulla arma possideam. BROD.

ibid. Προσεγράφη) Προσεγράφη. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγεγραῖναι ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἑκωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. *κρεῖττον ἔφησεν ἔβελοντὴν στρατεύειν μάλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν*. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἠλιαίᾳ) Ἠλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) Alciph. I, p. 126, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν ibi vide Berglerum. Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὲ χρυσὴν, χαλκὴν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. *rident Tritonidis arces*. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. SOLAN. Μηνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grötius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum consinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur: Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiisque sacratum Bis sanis perhibent caput aurea lumina ferre*. Artemidor. IV, 51, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fatu fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκτις, quae vox Proclo restituenda in Tim., Plat. p. 11, pro ἐπτάκτις· cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303, eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli facer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νερχεῖδης ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδέκῃ βίβλῳ ut legendum credam τὸν ἐπτά ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo*. Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἐπτά ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae videtur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud Plutarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. Καινός, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragœdi spectantur; novis Tragœdis certantibus*: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, Νέρων καθαρωδῖαις, τραγωδῖαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio*: sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in Philostrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: αἱ δὲ νικαὶ ἦσαν καθαρωδῖαι καὶ κήρυκες ipse Euseb. p. 44: Νέρων δὲ κήρυκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδῶν, καθαρωδῶν, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec mox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in Ἰπφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Iosephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae Διονυσίοις, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per τραγωδῶν ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragœdis novis*: nam quod priores interpretes expreslerant, *per tragœdos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragœdi, sed praecones in theatro solebant ἀντιπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres varient. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ δεάτρῳ. & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diverſa ſunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occur- rat, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ δεάτρῳ Διονυσίοις, τραγω- δοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διό- τιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς με- γάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. & 493 A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam De- mosthenis suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ δεά- τρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. ſed in ipſo accuſationis libello, quem Aeschines adverſus Ctesiphontem detulit p. 481 D. auſtius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ δεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquan- tulum hinc diverſit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia dom- icilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καὶ ἕκαστος ἕτος εἰς ἄστυ κατῆι Διοκυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν ita diſtingui debent, ne quis errore interpretis im- plicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iuſſiſſe refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφα- νον ἐν τῷ δεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν. mutat iterum hanc formam, modo ſcriptura vitio careat, Anonym. in Hy- poth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ δεάτρῳ τραγωδῶν ἀγομῆνων και- νῶν, ἵσως ὅτι πλὴθι ſυντρέχει ἐπιθυμούντα καινὰ δράματα βλέ- πειν optimum Victorij memoria ſefellit, quando notat, In plebiſcito etiam quodam, incluſo nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, ſcriptum eſt, τραγωδῶν ἀγομῆνων καινῶν extra Hypotheſin illam, cuius auctor ſe non doctiſſimum ſatis pro- dit, nuſquam invenias. Cum his iam tempus eſt ut compona- mus, quae in Aeschinis παρανόμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ δεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγωδῶν τῇ καινῇ. offendit lectio tam inuſitata: Wolfius adſciſcit εἰς ἄδφ, haud inepte: Perizonius, ſi verum dicere licet, abſurde ἡμέρα: quis enim auribus exer- citatis inaudire loquendi genus ſerat, τραγωδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantiſſimus Cod. Aug. ſuppeditet και- νῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obſtare poſſit, quo mi- nus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro ſolent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγωδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 B. οὐδὲ

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγωδῶν ἀνεκέρυττον τινὲς &c. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστν, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435 A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum misso apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγωδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγωδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγωδιῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigerè concedatur utrobique τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγωδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum discrepabit, si quis in ipso Aeschine τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praesertim Tragici terralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: Νέμησις ὑποκριτῶν οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὃν ὁ νικήσας εἰς τοῦτον ἀκρίτως παρελάμβανεν ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel εἶον) διαβ-

ρεσις eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat*: nam in notas Mauflaci ad Harpocr. p. 294 summi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata coniectura refingentis *εις τὸ πρὶν ἀκράτον παρ.* quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abieciisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocrate & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocratonem ita restitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidae, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιδόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοῦς.* Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit.* *Lycurgus Orat. contra Demadem.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse, perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται.* Coniecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμόζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, *πρὸς τὰ παρόντα ἀρμοζόμενοι πρόσωπα.* contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. *Τοῦτον) Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοῦς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ.* Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος — τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam eiusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocrate praef.

cedere, *Τορόνην Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ, πόλις ἐν Θράκῃ* &c. His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius Apoſtolii culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpice-
ris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod expli-
candum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt Michaelis in-
ſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim
offert ſe, literarumque ordinis commode reſpondet *Τορωναίου*
λιμένος καφότερος, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc
in modum reſtituendus: *Καφότερος τοῦ Τορωναίου* (vel *Τορω-
ναίων*) *λιμένος*] *Λιμὴν ἔſτιν ἐπὶ Τορόνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ*
ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουſας (vel *καθ-
ήκουſας*, vel potius *κατατείνουſας*) *ὥς μὴ ἀκούεſθαι τοῖς ἐν*
αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον· cui emendationi tanto minus
diffido, quod Petri noſtri Weſſelingii calculum tulerit: haec
in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in He-
ſychio v. *Λημνίσκουſ* prave legeretur *ſτενὰς*, eruditus homo
ad marginem reſinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica
moliatur in Apoſtolio vir primarius Th. Reineſius V. L. I,
c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορόνης ſπύργ-
γοι*; quale nulla Graecorum memoria putem exſtitiſſe: ſub-
ſcripſit tamen eius ſententiae Reineſio non inferior L. Hol-
ſtenius ad Stephan. in *Τορόνῃ* praeterea, ut error ſaepe er-
rorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe *Θρακικὸν* au-
ctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum
habuiſſet Harpocratonis locum, nunquam cogitaſſet. Cete-
rum ut *τραγωδοὺς ἀγωνίεſθαι*, ſic & *τραγωδοῖς νικᾶν* An-
docid. in Alcibiad. p. 34. Iſaeus p. 54, *οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς*
Διονύſια χορηγίſας τέταρτος ἐγένετο, *τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρ-
ρίχιſταῖς* (ineptum eſt *πυρρίεταῖς*, quod vulgatur) *ὑſτατος*.
HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem con-
firmandam pertinet illud Alciphronis III, Ep. 71: *Διονυſίοις*
τοῖς ἐπιοῦſι, *proximis Liberalibus*. Ceterum emendatio Zeno-
bii quamquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi
quis, duce Suida, reſingi malit: *ſτενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μα-
κρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρſεις* ſunt enim *κατάρſεις* οἱ ἐπι-
τήδειοι *εἰς καταγωγὴν τόποι*, καὶ *εἰς τὸ προſορμιεſθαι*, ut
monet Scholiaſt. Thucydidis ad IV, 26. *παραπλέων δὲ τὴν*
*χώραν, ἣ κατάρſεις ἀναγκαῖας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πο-
λεμίοις*. Vide notata de verbo *καταίρειν* ſupr. p. 296. IDEM
in *Addendis*.

ead. l. 6. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα) Cl. Faber in his ver-

bis manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε: at σοι eo, quo locutus est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigrino § 5, Οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumteo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, Τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὡς Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρέει; In Necyom. § 21 similiter post Ἰήφισμα apud Inferos κυριωθέν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὕτω δὲ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκώπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὴ, ὡς δίκελλα, νῦν μοι ἐπιρῶσον σεαυτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomant. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει. In Contempl. κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de Sacrific. Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παίσιν ἐποιεῖ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmu usu potest & illic locurus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quandam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur confiderasse interpretes, potest esse παρέλκων. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic enim divisum, non iunctum ἔτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόμενα. Reliquum igitur est, cum talia hugari ob eos, qui adsunt, plane ignatum quid filio

fuο acciderit. Apud Latinos quoque mihi, tibi, vobis, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? IENS.

ead. l. 9. Ὅσα γε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσα γε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γὰρ ἡ) Ego, quamquam ceteroquin singularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterimi assentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmas. Obf. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀρχιστεῖς) Exc. G. ἀρχιστεία. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀρχιστεὺς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτω) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BROD. Invidiose & odiose supra modum Athenis praefertim. Terent. in Phorm. & passim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obf. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promptis obiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. Aristoph. Vesp. v. 415, Ταῦτα δὴ τ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciphro. I Ep. 32: αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σοῦ ἐραστοῦ) καὶ ὅψι σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσιν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρσισμόν, (ἐμπρησμόν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Polluce colligi potest) ἢ κατὰ ληΐν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ἐπιστάδομον διωρύξας) Opisthodomus, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpretes effosso aerario. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subiungit τὸν ἐπιστάδομον διωρύξας.

Lucian. Vol. I.

E e

Nam ὁπισθόδομος locus erat ὁπίσω τοῦ νεῶ τῆς καλουμένης Ποιιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διορύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Immo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit ὀρύξας, minus recte. IENS. Secuti sumus Iensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διορύξας prave legitur praeter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium 'ιστ. β'. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀρύξας) L. ut in textu est διορύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) Ex ed. I. arripui: reliquae μικρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, καταπλ. c. 12; quia hic robur, non iustitia, Timonis requiritur. SOLAN. Μικρὸς & μικρὸς saepe confunduntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Iuntinae. Convicium gravius, quāle merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. Ἐκπετάσας τὸν πάγονα) Character philosophi, quem passim proponit, ut βίων πρ. in Pisc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τιτανῶδες βλέπων) Erasmi. in Adagio, Titanicus aspectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοθαῖδα in Πητ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὅμοιος quale sit, videbimus ad Philop. § 18. Alciph. III, p. 446; στείλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεὺς ἐδίδκου. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τρέπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. sive Salmas. de Transsubst. p. 534. Eius generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχῇ, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum efficiunt. HEMST.

ibid. Ζεῦξις) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile est ex hoc loco coniicere. In Poecile positam fuisse suspicor. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς) Tangit hunc locum Oā: Ferrar. de Re Vest. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. BOURD.

ead. l. 10. Σωφρονικός) Scholiaſtes hic aliter legit; nempe Σωφρονίſκος in quo nullam prae vulgata lectione perſpicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαίνων) Φιλοχρήματοι iſti philoſophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim, quibus tamen nihil uſquam ſatis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ amariore: amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur eſſe κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεſθαι) Haec Suidae debentur in βρενθύνεſθαι. Ante ὀργίζεſθαι comma fuit in ed. A. ſecus atque oportebat: eſt enim, iram, ſpeciem irati prae ſe ferre. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἷον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic anſam dedit. Socratem autem intelligit Sophroniſci filium. SOLAN. Distingue Οἷον τοῦτο πέπαιχε. Intelligi voluit Scholiaſtes οἷον Σωφρονίſκος, tanquam Sophroniſcus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὡς περ ἰκτίνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὥς περ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογευόνται ἀρπάζοντες &c. Teſtimonium eſt coqui non nimis honorificum de philoſophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοſόφῳ παρέθηκα καλέαν, πίδαας Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔſτιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορούνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Ariſtoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξύβαφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Heſych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῷ) De indice digito, ſive λιχανῷ, Caſaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μεμψιμοῖρος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel ſuam totum inter alios accipiat, quod edacitatis & inſatiabilitatis culmen eſt. Teſtatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, faſtigium in vulgatis Lexicis, ſed ſine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti poteſt. Quo ſenſu ſumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus ſignificat, augeo, accumulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Heſychio dicitur ſignificare αὐξήſιν, augmentum. CLER.

ibid. Πλακούντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅ, τι περ λιχναίας καὶ ἀ. ὄφελος) Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32 : παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὃ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214 : τῶν πεζῶν ὃ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. Aristid. T. I, p. 5 A. Musae alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiae subveniant : εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτῷ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὃ, τι περ ὄφελος, Vos, o Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum : Canterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θεάματος ὃ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, & spectaculi quod iucundissimum est, vel, & iucundissima spectaculi pars intereat : Holstenius non accuratissime, & spectaculum, maximum operae pretium perit. Similis usus in ὃ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV, c. 133, ὃ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur Dion Cass. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὃ, τι περιῖν (non muto : quamquam videri possit, ὃ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἕξω τῶν δρώντων (lego τῶν διαδρώντων) σφᾶς, ἐφθειραν L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὃ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπὸ κλέων καὶ παρὰ τῶν συμμαχῶν ἐξείλεγμένον. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur : sed vereor equidem, ne ante ὃ, τι περ exciderit ἢ, quod reprehendi malim, tali sententia : Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentiam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcunque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι· Arrian. A. A. VII, cap. 27, ἰδύμεν τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξείαν. Aristaeen. I Ep. 3, p. 18, οὓς (Διόνυσον τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐβελγόμεθα· minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus : debuerat, quos inter pocula conso- ciantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363, Χρυσίον ἐπὶ τῇ τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, aurum illi, qui

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est; praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit *ad vinum disertos* pro Coel. § 67; vel, qui *ad mensam solent suboriri*, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Idem λόγοι ἐπικυλίκειοι Athenaeo initio libri I, ubi vide Casaub. ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχεις τοὺς ἐπικυκλίου περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circularem de musica disputationem*; Luifin. Par. III, c. 11, melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod Aldus imprefferat ἐπικυκλίου adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, λάλος, ληρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Conspicua distinctione sententiam Luciani dilucidiorē dedi. Τότε δὲ ἡ saepe apud Nostrum: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρθρον λαλῶν. Interp. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γαλοῖος) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἶτα ἕμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βεῶμα Λύδιον) Ex Suida in Καρύκη, & Hefychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καί τι) Interposuit Solanus, & mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίω) Emenda τρυβλίω. IENS. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea pro περιβάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. Τῆς αὐλητρίδος &c.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρώτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γοντεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφον τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepotat; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut sum-*

παῖτιν δέσπαι, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράξει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν δέχμενον. Age vero, advertat quilibet animus: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites (ἐμτῶρες) postulans. Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. IENS. Aristoph. Pac. v. 38: Μισαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν. HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὸν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus interpretatur, quae quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud χρηστὸς ὢν, debebat sequi ἄξιός ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησί τῆς χρηστῆς Δ. Ἐτ. XII, & huius generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς περ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὥς περ. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥς περ οἱ, οἱ περ οὖν, sensu convenientissimo, qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti &c. At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὥς περ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum Iensio, non maximam esse quidquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte simplicitas cum liberalitate coniungitur, quod simpliciores soleant esse liberales. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Notaverat Solanius οὐδ' ἔ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἡ καί. HEMST.

ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας) Id vult Graeculus commentator, philosophorum beneficia & praestigias exemplo Thrasycles bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοντείαν καὶ τερατείαν. SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὕτως) Ita pro οὕτως emendavit Solanus. Ἀπα-
 ἀλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud
 recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut su-*
perari non possit. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum
 cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delicatio-
 ri cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Ari-
 stoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane
 Thrasyclis temperantiam simulantis victus, qui Persarum,
 de quo vide Briffon. de R. P. II, p. 213, 214. Salem paupe-
 rioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem*
delingere, ἅλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus,
 quam παρὰ Κρατέρῳ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν
 Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam est Apollonii Tyanen-
 sis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum ex-
 pressa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν· ἐμοὶ
 δ' ἐστὶν τὴν ἄλιαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος ὀμφῇ. Mercatorem (Euphra-
 tem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captan-
 tem, quales philosophos Socrates καπῆλους appellabat) oportet
 omnem, ut aiunt, rudentem commovere: mihi contra sit in hone-
 sta pauperie nullas opes venantem iuste temperanterque vivere. Haec
 recte iam pridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V, —
regustatum digito terebrare salinum; itidemque Gatakerus A. M.
 P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis
 mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tan-
 tum debet, non refutari. Τὸ θυμόν apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρου-
 νος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ari-
 stoph. Pl. v. 253, Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὄν θυμόν φα-
 γόντες. optime Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. HEMST.

ead. l. 2. Θύμον) Male θυμόν antea, qua loquendi formula
 passim utitur. BOURD.

ibid. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii *Nasurcū succum.*
 BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur
 Καλλιρόη de quo interpr. Aristoph. male apud Hesych. εἰνέα-
 κρυνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam
 indicat, & Portus interpr. BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem ve-
 nis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vid. Hesych.
 & Etymol. M. VORST. Appositus est Alciphronis locus III,
 p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit parasitus, ἀνάγκη με
 σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τίθηα, ἢ πῶας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐν-
 νεακρούνου πίνεσθαι πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. ibi Berglerum

haec Lucianeae non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιρρόης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25: καὶ ἀπὸ τὰς Ἐννεακρούνων λούου τε καὶ πίνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρου τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπόωντα, ὡς πρέπει εὐεθέρον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoe Athenarum fonte multa commentatores eruditissimi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Εἰς τὴν θάλα. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis est monitum in Bίων Πρ. § 9, cuius suasu Crates id ipsum fecisse dicitur. Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contemnitis aurum: contemserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros sileam, multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὡς ἀχρηστέρα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαι τις κελεύη. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερόν αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, & Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii, ἄξιος αὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit affecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβάς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firman haec verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. & Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ut sic scribit: Ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμῶν τὰ κύματα. GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram & Graevii notam ad Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponfore κυματωγῆς restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III, p. 95, καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quamquam e Codicibus nihil a Iungermanno sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματωγῆς debe-

re legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, five οἶκοι. MARCIL. Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σ'αυτῷ, vel ἐαυτῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thraſycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interpret, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eiecito*, (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est*. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. IENS.

ibid. Ἀνῆς) Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. I. ἀνεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡ δὲ μὲν, ᾧ δ' ἡμῖν.) Variant hic libri. τάλαντον vulgaratum non agnoscit I. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. Ἀ μὲν, ᾧ δ'· neque in Scholio, quod vide in Πητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμῖν-τάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. *talentum* reiecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. I. potissimum, in alio respuimus, quod μὲν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam. Infaniam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum five denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. *Modios* etiam Faber: *medimnos* transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonem interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μέδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliufve aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

mensuram traduxerit. Μοχ φιλοσοφούντα contra ed. I. auctoritate servavi. Noster in Peregr. § 30, Χρυσῷ σαζόμενος πύρην—. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον) Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφούντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ Δικέλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν Δικέλλην, caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admeiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ Δικέλλῃ, caput tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδυλαί vel κονδυαί, ἀνοδῆσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὡς Δημοκρατία) Vid. Herald. Obf. & Emend. c. 48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπιχαλαζῶ) Noster in Gall. § 22, καταχαλάσας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbris, quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare rerritos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἀπινεν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἠπαίων) Quid sit Ἠπαίων, ignoro. Lege Ἠπάτων, decipiebam. IENS. Lege Ἠπάτων sed reliqua huius scholii absurda sunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen. II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate differitur, deque divinis rebus. COGN. Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto

sua stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL. Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: sed posset esse Luciani animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V. CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Collectaneis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperitur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Diogene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum habere auctorem, qui Laërtio coaevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud Athenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiamsi haec testimonia non suppeterent, vix credibile sit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis: *O mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum.* Lucian. in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων adv. Indoct. μάλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἰ. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege ποικίλην. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristotel. περὶ Ζ. I. IX, c. 14. HEMST.

ibid. l. 10. Πηγύσσα) Πήγνυσι. Modo pro ἐκ βλάβης legendum est ἐκ βλάβης, quemadmodum ex Aristotele liquet. HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χαίματι &c.) Vid. Aristot. Hist. Anim. V, c. 8. SOLAN.

ibid.-col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. Ὡν μόνων &c.) Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαιὸς ἀ. μεμύθηται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerro. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonid* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & rotidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma*. Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib.* v. 1593, 'Αλκυονίδας τ' ἐν ἡγῶθ' ἡμέρας ἀεὶ. id est, *Atque halcyonidos egeritis assidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam*. Plautus in *Poenulo* Aët. I, Sc. II, 142: *nisi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos*. Idem in *Casin.* Prol. v. 26, *Halcedonia sunt circa forum; id est, tranquillitas & silentium*. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg.* I, 398: *Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi halcyones*. — Meminit harum & Theocritus *Eid.* VII. Homer. *Il.* K. Servius ad *Virgil.* *Georg.* I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a coniuge aliis impositus gestari dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempo-

re amissam sociam lugubri voce deplorat. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus eiusdem* (Halcyonis) *Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I, p. 776, esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πausανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἀρρένες &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat aiunt mulierem quondam, *Aeoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσὰ πτερεῖς πόλις ἦν Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellenam, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermetimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomanus contexit Aeolidarum seriem. Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus: Salmas. de L. Hell. p. 355, Ἑλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum sancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, intelligendumque statuit Ἑλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum,

ut Dicaearcho secum conveniat, legendum est ἀφ' Ἑλλήνων τοῦ Διὸς mox ipse: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστίν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἑλλήν ἐκτίσεν· si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. Clem. Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Κουρίδιον ἀνδρά) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV, n. 3. *Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius*: Hygin. F. LXV; ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κῆνξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἦρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit Clemens, si modo unam vocem sedem mutare iusseris: Κῆνξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcurso foedissimam labem eximemus: ἢ δὲ (Halcyon) ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρός θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· immo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMST.

ead. l. 5. Κῆνκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina assumerunt. Κῆνξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἦρα προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Luciano facit p. 287 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρος) Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi. V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodorum tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστράου. eiusque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad hanc fabulam alludit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius dialogi: τιμῆς οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβούσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique; in Fl. tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

est *περί*) positum pro *παρά*, ut in hoc postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi *γεγάμηκε τὴν ἥβην π' τοῖς θεοῖς*, ab aliis, excepta *Fr.* lectum aut emendatum est in *παρά τ. δ.* ut in fine eiusdem *παρά τοῖς νεκροῖς*. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit *παρά*. SOLAN. *Παρά pro περί* certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1290 B. *ὁ γέρας ἔχουσι παρά θεῶν & μοχ, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν* quae plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15, *Προγόνου λαβούσα Νηρέως τιμὰς πάρα*. Cum his egregius locus est Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. *τίνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἀλκίονι τικτούσῃ περί τροπὰς πᾶσαν ἴσῃσι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον* tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis indictum superfit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non habet: vide Suid. in *Ἀλκυονίδες ἡμέραι* & Kuster. Varro apud Nonium p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit*. HEMST.

ibid. *Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεῖα*) H. Stephan. Thes. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, *ἐπὶ γὰρ δὴ τοῦτου νεοττεῖα* quod alicubi repererit, an ita scribendum iudicarit, haud equidem scio. Particulae certe *γὰρ δὴ* mox § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. l. 1. *Ἀλκυονίδας*) *Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ἰδ'. γαληναί, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἀλκυών*. Hesych. VORST.

ead. l. 2. *Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις*) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrit. GRON.

ead. l. 3. *Παντὸς μᾶλλον*) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. πάντων habent. Reliqui impressi πάντος. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. *Γαλήνιον*) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo *παντὸς μᾶλλον* an πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solemnis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Pla-

tone & Xenophonte nihil est frequentius: μοχ, παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET.

ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere Solanus, qui verterat, *quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates?* Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρώπινον &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus.* Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἀγνωστον οὔσαν &c. scilicet δεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἀγνωστος, ἀπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in Ἀθέατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνητος. Ἀφθονος. Ὑποπτος. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in Ἀκριτος: fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque aemulorum loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic εἰοίκαμεν εἶναι perinde est, ac εἰμὲν, sumus: nam interdum εἰοικε non est dubitantis, sed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiorae sententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershusius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἰοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime Benedictus, revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex; cum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus*, quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros*. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογιλῶς) Vox Polluci improbatā, qui hunc in modum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογιλῶς ἢ νεογιλῶν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἰρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογυλαῖος per me licet exfulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum Iungermannus. Sententia persimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ζῦμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τὰς ζωᾶς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδὴ) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, καὶ δὴ βαδίζω. Themoph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυπόστατος) Ἀνυπόστατος χειμάρρους Julian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce Is. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis eis ὄρνιθός τινος abesse potest eis. HEMST. in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utraque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογιλῶς. HEMST.

Pag. 132. l. 3. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) Multas specierum naturas: immo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, multarum specierum naturas: quamquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcellus & Vorstius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant ed. l. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in l. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. i W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τευχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. i. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

possit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis inturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμηχάνους rum ab aliis, tum a Galeno de Usu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ εἶναι οὐχ ἐν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ ὥσπερ ἐν ὄργανον πρὸς ἐργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus fit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμέτρητον ὄσσην) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὄσος & ἡλίκος disputat. HEMST.

ibid. ἔχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαύτην — αὐτὸς) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικούτον — αὐτοῦ. SOLAN. Multum vereor, ne quod Iunta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πῖθαι δὲ οὖν δόξει, ὄσσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. HEMST.

ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, instituens. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραλαβοῦσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut prociens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μελιτται σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θεῖου μελιτος) Hinc Virg. IV Georg. Procius aërii mellis coelestia dona. Varro de R. R. II, c. 5, Denique ex hoc (bove) putresfacto nasci dulcissimas apes mellis matres. COGN.

ead. l. 16. Ἐπε ὧν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum τισὶν cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorstii strictura suadende, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Et si transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχωμένη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrompi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λεγειν Democritus: τὰδε λέγω περὶ τῶν ζυμμάτων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrae praecipitavit. & Virgil. II Georg. Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἐτι νῦν ἀνωγύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἐτι νῦν ἀνωγύμων ὄντων Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελευσαι κομισθῆναι γάλα. Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in Diogene conspiciatur, liberiorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στενωπῷ φασιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν: ibi recte Kuhnius. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνδόνων) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homērum, pro *fama* auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei coniugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμβολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fidei ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελωδὲ) Ὡρῶν θρηνομέλωδε legendum est. BROD.

ead. l. 11. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volat, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuefcens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. *Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ*) Socrati Hieronym. in Iovianian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Julian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σχεῖν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολίτιν, καὶ κοινοτέραν πῶς, Μυρτὸν δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακείσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς αὐτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὸν γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicuta μικτὴ, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδιά, δύο γὰρ αὐτῷ νύκτι συμποροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά ἀπιέναι ἐκέλευσεν tum p. 87 A. ἐγὼ μὲντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abuisse violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore syllaba ΔΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodò monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignore. IDEM in Addendis.

Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum sit, & quod is in uxo-

rem. Haec notantur ad marginem *A. 1 W. HEMSTERHUSIUS.*
ead. l. 4. Φαλ.) Φάλλιος λειμὼν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. VORST.
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, *λεμὼν. SOLAN.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarraret; secundum, ut quae in his poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. *SOLAN.*

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luscinus, huius dialogi interpres, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. *BOURD.* Huius montis descriptionem apud Arrian. in *V. A.* lib. III reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc inprimis testatur Cicero lib. II *Tusc.* Quaesit. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine asserit, quod eius interpres affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multi. *COGN.*

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis *ἐπαμύνειν.* Sola *I. δύνανται* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *SOLAN.* Verissima *Fl.* ed. lectio: Iuntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνανται.* Putaveram olim insititium esse οἱ ἄνθρωποι, & cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschilo, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitatam fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus *λεωργὸς, ἀνθρωποποιὸς* Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. *auctor vulgi* *filius* Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti *πλάσματα* *πηνῶν* Aristoph. Av. v. 687. *πυλόπλαστον σπέρμα* Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311, *Proiicere nec plasma suum vult conditor aevi.* *HEMST.*

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyaneo (II, c. 3.) refert duo esse Caucaſi cacumina ſtadio inter ſe diſiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuiſſe referunt. COGN. Aeſchyl. Pr. Relig. v. 15, Δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυſχειμέρω. ubi Stanley iſta Luciani non praeteriit. — *adſpiciſe religatum aſperis vinctumque ſaxis* — apud Ciceron. T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνεſταυρώσῳ) *Crucifiſgatur*: inde Caucaſus dictus crux; monuit Lipſ. tract. de Cruce: ſταυρὸς poſtea. BOURD. Infra ſaepe repetitur hoc verbum: quibus locis uſus eſt L. Boſ in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut oſtendat ἀναſταυροῦν perinde atque ἀναſκοιοπίζειν Graecis eſſe in cruce agere, cruci ſuffigere, ſecus quam ſcriptoriſ ſacri interpretes exiſtimarunt, verſtentes *rurſum crucifiſgere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοῦς) L. ἀνθρώπους & ſic C. abb. & V. ἀνοῦς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαſτὰ corrigendum eſſe πλάſματα: mihi varia videtur, ſed peior lectio. HEMST.

Pag. 138. l. 1. Ἀπὸ τουτουί) Ab hac in contrariam partem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exefi ſcopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. & L. uti Πντ. cap. 7. In impreſſis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκροποδι του) Scribe, ὥς ἀκροποδιτί του μόλις ἐſτάναι. BROD. Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἐſτάναι) Ἄττόντες inde αἰται, qui inter ambulandum ſtare neſciunt. Caſaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales ſunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἱππων, ὥſπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσα. Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Mſ. legitur μόγις, quod idem eſt. BOURD. Ed. Iunt. ἀκρω ποδί. Reliquae ἀκροποδιτί, quod non tam apte huic loco viſum eſt convenire; ne dicam, iam alibi ſolere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. SOLAN. Nullam video rationem, cur mutandum ſit ἀκροποδιτί; niſi, quod alibi Noſter ſolet, ἀκροποδιτὶ malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipſum vocabulum inveniatur, annotavit H. Steph. Th. III, p. 515. tum porro ſic ſcribit: Quibus in locis quidam exponunt, ſuſpenſo gradu: cum id potiùs ſignificet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδιτί exponit ἀκροὶς ποσὶ, ſummiſ pedibus: alii, ſummiſ ſeu extremiſ pedum digitiſ, quod Luciani lociſ non convenit. Quam ob cauſam non convenire putet Stephanus, plane non perſpicio: hic certe nihil aequae ſententiae reſpondet: ſic ut ſummiſ pedum digitiſ inſiſtere vix li-

ceat. Praeterea malo στενὴν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud που, ἀκροποδῆτί που. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφης) Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ σοῦ ἀγασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. GRON.

ibid. Τὸ κατελεήσατε) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit refectis, tanquam inutili affumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτέμνεται) L. ἀποτέμνεται. C. abb. ἀποτέμμεναι & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τὴν ἑτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

ibid. Κατειλήφω) Vide eruditiss. Dukerum ad Thucydid. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habetas: nam πάντα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅστ' αὐτὸ καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1 ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὐτ' ὅστέα λευκὰ βοὸς δολὴν ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque lirem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus experts. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἐκλεψας furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) *Vinculis constringi*. BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἶτ.) *Homerus Iliad. N, 775.* BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) *Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica.* BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Erym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἔνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae litris sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμηματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) *Hac me poena dignum censuissem.* BROD. Vorstius & Constantinus (in v.) *τιμησαίμην.* SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. Varro apud Nonium in *Vastitas* p. 417: *Mortalis nemo exaudit, sed late incolens Sattharum inhospitalis campis vastitas.* Scytharum Iunius probante Mercero: dubito, an propius ad priscam scripturam *Sacaram*. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarent: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικούντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: *Θήρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· ὧδε γὰρ τοῦ μύθου ἦττηνται tantopere sunt fabulae dediti veram credentes*: haec posteriorum mens, quam interpres non

percepit. Adde Scholiast. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST.

ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plauistro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus.

COGN. Ὅρη δὲ εἰσιν αἱ Κάσπιαί πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπερρώγυιαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ κλειδας Ἀσίαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Eustath. ad Dionysf. Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνίῃ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. SOLAN. Pag. 141. l. 1. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασῆσόμενος, quae mandet: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quidquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius curam sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, & per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi haec utraque Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυφῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eorum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δεῖν. κατηγορήσης attulit L. Bos in Ellipti verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαίτηται) Leg. ἐξαίτεται. Soni τοῦ H & El confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελή-τηται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. τοιούτων) Ἄν τοιούτος; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem aggredi & sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιούτον, ut in fine § seq. Ex Prometheus Liberato Varronis profert Nonius in Quaesli p. 492: Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesli nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνον &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii μόνον agit, post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probō. Ceterum Mercurius pro sua sollertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρὴν ἔδει λόγον &c. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἄδ. ut in Tim. § 38, ἐγρῆν μέντοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν: fane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. τὸν βασιλέα) τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. οὐδ' ἐν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείναντας ἐν ταῖς ὁδύμοις in Protag. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀπετείναμεν. HEMST.

Pag. 144. l. 5. τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἤλικον ἐστίν) Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. ὧς μπειράκιον) Sic in Tim. & Toxare, BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μείζον) Maiorem partem. BROD.

ibid. Λήφεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, *μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται.* Sine ullo dubio λήφεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad Τιμ. c. 19 de huiusmodi exemplis fat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145 observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc profert: tum, videtur enim εἰ μὴ λήφεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam evenerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλικον ἐστὶ nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ τό sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere.* HEMST.

ead. l. 8. Συμποτικῶς) Hinc veteres illud usurpabant, *μισῶ μνάμονα συμποταν.* de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμποταν. Id. in Lapith. BOURD.

ead. l. 12. Ἐωλὸν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239, in Ταμειύῳ hunc locum proferens scribit *ἔγχολὸν τινα μνήμην*, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: *ἔγχολος*, quamquam forma non discrepet ab *ἔγχοτος*, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis *σιλλαίνειν*. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνους vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: *σιλλοῦν* & *διασιλλοῦν* adiungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875 B. *ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὃν προήχθη* habet Hesych. in v. & *διασιλλαίνειν* in Διολουφεῖν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum *σιλλαίνειν* legas, an *διασιλλαίνειν*. HEMST.

in Schol. Τύπον) Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλοις huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte *τιλλαίνειν* τινὲς hic ponatur, posteriora Suidae in *Σιλλαίνειν* apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis *σίλλος* pertinet, recte legitur ἡ *κακολογία*: tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων *σιλλογράφος*, quomodo Matth. etiam Sladus reposuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὡστε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. *Ideoque Iovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum.* VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, *nedum ut propterea usque adeo irasceretur*: quod non expressit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, *τηλικούτως*. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio iactatur. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasmus non fugit in *Mare coelo miscere*. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est. In reliquis impressis pro eo *μικροψυχίαν* legitur. De *ἀγέννειαν* leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi *ἀγένειαν*, nisi quod sola *Fl. ἀγέννοιαν* mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. *Μικροψυχίαν*) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam *εὐτέλεια*, non commitendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγέννης & ἀγεννής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. *τηλικαῦτα ὀργίζεται*. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me sunt, legendum, *εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται*, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχῆσατο; est enim α περιλιχμάω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίζ. quam exhibent L. Angl. & Mss. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt confecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. HEMST.

ead. l. 5. Μαγείῃ) Hor. Serm. I, 3: Si quis eum servum, patinam qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, In cruce suffigat; Labeone insanius inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχῆσατο) Scribe περιελιχῆσατο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martial. & Hor. BOURD. F. Περιελιχῆσαιτο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχῆσατο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιλιχησάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπτομένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum iusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostorum carniū avulsum deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. Similis spurcicies foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντῶμενοι καὶ σήναντες, ὑψηγῆσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντῶμενοι est enim ab συναντάομαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae praebuerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & fœvis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem censum vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιρραπίζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτο — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impegerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ῥαστώνευσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davif. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἰοῦναι κόνδυλοι tum, ἢ κένδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυνάμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὀπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. I. legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἄν.) Commode interpretes. Adscriptit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non sinxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omniue for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: utrum plane nullos homines oportuisset creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata. Error interpretum in eo verisatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, o prima infelix singeni terra Prometheo. Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. Ὅντας) Mallem εἰόντας. ut simile sit ei, quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπάνθρωπον). Ab Aeschilo sumfit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. l. praefert, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλαι addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γὰρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα) Ea fuit Epicuri sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους Prometheus fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακλόουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδρι φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Hm. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermone ex Aeschyli Prometheo decerpfit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιλαβέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. i editor & Vossius coniecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro Ἀδίκω, opitutor. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, Ἀδικῶναι με in opere. Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. i. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 687, Ἀτ συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una tecum opus aggredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuetur Lucian. Eik. § 8, συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI, p. 267, τοῦ τοις καὶ τὸ δεῖον θέλει ξυνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου. p. 278, τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perleo Medusam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, εἰ μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνη. Idem est συλλαμβάνεσθαι quod in Theophylacti Ep. 59 nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναπτιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου. hoc certe restituendum est Aristaeneto I Ep. 10, p. 46, παρδένος οὔσα δεδς, Ἀκόντις, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου. Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V, c. 44, κροτωνήται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a Luciano sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς δ. HEMST.

in Schol. l. 1. Τοῦ δεῖου) L. τὸ δεῖον. C. abb. τοῦ θεοῦ. SOLAN. Culpa descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi su-
Lucian. Vol. I. G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντὶ τοῦ, ἢ παράθεσις τοῦ θεοῦ δηλονότι. HEMST. *ibid.* l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 150, n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐτὸν) Cur veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit reiicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. SOLAN.

ead. l. 14. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, litteram mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ. HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μῆσταὶ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BROD. Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit Ecl. III: *Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena.* COGN.

ead. l. 8. Προμηθεὺς δὲ οὐδ' αμ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθεὺς βωμός. καὶ θεοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἐρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. I. Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poetis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: & postea, nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμηθεῖα, de quibus

Meurs. Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν eius iuxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquantulum dissentiens συντιμάσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς Θεοῦ & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius addit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακήσιον ὄρος Ἀρκადίας, ἐνθα ἐτιμάτο ὁ Προμηθεύς ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopensibus esse testatur πλίνθου ὥμης οἶκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλῃσιν ἄγ. αλμα, δὲ Ἀσκληπίον, οἱ δὲ Προμηθεὶς εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium afferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τίθει δὲ) In P. ἐπὶ ἐτι δέ. In L. ἐτι δέ, rectius; sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δὲ ut commodè ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἐτι δέ μοι, ὃ Ἑρμῇ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aequè, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐτι δὲ exstiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἐτι δέ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Pr. εἰ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης αν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplevit. GUIET.

ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁρᾶς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ὑδίκηκα) βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τιμᾶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuivis singulari aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφὸν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντας ὑπὲρ τινὸς πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακούργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro obiicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακούργοι τινες, inquit, φησ εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestus nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παῖσιν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγούμενων, οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν θεῶν, ἐτί δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Hq-

merum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος δ' Ἡσίοδος τε, ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέει καὶ φόβος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεῦειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliosque ab aliis decipere. Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labe, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaesio, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἰσὶν, non εἶναι: quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσὶ. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, & statim; Ἀλλ' ἐχρην ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in differt. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησὶ εἶναι) Alii Codices εἰσὶν. BROD. Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperitur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit I. Iensius. Mihi placet, φησὶ vel φήσεις ἴσως, quod occupandae obiectioni intervir; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἐτι καὶ τῶτο ἴσως φαίης ἀν, & § 17, ἴσως φήσεις. HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμοῦσι) At insigne est Deorum apud Homer.

II. T. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πάτρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῖν) Apud nos Deos. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτὸ) Scribe αὐτὸν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τοῦτω γε) Καίτοι τοῦτω γε. MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τινὰ διατριβήν. Ottomarus Luscinius vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat esse iniucunda. Salmuriensis autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem. sed legendum, οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσα τινὰ διατριβήν. Verte: & si ei hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn. § 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινὰ οὐκ ἀτερπὴ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. ἴστ. I, § 3. Iambulus γινώσκον μὲν ἅπασιν τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ τ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα. Διατριβή non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιῆσθαι τι διατριβήν Philostr. de V. S. I, p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. iam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus.

Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργοῦμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 9. Ἀρτί μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem, Ledam vel Nemesim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facere, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

in Schol. cal. 1. l. 1. Ἡ διατριβή) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi secus videretur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Λύδαν) Sonus τοῦ Υ cum sono τοῦ Η confusus: scriptum enim est Λύδαν pro Λήδαν. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' ἂμ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. A, 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19, ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπειν) Lege κλοπήν. BROD.

ead. l. 9. Ἔσθ' ὅτι) Rescribendum est, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐσδ' ὅτε, non ἐσδ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae*: inepte interpres, *quoniam noctes sunt longissimae*, quia legebatur ὅτι. GRAEV. I. G. Graevius pro ἐσδ' ὅτι legit ἐσδ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἐσδ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Iensius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἐσδ' ὅτι, vel potius τὶ ἐσδ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154. l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 325. BROD. *ibid.* Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140, α (ἔργα) ἦν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνονται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πάσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖου ἴσταται. Philo Iud. p. 867 A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἴσταται: idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsium. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: ψεύδης γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταται. HEMST.

ead. l. 8. Κρισσῶν ἀγυῖας) Euripid. fine Alcest. — βομούς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυῖας, an ἀγυῖας, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυῖας, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. Ἑλ. περὶ καπνῶ) Homer. Il. A, 317. BROD.

ead. l. 13. Ἡμετέρα) Ἀν ἡμετέρα; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. Ὑμετέρα) In omnibus libris legitur ἡμετέρα. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡμῶν) Ὑμῶν scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. Ὀνησο) Gaudeas. BROD. Adducit Th. Mag. in Ὀνήσομαι, monens Atticum esse ὠνήμην & concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. Ὀνησο ubi repererit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiastes. HEMST.

ead. l. 6. Ἐξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μάντις ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyli Prom. V. v. 483. Extra dicitur inspexisse Caucaſi pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phafide, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Mauſſacus, & Mauſſaco longe maior Thom. Reinesius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν ὁ δὲ Προμηθεὺς ἓνα τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καυκάσον ἀναταμὼν, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit affixus: quae si forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

ead. l. 12. Tis) Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hef. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατοξεύσω) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας ληΐσαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε

474 ANNOTAT. IN PROMETHEUM.

τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὁφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ὄνησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

· Pag. 156. l. 6. τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellent, Prometheus futurorum praeficius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaesasque refert volucres, furtumque Promethi*: & in seq. Dial. ubi liberationem Promethi ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀναπεί) Ἀναπεί, V. SOLAN. Potius ἀναρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. 'Αλλὰ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ῥυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Licaura in Graecia barbara quid, & unde. σωτήρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ἰσχυρία. de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οἷτος pro Αἷτνης. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemerii. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄστυ contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ κρίσιν οὖν δι' (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πέρυσσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνίαις, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem ὁμηρος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae coniici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἐρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπάρσει; Patrem habuit Echekratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao *ἐν ἰθνηκίς*, non autem Ἐφαιστιάδων) ut ubi ἀποθῆναι τοῦ ἀσπιδος vivat, addit: συνίγων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἀρα μισάνθρωπος, μὴ εὗρισκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ αὐδύνατο θύρια φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines pascisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα χεῖρας

Τοῦνομα δ' οὐ πύσσοιςδε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισδε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῶν sed cum duae sint Ἀλῆ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλῆ ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil ὑβικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriore editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Miss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶφι καὶ μίμησιν ἀπιστοῦν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ὡ Ζεῦ φίλε καὶ ξένε) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερίδης) [Ἐπερίδης erat in ed. Graev. harum nott.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiā; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῶ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θάπρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim nunquam audit dici, ἀγκῶν χειρὸς? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκῶν quandoque esse ἐπικαμπής τῆς χειρὸς; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀρχαῖα θάτερον βραχύτερον. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερίσασα ut revertar, non omittendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, *os columpnatum*; sed *χωρικώτερον*.

ead. l. 10. Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ρυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. III de Republica, & lib. II de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἐπὶ τῇ Θηβ. qui ait, βαίνοντα δὲ οἱ ρυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ρυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 72. l. 13. Ὑπὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμποδισθεῖς.

Pag. 73. l. 8. Κοσκινῶδον) Παίζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiiis scilicet similiter exeuntibus, πετρῶδον, σαρκῶδον, κοσκινῶδον. Ceterum cum ait σεισμὸς fieri κοσκινῶδον, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. Ραγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑπερὶ ραγδαῖος dici φορτικῶς in profa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ραγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὕμβρων. Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑπερὶ τοῦ λεγendum est, sed ὑποτὸν tantum. Quod autem vocem hanc ραγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprime notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Διουκαλίονι φασὶ περισσεῖαν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην ὑδάτωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν ἵστα πάλιν ὑπὸ νομῆν, εὐδίας δὲ ἀποπταῖσαν. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκαρσί) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὡσαυμάσις) Honestā appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γεννάδα, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίωνες) Et si constat, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θελητάους, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μὴδὲ ἀναγόντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σωτὴρ Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece σωτήρ. Terentius: servatrix mea. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἰσχυρίαν) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, ad extrema redactus consilia. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset Homericus illius:

Ἄγρου ἐπ' ἰσχυρίην. ὅθι δόματα, &c. Odyss. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδῇ ἐνέκρυψε μελαίνην

Ἄγρου ἐπ' ἰσχυρίης, ἥ μὴ πάρα γείτονας ἄλλοι. Odyss. 5.

ἰσχυρία hoc quidem loco nihil aliud quidquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἄγρον.

ead. l. 13. Νήδυμον) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδην) Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est, quod iam dicam. Auctor est Diogenes, eum Olympiade XLVII Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. Plato autem lib. 1 de Legibus ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτησι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant, fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφὶν ἄκτερον nam aut necesse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixeret Cretes, annos videlicet CCXC vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 77. l. 1. Οἶτης) Error manifestus. legendum enim Αἶτης: fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐγανασάμενος) Libentius legerim ἀγανασάμενος, maxime

eum Erasmus verterit, *redacceso* &c. quamobrem in suo codice legit non *ἡναυσάμενος*, sed *ἀναυσάμενος*.

ead. l. 4. Σὺς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρήτης ἀεὶ φεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ᾧ ἄνα, σὺ Κρήτης ἱεκτήσαντο· σὺ δ' οὐ θάνας· ἰσοὶ γὰρ αἰεὶ. *Semper mendaces sunt Cretes, etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es.* Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: 'Εν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίνως ἐπεγράπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπλησίφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχουσιν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM.* lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut reliquum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ Μίνως, ut sit positum ὕληως, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt,* (intellige τὴν περὶ τὴν νεκρὸν θέραν-πειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnofo; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse,* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.* Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεί ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεί ταφῆς. verum non est tanti.

ead. l. 7. Παρὰ τὸν Ὑμνόν) Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων ἰστιάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 78. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere *ἐκατόμβην καμήλων*; apud Hom. autem *ἐκατόμβας αἰγῶν*. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis *ὄνων ἐκατόμβας*, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi *ἐκατὴν βάσσεως* vocabant: per pedes enim, seu βάσσεις numerabant.

ead. l. 2. Διάσια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte veritas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad νεφέας; ubi enim scriptum est *διάσια* dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄσας, legendum est *ἄσας*, id est λύπας. unde apud Hefychium hodieque legitur *ἀσάζειν* pro λυπῆσθαι, & ἀσθεῖναι pro λυπηθεῖν, & apud Herodotum in Thalia, *ἐδίξτε ἐπ' ᾧ ἂν μάλοισι τὴν ψυχὴν ἀσθεῖναι ἀπολομένω τῶν χειμηλίων.*

ead. l. 7. Οὐτως μὲν εἰπεῖν &c. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus apprimè faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quique haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὕτως μὲν εἰπεῖν hoc

loco est, si quis minus exacte loqui velit &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτως εἰπὺν & ἀλλοεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur. *ead. l. 10.* Ἀκρισία περὶ τοὺς φθλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φθλόν. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστῳ) Admonet me haec vacula loci cuiusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. I, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστῳ καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ἢ Ἐθνικός.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri ἄστῳ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φακίων ἄστῳ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ὑγανάκτι) Lego ἁγανάκτι, & ποιήσιμην.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. coniectura. Proserpina & Ceres διαμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis: τελεῖν ἢ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὲ pro δέ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρρησίας. de hac voce ἡβῶν, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδν, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τσαῦτα πύτατα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πύτατα αἰγῶν; at ego aio, solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πύτατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα κερία ταύρων &c. tot femora sauro-rum &c. notum enim, femora in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque superfedebam afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ &c. Terent. magno conatu magnas nugas, alioquin istud λήρους nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνίσθι πρὸς ἡμᾶς) Etiam si nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerisque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit, o hominum exproptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πρώην — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιόρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν: sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim iuxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, *fulmen iuxta petram*, aut *prope petram*; hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μόνον οὐχὶ διερράγους ἐξείσθαι με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοντες) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeſo nonne ἀνακιδουθεν sit, si quis dicat, *ferre me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutunt*? Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia consent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbonem ardentem amoliuntur*. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politoris studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτει) Respicit locum, qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὄσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάσαι μὲν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic locus, nisi legas *σε* pro σου. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obicere?* alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, *te in his accusare, vel, te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀναιμένον.

ead. l. 14. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θήκας, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θυλάξι, quae vox aliquando citulam significat, aliquando fassculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, κατακλεισθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασήμενας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρχόντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήμεουσιν. mox sequitur locus mihi suspensus: τὰ δὲ ἀριθμῶντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσθάντες, καὶ διαφύχοντες. libenter legerim διαφύχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. postremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Lucian. Vol. I.

H h

ead. l. 11. Ω Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διός) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μοι χευθοσμένην) Cum sequatur mox ἀνείγων τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγείς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότῃ παίδων γυνσίων) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρε τέκνον ἄλοκα δαυμένων βία.

Heus, liberorum ne sulcum seras Dūs

Invitis.

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θεσμφορῇ) Virg. *Legiferae Cereri*. Causam explicat Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμφορός, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμφορὴν τιμένος, *Cereri & Proserpinae* &c.

ead. l. 2. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στιγμοστίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiusmodi servus καταγράφος dicitur. a Plauto autem *literatus*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios iocus, Σαμίον ὁ δῆμὸς ἴστιν ὡς πολυγράμματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, *une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est, quam *magna*; ut apud Horat. *At bona pars hominum* &c. quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pseudomanti dixit, χρυσὸν δῶγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 89. l. 1. Δαναΐδων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν ᾧδον μᾶλλον ἢ κολάζεσθαι ἐν ὀλοχάρους καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρου. At pro τετριμμένοις legendum est τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσρῦνται σχεδὸν ἐκχυθοσμένου) Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν νεφέλ. de servo oblivioso,

Ὅστις σκαλάθυρμά 'τι ἅττα μικρὰ μανθάνων,

Ταῦτ' ἐπιλήσεται πρὶν μαθεῖν.

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφήρηται τὸ κερνὸς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀμφοτέροις) Σκέλει videlicet.

ibid. Ὡς μολὶς τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractare dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in εἰδεῖν: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: δᾶττον ἢ καὶ εὐμερίστορον τελείσειν ἄχρη

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Brasida loquens, dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτάσσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mf. Cod. Iectionem reiiciemus, quamvis se facilitate commendat.

ead. l. 6. Ὀρῖον ἀχύτερον) Horat. de Fortuna — *si celeres quae Pennas*. sed quod in Mf. Cod. legitur, impensius placet, ὀνείρων scilicet, quae & alata finguntur.

ibid. Ἐπεισι δὲ ὑσπληγξ) Bene ἔπεισι. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ βελόως πιστεύειν τῇ διαβολῇ sic habet: κακίη γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸν φρομῆς τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης &c.

ead. l. 9. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοῦς) Mf. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

ead. l. 10. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πριάσθαι βρόχον) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 91. l. 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορτὸν) Verti, *per baiulos domo efferunt*; etiam scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

ead. l. 10. Πρόκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανόν.

ead. l. 12. Ἐπελπίσαντες) Non temere in hoc significatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπιελπίζειν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Pag. 92. l. 2. Λίον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vincendas epistolas, testamenta &c.

ead. l. 9. Πυρρίου, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυρρίας Latino-rum Comico-rum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως iunxit Δάφος & Tibios. εἰα Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

ead. l. 13. Ὁ θύνος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt thynni, & cetaria crescent*.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physio-gnomia petitum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ παρὶν ἄλλος μασιζέει τις) Error: legendum enim ἄλλως, id est *forte, temere, aliud agendo*.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Ἡπὲρ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φαργὴν (id est δαπανηρὰ) ἐστίν.

ead. l. 10. Εὐγενίστερον Κόδρου) Vide Suidam in Εὐγενίστερος Κόδρου. Huius proverbii meminit & Themistius in βασιανιστικῷ.

Pag. 94. l. 6. Ἰπποκίχῃ καὶ Καλλίᾳ) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium distissimi fuere.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio obici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui haecenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθῷ δαίμονος, καὶ διὸς σωτήρος, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes: Ὁ πυμάτω σπένδισκον, ὅτε μνησαιατο κοίτου. His addas licet Iul. Pollucis testimonium. Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἑρμῆς εἶδος πόσεως παρὰ Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυστύρετον — ἐκλελοιπός) Huius διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria est* &c. — item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆτα. Videlicet βαθυκῆτες nihil aliud erit, quam qui βαθὺν κῆτος habet, id est, altas cavitates. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea, allusisse Luciano ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est: Ἦν (πινίαν scilicet) δὴ χρὴ φύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν καὶ σιτρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumtum esse. Legendumne igitur censet, inquit, μεγακῆτα pro βαθυκῆτα? Non auiam sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτα scilicet. locus est in libello περὶ Στοιχείων ἐναντιομαμάτων.

Pag. 97. l. 6. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦν) Ms. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὲ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluisse. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός; &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 99. l. 1. Ὡς περ ἐγχείλεις) Ms. Cod. ὥς περ οἱ ἐγχείλεις.

ead. l. 4. Ἐκπεφυκῆτα) Ms. ἐμπεφυκῆτα hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὺ φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πραγμα ἡδὺ &c.

ead. l. 12. Καταλείπων) Ms. καταλείπων δὲ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 100. l. 4. Ὑπερβόλιον καὶ Κλίωνι) Homines sunt sua μοχθηρία nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 5. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδὲνα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιστάμενος, ἅσπερ ψεύδιον καὶ

ἔξαπατᾶν ὑποσχόμενος, οὐκ ἔχα ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχα ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρίσας) Legendum hoc loco ἔγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπολείψη.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσώμεν) Ms. ἡμεῖς δὲ καὶ προσώμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. Prima virorum, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

ead. l. 16. Τόνδε Διὶ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vul-gus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκείνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὼν) Certe hic unus locus per se satis probavit, non semper sumi ἡβηδὼν, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ' ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Milesios, cum Syharis a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιητίων, Μιλήσιους ἡβηδὼν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πίνθος μίγα προσθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὼν, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaeum, scio Vallam, viros undiquaque doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἡβηδὼν per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νιότητα, sed ἀβρῶν, vel πῖσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Ms. Goldasti evulgatum est, ἡβηδὼν conversum per ὄρχηδόν· at illud ὄρχηδὼν legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, uno & perpetuo ordine. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μεταλλῶν ἑμαλλον λάξισθαι ὄρχηδὼν ἕκαστος δέκα δραχμαὶ &c. Sed ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hesychium legerat vocem illam ὄρχηδὼν per ἡβηδὼν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβληται) Ex Homeri versu: Οὗτοι ἀπόβληται ἔσθ' ὅτε θεῶν ὄρχηδὲα δῶρα.

Pag. 107. L. 7. Προϊδρίας) De hoc honore lege, quae ab Isaac. Casaub. annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

ead. L. 12. Ὑπὶβαλλεις) Ut qui libidini alienae subiiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. L. 13. Ἐπιβουλεύουσι μοι) Legendum arbitror σοι.

Pag. 108. L. 2. Ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωστεις) Latine, capite proterusus foras. Phaedr.

ead. L. 5. Μῖθ' ἤκειν) Mf. μὴ μῖθ' ἤκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata.

Ἐλέου βομός. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἐλασιῶν τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.

Ἐρανος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσχειν, διδάσκαλος. discipuli apud Terentium. ἄσπ' ὑπὸ τῇ διχέλλῃ quomodo intelligendum. Ἐπιπνύδων. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ὄμμα quid.

Lucianus duobus locis correctus. καρύκη. Plutarchi locus contra Amionem explicatur in Alex. Glossema ex Luciano eiectum. Plauti, locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. L. 6. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. remigio alarum. Ita γονιμώτατος poeta Lucret. de avibus dixit: Remigii oblita penarum vela remittunt.

ead. L. 8. Σί φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inflamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt, Heus, heus, tibi dico. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. L. 10. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. L. 1. Ἀνθρακας εὔρω) Notum proverbium, ἀνθρακας & δυσσαυρός.

ead. L. 4. Ὡ χρυσί) Versus Euripidaeus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μὲθ' ἡμέραν διαπρέπειν, facetia & ingenii elegantia Syro, nostro dignissima.

ead. L. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

ead. L. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἰσχατῇ scilicet. Nam ἰσχατῇ est χωρίον νομάς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διφθερίας pingebatur. Iustinus lib. 43: In huius radicibus templum Lycæo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθέρα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διφθέρην suam Panī dedicat. Haec

igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διανοίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἀνα κατω vertat, si rogetes, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπαὶ βόμβαξ.*

Pag. 111. L. 4. Υπεροψία) Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπελάβετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

ead. L. 5. Ἑλείου βωμὸς) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonaste, ἐν δικάστηρίῳ; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἑλεῖω primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. L. 6. Ἐπικουρήσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim suppeditare.

ead. L. 7. Ἐθῶν) Mss. ἠθῶν.

ibid. Μονήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ἡ μονήρης & εἰδιστοῖα dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. L. 8. Εὐωχεῖσθαι) Legendum εὐωχεῖσθαι. nam εὐωχέω significat aliquem convivio accipere, εὐωχεῖσθαι autem epulari. error turpissimus.

ead. L. 9. Ἐχσίων τῶν ἄλλων) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torset; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici potest ἐχσίων τις, sed τινά; itaque pro ἐχσίων τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐχλς ὧν τῶν ἄλλων, longe ab aliis, vel ab aliis remotus. Non poëtae tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

ead. L. 10. Στίφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati testimonio passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulcra & cippus coronare mos fuit.

ead. L. 12. Δυσκολία) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τυράννος ἀνόσιος, εὐκολος, palam est legi debere δύσκολος. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

ead. L. 15. Πίττη καὶ ἱλαίω) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. L. 2. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.

ead. L. 3. Τίμων Ἐχεκράτιδος) Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκράτιδου, Timon Echekratidae filius. quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. L. 2. Γναθονίδης) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. Ἐρατον αἰτῆσαι) Qui coenam vertunt, ἡ mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud ἱρανος, aliud δειπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 95 & 527 postremæ editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguæ Latinae coactus.

ead. l. 12. Νουδιόακτων διθυράμβων) Qui nuper vulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Phuto: Οὐ γὰρ πρεπῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num immemor es discipuli, πῶς τὰς φρένας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum-pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14, Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβει νουδιόακτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

ead. l. 14. Ἐλεγεία ᾄσῃ) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod & apud Hesych. ἐλεγεία dicuntur, ἐπιτάφια ποιήματα.

ibid. Ἀσπὺν ὑπὸ τῇ δικάλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hōc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ᾄδιν vel ὀρχήσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci huius venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κιθάροις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσήλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet διὰ παρεμβάσεως.

ead. l. 7. Ἐνιφεβοῖ) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7, ἐπιδητὸς δὲ, ἡβασκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἐτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφεβῶν δύο ἐτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

ead. l. 8. Ἐπιπυδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquod appetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπυδᾶν ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐβελόντων δίδονται.

Pag. 117. l. 3. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρεχθίδι) Mendum est, legendum enim Αἰγνήδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγνήδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore Suidæ nondum hic locus Luciani corruptus erat, Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis

fuisse, Timonem Luciani landat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meursii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congeffit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θεωρικόν) De aere theorico diligentissime Harpocraton, ex quo verbum de verbo transtulit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὀφελος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ὃν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντος, οὐδὲν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, & totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότου μὴ παρόντος, ὀφελος οὐδὲν ὄν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφελος οὐδὲν ὄν, verti ea ratione debet, qua δῖον εἰπεῖν, & δῖξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δῖξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingenis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem fuscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; Nobis non licet esse tam beatis.

ead. l. 4. Ἐρισμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρισμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρίδω, unde natum ἔρισμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νέος ὢν ἡμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρισμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρισμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, Qui prudentia satis firmus nondum est.

ead. l. 6. Βουλὰὶ ἀμφοτέραι) Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίανος. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τέλειον ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flectebatur: παλινῶν vero, cum octies tantum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. παρὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀντίε τὸ τέλειον ἄρμα τὸ δὲ παλινῶν, ὁκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἡπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet: Δωδεκάχης περὶ δίσφρον εἰσγάγει ὅθματα δίσφρου. Sed quid hoc, quaeso, εἰσγάγει ὅθματα δίσφρου περὶ δίσφρον; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίσφρον nulli rei esse; scripserat enim Callimachus νύσσα, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὅθματα δίσφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὅθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὅθματα, ὁμμάματα νολεῖς, (emenda & scribe, ὥς Αἰολεῖς; nam ὅθματα Aeolice ὁμμάματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὅθμα nihil est aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὀδεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, flaminum celeres lapsus, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter

habentia, ita Callimachus dixit ὄμμα δίφρου (δίφρου est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἄρμα. Itaque Callimachi versum Latine sic veritas licet: *Diodeces circa metam egie celerem curram*. In eodem versu lego, ἐσῆλασιν pro ἐσῆγαγεν quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρτίαν) Ἀχαρταί, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μίγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δῆμων. distabat ab urbe 60 stad. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις, (locus est Atticae) & quidem ἱππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστοῦσιν πρὸς Ἀχαρτίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu urbe, *pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινά. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρτῶν, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρτῶν, inquam, cum Peloponnesios, qui circa Acharnas erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Mille armatos. Nam τὴν μύραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πενταχόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἡλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocraton, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per δῆμος intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγενὴς ἀγχιστύς) Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ) Eritor manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ; legendum ἐγὼ δέ τοι καὶ τὸν υἱὸν &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπισθοδόμον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, ficta vox, ipsissimus Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 123. l. 3. Καρύκη) Erat Λύδιον ἔδισμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματος ἐκ πλείωνων ἄρτυμάτων συντιθέμενον καρυκίειν δὲ, τὸ τάραττειν, ἢν καρύκην φασὶ αἱματῶδη τὴν χροὴν ἔχουσαν. ἴτιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ὀνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἄρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene fane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & iniecto aceto, quod ius est nigrum aut certe fuscum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις & λόγοι ἐπικυλικῆοι unde etiam λέγειν & ἀδελφὴν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Laetarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis fui error oboesseret: etsi enim Amiotto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligerent legendus. Rem ipsam, uti se habet, ipaueis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quaterere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confessu cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857: οὐκ ἀκούετε, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua caneant, is venustatem huius dicti facile agnosceret. Talis autem ille mos: summo in manum calice, caneant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιαφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque impellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ἄδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se tum piter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot καλὸν, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter καλὸν & καλῆ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione diffitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μωρίαν ὀφλισκάνω ἀσμενίστατα*, idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cuiusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis

& falgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discant propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim νέος quidam φασφόρος exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, ὁδς, ὁ παῖς, ὁδς ἔμοι λεχάνην, ἐμίσειν γάρ?

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

ead. l. 11. Ὡσπερ οἱ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥσπερ, & scribendum οἱ, iungendumque cum συνδρομήσας.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Nihil aliud, quam ἀλφίτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate panī cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα profectis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείᾳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ παῖς ἑορταῖς παρατιθέναι.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρρόη vocatus est, ut scribit Harpocration, & ex eo Suidas. Hefychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματάδους γῆς) Glossēma; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀχτὴ ἴθθα δηλαδὲ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indigentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Lege σιαντῷ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ἡμιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινητικῆς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — Postquam implevisi fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, implevisi in caput. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

ead. l. 15. Μῶν) In Ms. est Τίμων. sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. γὰρδὲ leg. γὰρδὲ.